

Áron Hyrsch
POMNĚNKOVÝ KOLOTOČ

Áron Hyrsch

POMNĚNKOVÝ KOLOTOČ

MALÝ JAN

Tribun EU
2015

Kopírování, také částí, a rozšiřování prostřednictvím filmu, rozhlasu a televize, fotomechanickou reprodukcí, zvukovými médii a systémy na zpracování dat všeho druhu pouze s písemným souhlasem autora.

Jakákoliv podobnost prostředí nebo osob se skutečností je pouze náhodná. Děj příběhu je smyšlený nebo pozměněný.

Upozornění: Slangové výrazy a nespisovné tvary jsou nedílnou součástí příběhu.

© Áron Hyrsch, 2015

Illustrations © Áron Hyrsch, 2015

This edition © Tribun EU, 2015

ISBN 978-80-263-0435-7

*Věnuji všem čistého srdce
a každému zvlášť
s láskou
pro jejich lásku.*

„Bůh nešije uniformy.“

JAN A MALÝ JAN

„Řekni, řekni mi, Jane, milý Jane, Jane z Janů Zachariášů, řekni, proč mám takový strach ze tmy, proč mám strach z bezesvětelné noci, ne ze světla, proč nemám strach ze světla.“

„Řekni, řekni mi, Jane Zachare z proroků, proč bojím se v noci ze tmy a samoty, že bych spatřil nebo narazil na Boha, spíš nahmatal nehmotnost jeho, bojím se, že bych ho spatřil, nebo že bych ho potkal?“

„Řekni, řekni mi, Jane z rodu Zacharů, dokud ještě slyším a dýchám, proč se tak bojím Boha, život můj je závislý od něho a na něm. Proč před ním zapomenu sobecky na všechno a na všechny a sám se pyšním sebou?“

„Řekni mi, řekni, prosím, proč se tak bojím a nevím, jestli bolesti nebo konečnosti, absolutna? Proč se tak bojím přijít o svou zdejší existenci. Bojím se, bojím, Jane Zachare. Bojím se stínů a pochybností.“

A starý Zacharius odpověděl:

„Hle, jako se dělá vítr kolem kolotoče, když se točí, tak strach o život je život sám. Hm, sám život, Malý Jane, sám život je nepatrný dým či čoud, čmoud a dým z orobince, čibuku, chceš-li, dým, či *mlhá* mlhovina, podivný chaos, na který nemusíš svítit, ale on svítí a tře se sám, orlí z mlhovin, kterou cítíš.

Život, to jsou i proužky dýmu na nočním ohništi s růžovými uhlíky. Voní jako čerstvé dřevo hozené na ohniště, začne dýmit a posléze chytne, vzplane, narodí se a zahoří, ech, ještě jednou zahoří, to ten oheň, ... to je ... život sám; co stráví tělo stromu, svítí a hřeje, a až stráví celý ten strom, tak zhasne a přemění se znova v dým.

Malý Jan:

„Bojím se, bojím, Jane Zachare, že zbytky rozfouká vítr z kolotoče, že naposled zavoní trochu čoudem a nic před tím i potom po pár otáčkách nic nebude, trochu malinkého prachu co do očí se vejde a nic víc, nic víc, vyplavený trochou slané vody na okraj pláže, na okraj cest.“

Jan Zachariáš posmutněl, jak jen to bylo ještě možný, a povídá: „Jene, tvůj i můj život pomine, je to pravda i *unium* co vnímáme, nezbude ani ten prach. A život jsou spojené nádoby.“

Malý Jan se cítil zklamaný, podvedený. Z jeho výrazu se dalo číst, aniž by něco řekl: „Proč, proč to všechno, proč ta marnost?“

„Jane, Malý Jane...“, a stařec jej pohladil jemně po tváři, jako by se ani nedotkl kůže.

Malý Jan vzdychl. Bylo to již hodně dlouho, kdy ho kdosi pohladil po tváři.

Bylo ticho, to pohlázení bylo, excitovalo a žilo.

Zachariáš nic neříkal. Díval se kamsi pod sebe, do země, a dlouho, dlouho trvalo, než zvedl víčka a podíval se na Malého Jana. Nedovedl odpovédět, co se ho vlastně Malý Jan ptal, zapomněl na to, *co* se ho Malý Jan ptal, tak to alespoň cítil; Malý Jan.

Po *stobovaném* tichu, po chvíli, začal si uvědomovat, že právě v tom pohlázení je odpověď, odpověď podtržená snad všemi možnými slovy, váha a protiváha *všehoboj*e o přežití, protiváha strachu, která se snad na nepatrný okamžik vyrovná a převáží, převáží strach z absolutna, dočasně, dočasně i smrt.

Starý Jan Zacha z rodu Zachariášů slyšel jeho myšlenky a polohlasem odpověděl:

„Ty, ty jsi, to Tejkal ty jsi, sám.“

„A co ty, Jane, Jane Zachare z rodu Zachariášů, ty se nebojíš, ty se nebojíš tmy, ty se nebojíš spatřit nebo slyšet Boha s B? Ty jsi dobrý člověk!“

Bylo ticho... to *silentské* ticho... Slyšel, jak Starý Jan klesá na kolena a v předklonu sklání stařec hlavu a tiše povídá:

„Bojím, bojím se svého Boha. Jiného není, v sobě. Jsem člověk a mnoho milosti a Darů vědění bylo mi dáno, jsem však nepatrný jako hrstka dýmu kouře ve tvé kapse.

A já schovávám dým v krabici zaprášené od bot, kde mám i pár drobností; starý vojenský knoflík, špulku s kouskem motouzu, pouťový balónek.

Když mám obyčejný strach, nafouknu s ním balónek, balónek úplně stejný, co podobný je na koruně kolotoče. Nevím, jestli jsem dobrý.“

„Řekni, řekni mi, Jane Zachare,

řekni, proč mám strach ze tmy,

proč mám strach z noci, z *nesvětla* a z *nežedne*,

řekni mi, prosím, proč bojím se tmy,

proč bojím se tmy a samoty,

proč bojím se, že živý spatřím Boha věčně živého.

A moje nahá duše nebude se mít čím obléci.

A Jan z rodu Zachariášů mu odpověděl:

„Dobře, že se bojíš, boj i neboj se svého Boha, on, z hlubin nejtemnějších, osvobodí tebe ze samoty absolutních *silentů*.

I Já se bojím.

Rozsvítí se den a upřede horizonty bytí jako proudy těsta na vánoče. Volej, volej z hlubin a skryší nejtemnějších, volej svého Boha, volej jej ze tmy a prachu cest.

Cesty, co kdysi byly a budou životem a po nich teď chodíš, volej, a uslyší tě, rád. A strach balónový, objemný a tenký, rozpustí se v horizontu bytí, rozpustí se ve víru kolotoče.

Hle, kolotoč se roztáčí a *podabsolutní* mráz jej nezastaví.“

A Malý Jan se ptal dál:

„Zachare, není lepší dílem se na čísi kolotoč dívat, sledovat, jak se točí, nebo z něj hnedle vystoupit, když se tolik bojím. Nebo se točit věčně, nekonečně?

Věčný být a točit se věčně, jako bys nebyl nikdy, nikdy?

Starý Jan pokrčil rameny. Zahleděl se na horizont, spíš se zdálo, že vidí pod něj, a odpověděl:

„Hle, jsou tajemství a smysly mnohé poručnické, tajemství vláskem netušené, neprokazatelné a neuchopitelné. *Jsout'* tváře z kamene, a přesto jsou živé.

I je dobře, že se i bojíš Boha, Malý Jane, neboť moc jeho přesahuje myšlenky.

Neboj se tmy, můžeš ji schovat od krabice od bot, zavřít ji tam a zapečetit, můžeš ji schovat jako dým, kouř, stejně jako celý vesmír a povědomé bytí.“

A řekl Jan z rodu Janů Zacharů:

„Je to dobré, boj se Boha, Malý Jane, protože je mocný.“ Vstal a položil mu obě ruce na hlavu. „Zavři oči!“

CO VIDÍŠ A DÍŠ?

„Co vidíš, Jane, řekni, ať to tvoje uši slyší!“

„Vidím horizont jako luk zářící a tětivu, která je silou obrovskou váže a drží do oblouku,

vidím opar nad rybníkem a v něm nepočítatelně hvězd,

vidím starého poutníka a pastevce s holí nahoře mírně ohnutou horizontem.

Stojí na úpatí a hřeje si tvář nad slunci a měsíci vycházejícími pod ním, pod jeho nohama, a pustou zemi na kterou svítí,

vidím starý obrázek ráje s kašnou a ovečkami a mladou ženou v sári;

cítím místo jako pes, místo, které bych poznal poslepu, muškátový květ a oříšek,

cítím, že mne vede a napovídá, dává znamení..., a já to nechápu.“

A zeptal se Zachariáš podruhé:

„Co vidíš, Jane, pověz to a mluv!“

Vidím strach kol sebe, strach živý jako mor, strach ze smrti, ne z Boha, tak to vidím,

vidím marnost pachtění a počínání,

vidím horizont, co tma ho objímá,

vidím, jak padá voda, spousty vod...“

„Co vidíš, co vidíš, řekni, Jane!“

„Vidím tětivu napnutou k prasknutí, tětivu, strunu vibrující a zpívající. Tětivu, to je život, napnutý na horizontu bytí, vidím mnohé jiné a šum, který sdílí. Cítím, jak se chvěje tětiva i horizont, malinko nepatrně a podvědomě polárně září, jako by se na

něm srážely, lomily se dvě či vícero prostředí, rozhraní jako voda a olej. Lomil se život a smrt, cítil jsem, že zahynu.

A znovu vidím pastevce s holí mírně zahnutou. Vkládá ruce za horizont, žehnal se srdcem plným smutku.

A tětíva je upoutaná, je vidět její začátek i konec horizontu.

A zdá se, že moc poutníka je ji přetrhnout.

Napětí v oblouku je nesmírného kruhu, pnutí, síla, co vyvolává zpěv oné struny.

Vidím krajiny zdánlivé i snové i skutečné a opravdové, ech, co je opravdové, co je zděsilé, jak se mění závrtným tempem tam i zpátky, jako zběsilé v zběsilém tempu, slepený film z jednotlivých políček, pusté.

Vidím hemžení; na nich mohutné stroje stmelené z nich, at' kulaté nebo hranaté, jak slepují cosi úporně z popele či jiné hmoty, aby to nakonec se rozpustilo na kroutící se vlákna a zazipovalo;

vidím tisíce očí,

vidím i krajiny pusté a horečnaté i pláne obrovské s posekanou trávou,

vidím to a hle, vidím čas, co míchá vařečkou od marmelády chaos,

vidím, míchá tkaničky a světy jako čočku v hustém černém kotli na asfalt a tvoří prostor ve víru a okraje; míchá je, aby je ochladil a nepřipálil.“

„A co ještě vidíš, Malý Jene?“

„Vidím kruh a uvnitř něho další a další, obrovský kruh uříznutý z koule; hm, i Bůh je možná kulatý.

Vidím další a další, co se otáčejí kolem sebe i proti sobě,

vidím v každém kruhu dva zářezy označující Počátek a Konec, na protilehlých stranách ne a ne se spojit v přímku či zakřivení.

A něco mi říká, a to nevidím, až se zářezy spojí v přímku, změni se v tětívu, strunu horizontu událostí, a nad ní či pod ní napne se luk horizontu, oblouk, který se rozsvítí, oblouk kovaný z elementů,

a není pod ním nic, nic, to nic, co by ustoupilo času. Rozsvítí se duha života.“

„Už nic nevidíš, Jene?“

„Vidím kolotoč událostí, jak točí se sám a uprostřed koruny *okom*, to černá díra je. Točí se, točí, a nesmí zastavit, jinak se zhroutí. Točí se a nic jej nepohání. A znaky a obrázky a symboly v koruně. Kolébá se. A hvězdy místo žárovek, co svítí v noci na pouti, a láká *ožralky* k oblití se za svezení.

„A vidím, že na kolotoči sedím sám a řetízky se sedačkami cinkají, vidím z něj kostelík se zchátralými zdmi a opadanou zezdola omítkou, mokrou.

Vychází a zachází a vždycky se za ním otáčím, jako by to byl pevný bod, co chce mít každé náboženství s vykradeným oltářem.

Vidím, jak klečím u přijímání a opírám se o mramorové tmavě červené zábradlí dělicí loď od sakristie,

vidím, jak šlapu na varhany, na měchy, aby pomněnkový vítr v trubkách hrál.

Zdá se mi být uvnitř každou otáčkou, jsem menší a menší.

Aj, hlava se mi z kolotoče točí, zastav, Jane, Jane Zachariáši. Existuje takový kolotoč snad?

Vidím kolem sebe všechny, co jsem měl rád a potkal,

vidím i tebe, pane Zachariáši,

vidím zástupy, které čekají, až kolotoč se zastaví a vystoupím z něj. Co bude dál, nevím a nevidím, proč to tak všechno je.“

Zachariáš sundal ruce a odpověděl:

„Jsi člověk z prachu a písku u cesty, popel co roztaví se v živé sklo či zrcadlo, nic víc. Tajemství a tajemství jako víze čeká na pochopení, pouze člověk v lepším případě... co má cenu... ech, jakou má cenu?

Tajemství o tajemství, jehož klíč je ukryt v rovině událostí, čekající, až kruhy se setkají v průměru, tak je tajemství ukryté v rovině potůčku, v bublání a rozkvétání a rozcopánkování šumu.

„Kolotoč slouží pro radost a slouží ke svezení, kolo-toč; je to účel a princip, ono svezení a radost. Je stejný jako kuličky na hraní. *Vem* pár kuliček a hod' je do vesmíru do víru a máš galaxii a měsíce a slunce a trpaslíky... a ježibaby a... kdoví?

A budou se točit jako kolo-toč. Hod' pár kuliček do oparu mlhy nad rybníkem, a pokud nespádnou do vody, máš vesmír;

vem pár kuliček skleněnek a hod' je nad ohněm do dýmu, a pokud se neroztaví, máš... apokalypsu.

„A já si tak zas sedím na tom kolotoči a pořád mi něco schází, co mi schází, Jane Zachariáš?“

A Zachariáš mu vážně odpovídal. Jan cítil, že to bylo jedno z nehlubších tajemství. I on je měl ukryto někde uprostřed sebe. Bylo ukryto v jeho jménu.

ŠUM ŘETÍZKU

„Na horizontu událostí tvoje Já může existovat, a kdo ví, existuje věčně tvoje Já a všechno, z čeho se skládá v neměřitelném čase.

Před tím, než vznikl čas současně na mnoha místech tvého přání, třebaže by existoval nebo existovat budeš na několika místech najednou.

Stejně točící se místa na kolotoči, zdají se být prázdná, nejsou.

To Já a Já a Já se točí ve stejném čase, jako když se protínají dráhy hvězd. Hm, stejný čas, ale takový neexistuje, možná, že existuje pohyb bez času; je to zakázáno vnímat, zablokováno pro dobro...

Tutti Já najednou v jednotlivých *bardech* samostatně, něco mezi plus a mínus na horizontech událostí, kde platí jiný čas, jiná podoba. Řečená jednou prostou větou:

Ještě než byl čas, bylo paradigma času.

A důležitější než čas je dotyk, možnost dotknout se, cítit dotyk, to umí *sol* život sám. Je to jeho privilegium na výsostech a výsada.“

Malý Jan navázal otázkou:

„Jaký by měl být pozemšťan, kdyby chtěl být velkým Bohem, či větší?

Musel by být stejný jako on?

Uměl by stvořit svět, darovat nesmrtelnost, stvořit svět bez násilí, bolesti, smrti. Daroval by věčnost, nebyl by vyšší a nižší, tenčí a tlustý, bohatý a chudý. Jaký by měl být Bůh, co by stačilo malému bohu, aby byl Velký?“

Jan Zacharius odpověděl:

„I já Jsem jeden z Janů, ale je Jan přede mnou i za mnou, který mi je nejmilejší, Jan, kterého nosím v srdci, a i ty, Malý Jene, jsi jeho součástí. Jsme nepatrní, nepatrné nic proti němu, nepatrný zlomek, nepatrní, i když dáme oba zlomky v sobě, stejně jsme malí, jeden z úlomků nepatrných, který se nekrátí.“

I Malý Jan se k tomu přidal:

„Já jsem, já jsem ještě k tomu byl pyšný a chvástavý, Zachare, a ve své pyšnosti a namyšlenosti horší jsem.“

Skutečnost, že se stařec pousmál, snad poprvé si toho Jan všimnul. A Jan Zacharius povídá dál. Pohladil jej nártem svých rukou po tváři, spíš se dotkl jeho vlasů v blízkosti ucha.

„Proposlouchej, Jane, co je napsáno, co kdysi napsal člověk jménem Jan:

A ukázalo se znamení na nebi. Žena oděná sluncem s měsícem pod nohama a s korunou dvanácti hvězd kolem hlavy.

A viděl nové nebe a novou zemi, neboť první nebe a první země pominuly a moře již nebylo.

A viděl jsem od Boha z nebe sestupovat svaté město, nový Jeruzalém, krásný jako nevěsta ozdobená pro ženicha. A slyšel jsem veliký hlas z trůnu:

„Hle, příbytek Boží uprostřed lidí, Bůh bude přebývat mezi nimi a setře jim každou slzu z očí. A smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude – neboť co bylo, pominulo.“

Ten, který seděl na trůnu, řekl:

„Hle, všechno tvořím nové.“ A řekl: „Napiš: Tato slova jsou věrná a pravá.“ A dodal: „Již se vyplnila.“

„Já jsem Alfa i omega, počátek i konec. Tomu, kdo žízní, dám napít zadarmo z pramene vody živé. Kdo zvítězí, dostane toto vše. Já mu budu Bohem a on pro mne synem. Avšak zbabělci, nevěrní, nečistí, vrahové, cizoložníci, zaklínači, modlári a všichni lháři najdou svůj úděl v jezeře, kde hoří oheň a síra. To je druhá smrt.“

A ukázal mi řeku živé vody, která vyvěrala...

A Jan z rodu Zachariášů se pohroužil do sebe a další slova četl ve svých myšlenkách.

Bylo ticho. Z dálky byl slyšet šum řetízků kolotoče, jako by se prázdný točil uprostřed ničeho.

Do silentů promluvil malý z Janů: „Slyšíš ten šum, Jene z rodu Zacharů?“

„Ano, ...rý Jene, slyším. Já myslel, že ve vesmíru je ticho.“

„Není, Jane, nebo vlastně je, to ticho je šum, který obsahuje obrovské napětí, energii.“

„Hle, je napětí mezi dvěma mýma rukama a přitom tvoří jedno tělo a život je neodděluje.“

Hle, která z nich je studená a která teplá, když je spojíš dohromady, nebo je to tvoje zdání, když dráha se spojí do kruhu a tvoje mysl pouze jedna jest, ne pro každou ruku zvlášť, dokud je nerozendáš.“

„Hle, to ticho a šum, jeden ze stromů, co roste a obepíná horizont událostí mimo naši představu.“

I čas *kakostroji*, roste zevnitř; stromů je nekonečně a jejich větve se i mezi sebou proplétají a vzdávají úctu. Pokud jsi pozorně poslouchal...

„A viděl nové nebe a novou zemi, neboť první nebe a první země pominuly a moře již nebylo...“

NOC MAŠKAR

Tichá a divná je noc maškar a bláznů... a přesto se v ní rodí děti a umírají *člověci*. Zvláštní je noc plná maškar, co oblékají tělo a kůži zvířat, a přesto, přesto každá kůže je sváteční.

Tichá a divná je noc maškar a bláznů... a přesto putují ze země do země.

Co ji objímá, *má*, má hlava skloněná v náručí, ona náruč odzbrojující moc, aby zjihla? Divná je tichá... Janovi se přelévaly myšlenky...

Rovná je a jiná, nová je noc plná maškar, a přesto a pouze je slunce a měsíce dole, na druhé straně.

Hola, proč nejsou dvě slunce nebo tři měsíce? Možná, aby se neháдали, proto, že by takhle maškary *furt* tančily, a nebyl by od nich na chvíli pokoj; svůj *nesmyslný* tanec a... a vůbec by nesnily, ty maškary jedny.

Aj, čarodějná noc vyhaslých srdcí a náruč snění by byla ta tam a už by nezbylo žít a rozmnožovat se a proč to.

Hola hej, hle, vábitel noci noc potřebuje, je jejím esenciálem a pábitem.

Esenciál-dítě bylo by krásné, v očích muž a ve vlasech žena, krokem díl, krokem podíl, kotvící řetězec dlouhého času.

Esenciál zakovaný do koule horizontu událostí, s koncem plovým a plápolajícím, dychtícím po článku spojení, jako ta náruč, teplo i chlad. Nechť jeho Bůh ho přitulí k sobě a on přilne ve věčnosti.

Nejsem to já, co řídí moje cesty. To pohled na horizont událostí, buď svrchu nebo zespodu v nezávislosti na čase, neuspořádaný,

který nechápe moje já. Stále si myslím, *nenainválně* trochu lze ovlivnit cesty, nepatrně narovnat zatačky.

Není to možné. Až asi, až se odpoutám, opravdu odpoutám od toho přesvědčení, možná, že se nadechnu a pochopím, pro které okamžiky stojí žít ve dráze, pro vzájemnou synergií a dotek života, pro jeho rezonanci, pro dotek života mezi sebou, pro dotek duší, bez táhla minulosti, bez táhla a tlačení marnosti a *oprostí*, pro okamžik, pro *tenčásek*, nepatrný *čásek*, pro *tuspirálu* či plát zeleného lístku plující na horizontu událostí s nespoutanými myšlenkami možná zdánlivého chaosu, chaosu bez viny a trestu, chaosu-šelmy neskutečné.

Což neexistence času, Plankův čas, ponoření do hlubin času, ponoření do časové pěny, kde je dole a kde nahoře.

Jako plošnice odpoutat se od horizontu a vylétnout nad něj. Uvidět Čas, nedělitelný čas, Plankův čas, detail, kde se už nemůže dělit, tam je i můj Bůh a já zamířil jsem k němu.

A hle, uviděl jsem loutky na kolotoči.

A tehdy, paňáci a potentáti, císařové, konkubíni i tanečnice, princové i blázni rozličného druhu sestoupili z růžice a zavěsili se na řetízkách bez sedaček.

A císařovna i králové, pomněnkoví i jiní, císařové a nádeníci, okširovaní v postrojích podobných, uniformovaných, dotýkali se podstaty a snažili se s ubíhající točnou rozpumpovat kolotoč.

Žádný úsměv, žádné poblouznění, žádné známky námahy. Divné to panoptikum, pohybující se orloj z lapidária, divné to *cečky*, artefakty, co nemusí jít ani spát, takové duše napůl vážící se zakousnutým údělem *pseudootrocví musení*; půl živí a napůl nemrtví s cílem tláčit část hlavně tam i *občas* zpátky.

Ech, *kde je* tam a *kde je* zpátky, nýbržto stačilo se na řetízkách otočit.

I rebel by se stal sám a nebylo sto opačné síly překonat. Chtěli pouze roztočit a chvíli svobodně se svést. Kdoví, co je k tomu

táhlo, snad vůně genů se sdružovat. Když i ten, co tvoří čas, si musí občas odpočinout.

A tak zapřažení, sní si svůj sen a napínají řetízky, tam a zase zpátky, točí svět iluzí i pro ty, kdo stojí opodál. Shlíží do koruny nahoru a čekají, až se začne točit sama, samotná obří duše, co v koruně se pohodlně usadí.

A hle, kolotoč se točí a podivně si zpívá. Je to. Když slepec sní a hluchý hudbu vnímá, neskutečné loutky za řetízky se točí.

Když se zastaví, oběšenci hlavu stočí, s krokem rozmrzají, možná i kávu, kafe si dají. A až usednou nahoře, co pod nimi točna svět se točí.

I k Pomněnkovému císaři si Jan Zachar přisedne a divné karty spolu hrají, s kódy a hieroglyfy šachují a na bok růžice je natírají, bohatýři s šípem na koni trysku letí, zachránit svět, zachránit hrst světelných dětí.

Aj, podivná píseň bytostmi lehkými prostupuje; a do taktu mávají i hluší a slepí,

sny, kde tělo je nedeterminuje, na hranici horizontů bytí, odpočinek, klid neexistuje.

Loutky, loutky, loutky, na řetízkách z DNA se krouť, duše, duše se hroutí,

a duše, duše nemají, jen a jen naříkají a naříkají a hořekují a po-koje nedají.

Těsně nad zemí šmejdi šmejdi.

A na Pomněnkového krále (císaře) číhají, za řetízky Pomněnkového krále tahají.

Na hlavách koruny a pupeny kvetoucí, na těle listí podzimní okrem žilkované,

dílčí osudy, na špagátech *son*, můj pane. A klinkají v letu ze strany na stranu a loutkář, kámoš, veze se s nimi.

Duše listím žil oděná, zvrásněná bělostným chmýřím, loutka duše zbavená, do nebička zas míří. Laciný orgasmus v potěr upadají, myslí si, že oživnou, bláhoví...

bláhoví... loutky v hlavách díry ukrývají.
Proč vymyslel je kdosi, proč zobrazit chce... cosi,
i houby lepší rozum mají, když pod listím z opadaných duší se
schovávají.

A z podhoubí z kostí básníka živí se a jedí, nasycené kosti po-
ezie mají nejraději,
s bílou kávou na kostech hodují, však pod listím z opadaných
duší se schovávají.

I kolkolem loutky stojí a tleskají nejraději, kdo na kolotoči ře-
tízky DNA sprádají a točí, těžké jsou, otrokům milosrdenství ne-
nesou.

Bláhoví

A nad nimi rozhovor vzplane, když Jan ze Zacharů s Pomněn-
kovým císařem divné karty
o životy loutek hraje.

„Císaři, proč kolotoč se točí, proč na trůnu nejvyšším,
proč nesediš, aby nezamotaly se tvoje oči?“

„Že se točí, to známá věc je, přirozenost, je to zdání, to smysly
mate jen, vítr pomněnkový kolem tebe se honí.

Ve snech vítr není, v kamenech se ukrývá, usíná mi pod no-
hama, nejraději, nenapomíná.

Je divné, co říkáš mi to.

Ba znal jsem poutníka, co poutníkem jsem byl sám, poutníka
od křižovatky cest, co kameny pod hlavou srovnal si k usínání,
a světlo hvězd měl nejraději.

Ten vyprávěl mi, že slyší, jak vítr pomněnkový, jak meluzína
v *kaměnech*, v *kaměnkách* fičí, a on povídal si s nimi. Já nevěřil jsem
tomu, jako *onem* loutkám v rámci točícího se stromu, co kolotoč
vypadá. *My* bláhoví ve větvích listí – přilepujeme.

Čím je to, čím je to, že blbí jsou hlinění a *pánstvo* se vozí,
čím je to, čím je to, že chudí jsou bídni a páni jako bozi, *hou*,
hou spravedlivý jest svět, co je točí?

Ještě chudým v hlavách díry se vrtají a drátkem spojují,
na věšák do šibenice na hák zavěšují a občas na kolotoči se
vezou, aby zapomněli, co nejsou.

Bláhovi.

V mrákotách potom *užralí fetu* točí se a potácejí, přitom po-
řádné díry v hlavách mají.

A z duše, z duše pár hoblin zbylo na vrtáku, pár hoblin se k vr-
táku lepí, než je kdosi vyhodí do nýtované nádoby plné smetí.

Duše jako podzimní listí, co žlutne a ze stromu padá,
a barvami okru se loučí, až zčervená jako za mlada. Je život,
úděl, hoře, a Pomněnkový císař – klidně, klidně se točí,
nahore.

Duše v šapitó se převléká a nemá stání, aby se předvedla a do
díry v hlavách zalezla a vešla se *jeho*, zip k rozbalení.

Zadarmo se výběr točí, bez zraku a dalších smyslů,
táhne ji to do nesmyslu, aby párkrát zatočila se, než skončí,
možná v převlékárně. V písku pouště voda se ztrácí, možná než
na ni dopadne, vypaří se, inhuluje.

A Jan Zachariáš dlí: „Roubelec, troubelec, mezi nima jsem byl
a žil a občas poutnickou hůl odložil, žití pro okamžik páru štěstí,
z pocitů a daň prázdného času, co nenahradíš.

At' je to jakkoliv, točit budeš, uvězněné duše neuvalíš, pískat
budou jak myši nebo flétny dohromady, mocní ve svátek jim vráží
klíny do hlavy:

„Makejte, vy blbci, bez náhrady, až se z vás čudit bude, váš
drum se bude napínat a soužit se a praskat, navíc pod palíčkami
pálit a krvácet bude.

Loutky, loutky, loutky, na řet'ázkách DNA se kroutí,
hřbelec, troubelec mezi nimi svítí,
možná revoluci připravuje, z kolotoče hromádka kostí – se
stane. Listí z duší pak spálí se v ohni.

V *lepším* případě zkamení kolotoč a do lapidária se vrazí, když
točit se nemůže, at' obdivovat ho přijdou druzí.

A vítr co v kamenech fičí, točit se a povídat si bude:
„Císaři, císaři, císaři, proč kolotoč, kolotoč se točí, proč na
trůnu sedíš a zkamenělé máš oči.

A ozvěna mi povídala:
„Že se točí, to je jenom zdání, to smysly mate, malý vítr se točí.
Já vzor, co sedí nahoře, vzor, co zemřít nemůže,
já z toho šapitó duše si půjčím, a zas v koruně růžice se zato-
čím,

a hledět budu na všechny ty kolem, nasedají a vysedají sborem
se mnou, s tím volem.

Jen hvězdičku mou malou, mou tuze milovanou, chtěl bych
mít v kapse na srdci s sebou,

to teplíčko malé, tavící a nezemdlené, radost co stojí v duši její,
moji schovanku mám nejraději.

Pomněnku mou, v srdci ukrytou, motor, co celým kolotočem
točí, a nemít ji, otrokem horším loutek stal bych se sám, táhl bych
kolotoč smykem alespoň k naději.

Já, Císař pomněnkový, v okovech jsem sám, sám, sesednout
dolů musím a jednou budu stát opodál a sledovat; jak ostatní se
točí, opodál budu stát a lístky prodávat, kredit a mapu s pointy
taky.

Točit se dá dokola, tak pochopil jsem a pochopím,
co čas stojí, však potkám-li zas pomněnku...; myšlenky zdání
jsou mi nejbližší, mám naději.

Jane, Jane Zachare, ty ne do kruhu a rovně šel jsi, překročil jsi
horizonty. Řekni, co horizont tají, zda družičku, hvězdičky, nebo
tmu a chlad, či pouze ticho, co mám tak rád, od vřavy a tlačenic.“

„Císaři a králi, obojí je pravda, *dím* ti skutečnost:

ech, skutečnost, je-li možná, za horizontem další se skrývá, ně-
kdy z hor je pokrytý, jindy zrcadla vod ohýbá, někde tma, někde
světlo brojí, někde země, kde štípe a drtí se čas, někde moře či
třikrát kohoutí hlas, někde „země“, kde spí andělé a lidé, duše

dohromady, někde otroci s bolestí jako ve skrytu tady, pod *přestáv-
kou* štěstí a radosti někdy kolektivní hlouposti – divadélko loutky
hrají, horizont však nepřekonají.

Duše listím oděná, padá listů zbavená, a blázni radost z toho
mají.

Tiché a divné maškarní žití bláznů, přesto v něm se rodí děti
a umírají člověčí i jiné.

Čas před časem, spousty nití, řetízků a bytí;

Bílá káva na hranici kostí, hned po ránu mám života dosti,
loutka, co přerušil jí někdo teplo a sen.

A nastává den plný *ševor* a bláznů, nadstavba duší a radost
umělá s nimi mává, však ubohost a marnost, žádná jiná sláva. Kde
je ten bohatýr, *duše machvatá, kde je brří duše, duše přesvatá*, jen nelepí
se stále, jen poskakuje dále.“

„Hle, poutníku Jene, *sestup* z kolotoče, za řetězy odtáhni jej
o kus dál zase, alespoň za jeden z těch horizontů, za pusté *plany*
plných písčných iontů.

Já, Pomněnkový císař a král a celá ta banda vršků a svršků, tla-
čit ho musí zezadu, ale pozor na dršku,

dršku nehmotnou, jenom z *ionů* v trvalý škleb úsměvu stabili-
zujícího.

Hle, divný to výtvar ve výstavišti poutě, podivné spřežení ves-
mírem se pachtí a ocas kometa zametá, zametá vzpomínky i myš-
lenky.

Desintegrátor, drtič, co v nicotu je mastí k chlebu a kafi na
hranici z básníkových kostí. Kolotoč se zatočí, v *pseudo* či oprav-
dovém světě, hle obsluha se probudí.

Dáme mu řád, Jane Zachare, jak se bude točit, pevný čas pro
přidělnce bude kvačit, lísky, co budou volně k prodeji a smrt co
kontrolovat je bude a s nimi se vozit, vozit i naději.

Pán bez pána, chudák bez chudáka i císař bez císaře, či tvor jakýsi,
na stejnou chvilku točit se bude, jen tak – ne zadarmo to bude.

Žlutý je svět pampelišek a na něm čmelák sedí, kulatý je svět
kobyliců co vesmírem letí, a kolotoč se točí.

Nadevše chápání.

A uprostřed kolotoče, kolotoč je malý,
otáčí se obráceně, chrám v chrámu se staví.

Zavěšen jak cinkrdlátko, fantasticky voní, volné lodičky (li-
dičky) do přístavu po vlnkách honí.

Gravitační tíhu má, ani ždíbet světla nedá, je to prostě sou-
kromník, psancům je hned běda.

Zrnků máků je v poli ráj, jak na kolotoči žárovíček, kdoví, jestli
některé jsou vyhaslé.

Lidé jim nevěří, počítat je nechtějí.

Čistá duše asi lidská není, pár výjimek má vidění, *oproarit* se a *ad*
těla sterilizovat smysly neumí...

Hle, stařec modlí se u kolotoče a ten do dýmu upadá a zahaluje.

Hle, Jan Zachar to je a Malá tanečnice se ho ptá:

„Proč modlíš se a ke komu vztahuješ ruce, snad ne ke kolotoči,
světská to věc přece.

Věc co točí se bez rozmyslu, pomněnky, růže a labutě, koničci
a autíčka, houpačky prohnuté málokdy si hrají, dušičku pohoupají,
to přece chce, lidská kůže.

Noc plná bláznů a maškar pomalovaných utichá a

věncem smutku si věje,

nad malým velký probliká, sláva, sláva, sláva, císař se směje. Starý
Jan zasmušile mlží a náladě večerní smutkem se chvěje.

A Malá tanečnice ptá se podruhé:

„Proč modlíš se, snad ke kolotoči nevztahuješ ruce, k žárov-
kám a krivolakým světlům, co Spomocník hvězdáře zapálit mu-
sel?

„Ne Ný-Sai, za ty, co na kolotoči, co radují se v opojení, že se
točí, podivný úsměv v škleb se mají, já bídny poutník, chudák
a král, spodek poslední z nich, modlím se za ně.

Moje oči vidí kousek, štěrbinu ze světa, kousek ze světa stínů, kousek dotyku, jako slepý co modeluje tvář, kterou nikdy neviděl, nahmatat, takové je to moje „lidské vidění“, vidění, kdy svět v příštím okamžiku už není, pouze cesta, proud myšlenek, pár vjemů zřetězených dohromady, špetka dýmu z bramborové natě.

Aj, viděl jsem;

kolotoč jak zavěšen je na klenbě *země* horizontů a sedačky odstraněny mimo čtyřech, jedna na severu a druhá na jihu a třetí na západě a čtvrtá na východě a slyšel jsem hlas z ampliónu, který bez přestání volal:

„Hle, vstaňte duše ze skryší nehlubších a nejtajnějších, spoustejte živly a všelijaké *tmáři* do jemných sítí a přidejte je na jednu z těch čtyřech sedaček.

A budete vážit a měřit podle svého řádu měřidel a mír porovnávat.

„Hle, kolotoč naklánět se bude, podle porovnávání vašich skutků.

A stalo se, že jedni klesali do hlubin dole a druzí stoupali do hlubin nahoře, a ti svět mezi s tím nemohli nic dělat a neviděli světlo. Ech, co je dole a co nahoře.

A zněl nárek a smích a ticho a zase smích nárek a ticho a hlas duší se sjednotil, až se všechno překřikovalo a utichlo. Jediný hlas potom bylo slyšet, co povídá:

„Najde se někdo?“

„Kdo nás zatočí, aby ti, co byli nahoře zase byli dole a kolotoč se tak nakloní jako šikmá věž s ruským kolem.

A běh života začne stejně, na stejném místě skončí, půjčí si nějaká těla tam nahoře i dole, jinak kolotoč zaroste psím vínem.

Hle, jako dům teď vypadá ta atrakce. A v domě lustr s těmi *čtyřmi* ráhny větrem se točí, duše ty, co na konci svítí jako šelmy, v noci nespí, zelené jsou to oči. To duše *machvatá*, do řetízků těla chvátá.

Zděšení nastává.

A kdosi První řekl: „Jaký to div, i duše se točí.“

A Druhý řekl: „Jaký to div, i duše se točí.“

A Malá tanečnice ptá se potřetí:

„Proč modlíš se, snad ke kolotoči nevztahuješ ruce, k žárovkám a křivolakým světlům, co Spomocník hvězdáře zapálit musel a teď s *nima* i s *dušema* točí, karusel, co *loubí voří*.“

Smíchá je jak zootechnik, kdoví, co z toho vzejde, narodit se a stejně umřít musí, blázen, mrzák i král, třeba slunéčkový?“

A Starý Jan odpověděl:

„Hle, divný je svět daný strany světa, proč jsou čtyrky sotva jen a není jich pět, proč pátá není, proč po ní je veta, tam noci. A vodopád v ní zurčí, proč pátá není, když ukryta je v kolotoči, toť je žití a život *sáma*, slovo co informaci dává.“

Kde je bohatýr, ***duše machvatá, kde je bří duše, duše přesvatá***, nelepí se stále, poskakuje dále. Dále do vody se boří, až naplní se zcela, dobře, duše bachratá, naplní se v moři, do plynu nechvátá.

Omnia duší jsou tu se mnou, přinejhorším se mnou odejdou, odejdou nahoru i dolů.

Však některá strana těžká je moc a protější lehká, točit se bude nepravidelně, až tep se stane z toho (stane) stejně. Bezcitná turbína místo srdce byla by lepší, stačilo by ložisko uprostřed kostí namažati dosti, vazelínou barvy jiné než červenou co tělem plyne.

Kdo chtěl by jí soukromničit dosti a vypít ji, otráví se bez starostí.

S nálepkou *broubelec troubelec* koupit se koloniálu nedá, je pouze na příděl, dražší než zlato je. Je to kousek kvásku, zcela nepatrný, však moc *mašlenky* má obrovskou, z popela stroj zábavy *staví*.

Ani Prodavač světů v kiosku ji nemá, na zastávce U hřbitova. Možná Malý Jan, duše, co nálepku má dvojí, s jednou přelepenou *roubelec troubelec* tam napsáno stojí.

A Třetí řekl: „Přijela pout“, a Druhý řekl: „Už je to dávno tady.“

A malá duše mne tahala na schůdky pod točnu, žebrała a prosila, na kolotoči chtěla svést jen tak, pro radost či napětí. Nakonec jsem připustil a pustil ji se strachem, který mne svíral. Radši bych seděl s ní a svíral ji a svíral a mačkal duši k sobě a čas se nekonečně vlekl a já se díval. Dušička zpočátku ženského rodu, moje všechno na kolotoči se točí.

A někdo, možná Čtvrtý, kdosi za mnou řekl: „Přijela pout“.

A Druhý hlas se ozval: „Kéž by raději nejezdila.“

A když potkáš někoho jako je Bůh, nebo budeš cítit pochybnými smysly, že je to Bůh, tak se ho zeptej:

„Jsi Bůh?“

A sřež pečlivě, co ti odpoví, a nedej se zaskočit otázkou. Bůh nelže, mnozí lžou a na něj si hrají, neboť on existuje v řadě – byl, je a bude, vedle sebe a přesahuje smysly a představy, absolutně a nevratně.

Bůh, to je lepidlo lásky. *Jeindividuální, jesnový, jeartefaktový* objímající a pohlcující (i lidské) existence, nenahmatatelné existence energie, jako sekera času.

A duše poskládané vedle něho jsou jako čarový kód či symbol, v otisku, v razítku dna, schody či shody, vzestupné i sestupné v zdání představ.

Zeptej se toho všeho, podobenství, jsi-li Bůh nekonečný a pravý.

Pokud dá ti souhlas, je to nekonečný a pravý Bůh, protože tvůj soukromý Bůh nelže. A může být slepý a hluchý, nemocný či zdravý, chudý či bohatý, vrah či hrdina, a když se zeptá, jedno je, a když dá souhlas, je to tvůj soukromý Bůh, protože Bůh nelže.

MAJTÁN SOLID

Kolotoč se točí a cvrliká si:

„Marnost nad marnost, všechno je marnost, točím se, točím, ze stejného místa se po spirále vytočím, do stejného místa se dotočím, ať jedu tam, nebo zpátky. Je lepší vědět budoucnost nebo se k ní navrátit.

K čemu je všechno to pachtění a skřípání zubů, jak úmorné jsou to věci, když zpátky se navracejí, bídný to úkol, ležérní to osud. A točím se dokola a kolo narovnat se nedá, honím se za větrem.

Hle, mám svůj čas, mám svou chvíli, co nelze přidat ani odejmout. Kdo ví, že lidský duch míří vzhůru, zatímco duch zvířat mizí pod zemí, dýchají stejný vzduch, všichni jsou z prachu a všichni se do prachu vrací, kdo ví, že nejsem zvíře, jsem kolotoč.

A já kolotoč беру je po narození a do smrti je vozím, neboť беру je ze smrti a do narození je povozím.

A zaslechl jsem kazatele Jana, jak k točícím se mluvil:

„Závidím dávno mrtvým, spíše než těm, co jsou naživu. Nejšťastnější je ten, kdo ještě nebyl a neviděl zlo, které se děje pod sluncem, a životem pomine jeho stín.“

„Dejte mi do saka pár mléčných zubů a jdu, a kdo se zastaví, jde zpátky,“ muškátový měsíc se na zastávce schovával za vysoký buk a bylo už ráno, blažil si v mlze a studenu.

Život jako záznam zvuku doplňuje do cíle. Sedátko kolotoče volně se rozhoduje, kdo napadne a koho připoutá řetízkem. Já kolo-vrátek ho přehrávám? Já ho inovuji?

Já ho znovu otipuji narozením a zazipuji smrtí.

Je možná, aby jáství způsobovalo potěšení, je možná determinovat prostředí, nastavit mantinelem náhody, je možná náhodu rozostřit do kopule hranice událostí, je možná mít hvězdu v náhodě podobnou šroubovicím komunikující mezi závity, je možné; je to jenom náhoda či blamáž fikce, kdoví; věděl to Kazatel, je to možná?

Hle, já kolotoč se točím a nikam tě neodvezu, točím se dokola.

Já, to je stěrka okamžiku, proud, vjem pocitů co jede, to je život.

Hle, kdo uvidí život jako kroužek dýmu náraz, hle, ten nemusí točit klikou u kolotoče. Jaký je to pocit. Je ještě větší pocit než pocit?

Tělo kolotoče krásnější než Bůh, ale Bůh to není, jsi-li sám, a jsi jen jeden, je mu smutno, nebo není, když ví, že nic nového „pod slunci“ nefunguje. A to, co bylo dávno, už není, zda ví, že to, co bylo, se někdy změní.

Hle, marné je lidské pachtění a chtění, co smysl má... a tady, co zbude z toho... a z toho chtění, slovo, možná pohlazení, buchtot, či turbína, divné *drápatní* a *tápatní* se k pochopení, malostí pohlazení.

Mantinely času na horizontu zaoblení, poutník, co střídou chleba se sotva probrodí, hle, událost, zakroucená v nezapomnění, bídné pro a proč, bídné a marné lidské pokoušení.

Hle, tělo kulaté, krásnější než Bůh to není, kolotoč z pekárny či cukrárny se zastaví,

Hle, pastýř bílý v mlynáře černého se mění, Bože, proč jsi neviditelný. Nakrásně století, či věk, jak šlehnutí biče praskne, a tisíce let jsou na tom stejně, marné a lopotné je to lidské pachtění a pochopení, vyjde to na *stejno* – málo radosti, spíš utrpení.

Snad světský Bůh je dobrý, snad lásku nemá jak zapráskaný bič, snad rukojmí snad rozmrazováno není, snad má něco, třeba cit.

Hle, chtěl bych nahlédnout do jeho snění, shrábnout cosi a navrátit se zpět, a dát lidem naději či hmatatelného cosi, než obrátí se v něm planeta či zarputilý svět.

Hle, převezl bych sám sebe na žebříňáku s párem koní a řekl:
„Hle, točím se a vy jedete tam a zase zpátky a zpátky cesta už není, i když kolotoč se může točit tam i k navracení.“

Hle, viděl jsem, viděl, slyšel, jsem slyšel, slyšel Tinitus světa a jeho chvění, slyšel jsem Tinitus ticha, možná jej obhajoval.

A viděl jsem plachost, v očích stydlivost jako u provinilého psa, ale pes to není. Cítil jsem uvěznění v rouře a svázání ducha tělem, vnímal jsem nepatrnost a osminky žití, v řádu či chaosu neshody, přesto děkuji ti, já z b y t e ě n o s t, já kolotoč, já snění.

Já z b y t e ě n o s t, tvá nadbytečná investice, tvůj život, můj život, nepatrný a zanedbatelný, zrcadlo v zrcadlení, mezní úhel.

Děkuji, že jsem viděl, děkuji, že jsem byl, děkuji, že jsem se stydl. Protože i to nemuselo být. Začleněn jsem do nedělitelného řádu *nepatrna*.

Hle, světlo ze světla, prach z prachu, napětí proudu, bublina, turbína strachu, já a můj svět, já a tolik lidí, tolik lidí a tolik smetí, tolik nebezpečí.

Já jsem měsíc, jménem Majtán solid, já jsem měsíc podobný kusu kamene, kde odraz světla mne činí živým. Proč nejsme dva nebo sedmdesát dva, nebo víc je nás než pět tisíc, či možná jsme, kdo odpoví? Já jsem ten, co přichází za světlem a světlo honí, přicházím před světlem, které všechno mění a zpátky navrácuje.

A vidím, jak se všechno mění a zpátky navrácuje.

A musím se na všechno dívat, na divný krouťící se svět jako zadek turecké tanečnice. Divný je svět přede mnou jako otáčející se špulka nití životem jak pavučinkou ji oprádaajícím. Já, Majtán solid, smutný jsem a mrtví to cítí, paměti jsem obrazem.

Majtán solid, majtán solid, *před* života, za každou cenu se drží, veze a veze svoje jméno, tělo slad a bolest tlačí před sebou, přesto sténá:

„*Forslift* žití *jakyś* předsaný, hle, duše bloudící, duše *machvatá*, na co si sedne a bláto zamíchá, z golema spirálu uplácá.

Hle, rozepnu kruh a párkrát se pootočím, s kroužkem na klíčky v myšlenkách zatočím, *chytnu* život a bez myšlenky ven už nejde, už čas s časem se sotva sejde.

Pátračka v duši, nuzné to zrcadlení, a co dál a co potom; jak vlnění, když křemen *meteo* padne do rybníka. Z vlnek je chvění, co vítr rozfouká možná *čerení*.

Já vzácnost, věčnost já, to není,

já věčnost, jen uzlíček závesti v zapomnění, platí to všude, jen jíst a pít se zapomenout nemůže, kamení v hrnci, polívka z něj není.

Divné to údolí plné slz a běsu, jeden druhého požívá, je to k děsu, znamení všelijaká je činí.

Lidského pohrdání jsou plné hrsti, pohled plachý a pokorný tu není, pouze *namyšlenčata* krutosti přehršle dosti.

Jsou i lidé vzácní dosti, vyvážení životem, možná, díl radosti za šlehnutím bičem nenapodobitelné váhy minulosti i budoucnosti, *díl*, díl moudrosti, díl smrti za narození z kosti, díl do kamene vytesaný soucit do minulosti.

Hle, plachý, nahý a jemňounký prt'avý svět. Ještě že v něm snění možné *je*, motorka naděje jej točí, svět, prošlý jak plesnivý chléb s láskou, jak zkažený kvásek *je*.

Pár slov a *je* z tebe světský král,

já jsem udavatel, *já* jsem pokušitel, *já* jsem to hovno u silnice, ani to ano pára v dechu, zrnko v zrnku, duše *machvatá*, *já* jsem věčnost i zatoulané zvíře.

Hle, poutník co pochopil, kdo staví mantinely, v myšlenkách na počátcích věku času, na horizontech.

Hle, řekl v začátcích, znal jsem někoho, kdo to pochopil. *On to věděl*.

Jezdím si po městě, tam a zase sem, úplně zbytečně.

Dio tu sai.

Pojtkám Bejtkán, *bejtkán*, bejtkán beze snu, mlhovina hvězd, mlhovina snu, tam se všechno rodí, tam se všechno klohní, tam jsou mantinely budoucnosti, tam jsou všechny ty složitosti, tam tančí a má hvězdička **se** rodí a sukénka jí rotuje, tam prsteny a prstence se spojí a složitost utká, on to ví, *on to věděl. Tam.*

Slovo roztrhne sako v komnatě temna, život, ta ubohá kravina, kratinká nástavba stala se skutečností, nepatrná vzácnost. Všechno je jinak.

Aj, *kváš* v mlhovině, pára v srdci.

Ubohá, nemocná, mrtvá je společnost peněz.

Hle, podívej se na hladinu obřích vod, hle, jak byt' leštěná, tvrdší než ocel je.

Hle, ten je vyvolený, *on to věděl*, kdo umí úhel a uvidí pod hladinu.

Hle, spatřím svou duši, velrybu pod ulomeným kýlem a stolec a chrám. A kolem ní živí i mrtví jako řasy kolem ní.

Hle, pokorní a tišší, kdo cítí v životě předílo lidem nepochopitelné.

MACHVATÁ

Hle, Pomněnkový král, točí se na kolotoči bláznů a mantinely
snu kreslí mantinelů hranice v mlhovinách.

A slyšel jsem, jsem hlas jak praví: „Hle, pokorní a skromní,
duše *machvatá*, opravdová duše.

Poctivý život nahlídne do sebe, opře se o hladinu, jako nohy
zahříváné v mrvě. Nejskromnější *Re* s vírou převyšující lidství, po-
korní. *On to ví.*

A kolotoč se točí a točí.

„Řekni mi, řekni, koho svezíš, koho zatočíš, kdo se do smutku
či radosti halí,

na koho počkáš, komu ujedeš, kdo opodál stojí.

Zdá se o spáse, kdo si na tebe ve frontě tajně stojí, koho to
semeleš, jak kafemlejnek, kdo zasmrádne a kdo zavoní.

Komu hrana zazvoní, kdo zlatými řetězy se páše, koliko lidí
unesíš zase,

kolik lidí, kolik zvířátek, kohoutů, koníčků se ve věčnosti stočí...

... či pár stříbrných nitek, dna, řetízků potrhaných, co bude
držet cosi, co na prahu mlhovin hvězd rodících se, předurčený
osud, odtočí se hlava.

A před klubkem myšlenek se zpětně klubíčko roztočí, roztočí
se podivný stroj, *Majtán solid*, podobný kolotoči, než ve vestu se
uplete a ona na tělo skočí, aby hrála, aby se líbila, komu snad, ne
sama sobě, snad majiteli, či cosi.

Řekni mi, řekni, kdo nasedne, nebo kdo v pořadí doufá,

je-li jedno, či prorok sedlák nebo král, místenku každý má tu
každý, je to jedno, i sedlák je král.

Vrak duši mi říká *cossi*, jiná atrakce tu není. *Kako* první sedlák, *kako*... třeba druhý-král, hle není první ani druhý.

Řekni mi, řekni, točíš se, točíš, koho ty voziš, kde písar ukrytý je, kde se ve šterbinách skrývá, co zapíše ve spirálách kruhu, kdo je to, kdo se dívá, kdo ti jde k duhu, či písar Jan.

Jen tam spí, či Pomněnkový král co vozí se jej probudí.“

„*I am* se, vozím ve věčnosti, sestoupit dolů z obrazu chtěl bych, chtěl bych dosti, ten, co ruku s dušemi kroutí, na sedačku pak se hroutí.

Vozí se tak sestra, i bolest a bratr z téže studnice, bolest v bolesti se zmítá a naproti na váze ramena kolotoče, srdce v srdci něžně objímá, srdce i bolest čáry čaker plní, rýsuje, v otevřeném expozimetru se potom na fotkách sluní,

srdce co duši hladí, objímá ji a voní. A na jihu láska jako tanečnice, láska, láska vánek z pohlazení, věčná vesta hřejivá.

Vedle vesty život v kabelce vedle duše se točí, proč ne já, když papírovou mám duši, *doudlev jakás táka*, bolest snad není žádná páka.

Řekni mi, řekni, kdo s dušemi točí se a točí a křičí:

„Ejhle na severu milost, milost je tu s námi, milost... všechno objímá, na jihu nic není.“

Kolotoč se točí, točí, řekni mi, řekni, koho svezíš na kolotoči. I poutník je tu, co na kolotoč se nehodí, má dlouhou hůl a už skoro ne, malé dítě, co se na kolotoči povozí a duch si mu sedne do klína, peřina, co veze si s sebou stařena, řekni mi, řekni, komu se svět zatočí a kdo ho-jej proklíná, řekni mi, řekni, nesvětský-cikánský kolotoči.

Běžíš si dál jak *ždímačko lentamente*, běžíš si, generátore, ve spirále světů. Černou hmotou buska jiskří, světlo vyrábí, co v okamžiku zaniká a *rázem* se budí.

Řekni mi, řekni, světlo, nechvátej toliko, zastav se na chvíli, malinko, prosím tě, prosím, děj se co děj, přibrzdi trochu.

Ustaň ve víru a rozdej ji, víru, kdo dívá se at' spatřuje tě, duši co vidí tě, ne zrakem, co tě šidí.

A zastavil se kolotoč na okamžik a sestoupil z něj poutník s holí, než roztočí se zpátky..., poutník co radost měl jak malé dítě nakreslil z holí kruh po obvodu veliký, kam co mohl dosáhnout, a *dí*.

„Všechno je jinak, duše *machvatá*, posilni duši, duše je svatá.

Hle, duše a duše se nepřemist'uje, hle *přebra vana*, to je a mimo je – lidské to snění.

Hle, konglomerát času a minulost v něm zakopaná, splet' budoucích skutků a plet' žil a kmenu předem daná, pout', slávy a hojnosti upletené dosti.“

Je to čas čísel, kolotoč se točí sem a tam, pod Jánským kopečkem kolotoč se točí, řekni mi, řekni.

„Jak se mám naučit vidět neviditelné, slyšet neslyšitelné.

„Řekni mi, řekni, kdo nechce nastoupit; a kdo se úpěnlivě kroutí,

kdo nechce zastavit, kdo řetězu se drží,

kdo je tichý a kdo řvát musí,

kdo je skromný a kdo strach v sobě dusí...“

„Hle, chrám a cikánský kolotoč vedle něj se svíjí

a sen na cestě se tlačí, řekni mi, řekni,

co zdá se mi, *kolotoš*, proč kvílím.

Hle, vidím, jak spočinul jsi líný.

Na schodišti *chizy* jakési a s třema dalšíma noc už padá, o druhého zahříváš se, abys usnula, duše mladá.

Aj, probudím se či sním.

Vysoké černé dveře otevřeny jsou napůl, ledová klika čeká na výzvu. A zima kolem je. Vstal jsem a šel jsem do chrámu, tolikrát jsem chtěl být v něm přes noc sám.

Bylo tam kupodivu teplo, dřevěný strop s trámy nalakovanými, nikde žádný obraz, ani okna jsem si nevšiml, světlo jakési tam bylo měkké, ani hodně ani málo, na lopatku toho nebylo, bylo to dobré světlo, bez svíček bylo.

A tak s údivem jsem si to všechno prohlížel, jakoby v oparu jsem s tou stavbou cítil. Nevím, ocitl jsem se u oltáře a viděl jsem postavu klečící před oltářem.

Na sobě měla kazatelskou kápi, spíš tmavě hnědé sutaně až do hodně tmavě hnědé, v pase přepásané spletenou šňůrou. Do obličej je jsem neviděl, spíš jsem si myslel, že je to jaksi neviditelný, že to je jenom plášť, neviděl jsem, toužil jsem obsah zahlédnout, ale něco mi bránilo, abych se podíval. Jako by na mne to podivné držení čekalo a slyšel jsem hlas:

„Přišel ses pomodlit, nebo spočinout vedle mne,“ či něco v tom významu, jako by mne moc dobře znal. Nevěděl jsem, za co bych se modlil nebo jak. Byl jsem v té chvíli štěstný, odpoutaný od tohoto světa, v teple, bez bolestí, věděl jsem, že *ni* je dobře.

Jako bych dostal beze slov odpověď na všechny otázky, na *tečny* lidského proč, nebo jsem to nepokládal za důležité, pochopil jsem ten hlas, jasný a laskavý, nic víc a nic méně.

Vím, že mi bylo dobře a teplo, nic mne nebolelo, ani netížilo, ani to, že jsem zapomněl na svět.

Jak jsem se probudil, všechno to na mě padlo; vzpomínky, povinnosti, vazby, závislosti, závisti, vzpomínky i smutek. Uviděl jsem před sebou čisté papíry a tužku. Tehdy vzal jsem ji, psal a zapsal. Ležely tam i brýle, jako by mi někdo říkal:

„Vstaň a zapiš to, je to důležité.“ Připravil mne, duchovní možná jedna z největších bytostí, moje láska. A možná jsem pochopil, možná že ne, možná viděl neviditelné, možná že ne, možná slyšel ticho, pro mne na okamžik, okamžik absolutní, okamžik absolutního, *možná*.

SLOVO NA FLEŠCE

A zdál se ni sen o Janovi. Doprovázel jsem Jana a najednou jsem s ním zůstal sám. A nevěděl jsem, kde bydlí, a tak jsem volal nebo se ptal kolem, kdo ví, kde je doma, ale jsem to nezjistil.

A tak jsem šel a zavítal do budovy první. On tam potkal ženu, se kterou se bavil a možná ji dobře znal. Potom jsme šli dál a on mi cosi říkal a eliminoval můj strach, že domov nenajdeme. Potom mi řekl, že si mě vybral... A uprostřed klenutí domu byl kolotoč.

Aj, nebyl to cigánský kolotoč, ale kazatelna, dřevěná kazatelna zavěšená coby vosí hnízdo s baldachýnem, s kamenným červeným přehozem a zastaralými zlatými cinkrlátky, a slovo jako by to slovo v ní viselo a opíralo se o hutné tečné zdivo chrámoví. A přitom, přitom možná by to mělo být naopak.

No nebyl to kolotoč, ale kazatelnice, co se roztáčela obrovským hukotem a švunkem, až skoro nebyla vidět, en *kési* čárkoví či spektrální čárky čísi číselného spektra hvězd. Podivná spirála dětské káči ji udržovala a řídila její rychlost, udržovala ji coby nekonečný *gyroskop*.

A od tohoto smyslu pohybu bylo nadevše určováno, co je nahore a dole, co je tam směr či onde.

A slyšel jsem hlas, co se ptal:

„Hle, zatočím tě tam a zpátky, na stejné místo tebe usadím a dovezu, chceš-li vysednout, znovu projdeš svůj start a cíl, zatím co já budu se točit a generovat tvůj čas. Zas budeš mít svůj start a cíl, zas narodíš se a zemřeš.“

Chceš prožít život ten samý, zdánlivě pravý, s budoucí nevědomostí? Hledající slovo, co odemkne světlo, stejný život nebo jiný?

Chceš mantinely nebo *vechví*, vedví času, chceš si předem vybrat křížovatky, křížovatky času, nebo chceš nekonečně opakovat to samý, stejný žití, před tím, než jsi byl,... být potom,... než jsi byl předtím, vidět neviditelné. Život po životě i život před životem *jedno* jest.

Hle, minulost i budoucnost tu leží před tebou, na zemi na horizontě bytí, chceš splétat, ej, jak copy vlasů či vánočku, nebo je nechat vlát ve větru či upéct, chceš..., jen věčnosti chceš...; poslouchat chorál k tvému úžasu, *ellielli elli*.“

Napnulismus.

Párkrát se zatočíš, ech, je to hodně nebo málo, ech, málo, *malu-linko* zdá se mi, jedinkrát se zatočí, zatočí tvoje já, já a to ti nestačí, já a můj sen, než ve víru víry s kolotočem se otočí...

Aj, ztracené dítě se hrdě navrátí a najde rodiče, aby poté zaplakalo na jejich srdcích. Zda umí plakat, zda taky kvílí, než zastaví se na nástupišti věků, než doveze je na Zastávku; na stanoviště světů.

Nebo cinká a zacinká v tu chvíli, než zastaví se na *Výstupišti* a ve světle se ozve: „Hle, tvůj je můj dům, hle, tvůj dům je můj, dům a... aj, nádraží to není.“

Slovo a jeho nosič, slovo válící se u cesty, slovo mlčící v knize, slovo na flešce, mlčící slovo vytesané do skály, slovo jako oheň, plamen v keři, na svíčke, slovo versus myšlenky, slovo, rozepsané v paměti slovo, běžící předitivo, slovo jako paradigma, slovo přinesené do chrámu, napsaný nápis, symbol pantografu na kolotoči, slovo. Vidět a vnímat jeho nosič, slovo pronikající i všepřítomnou černou hmotou.

Hle, do polovičky žena a od polovičky muž, člověk, jedna ruka mužská a druhá ženská. Jedna tvář sténá a druhá se raduje a přitom jeden člověk to je, napůl dítě, napůl stará, polovina stará a druhá nová a čas v ní je jeden čas, je spojuje a navzájem *penetruje*, mísí se tyčkadlama a měchačkama tvarů.

Hle, člověk, napůl živý, napůl mrtvý *tuje*.

A život i smrt navzájem se prolínají, *penetrují* do sebe a slovo je spojuje a tmelí na rozdíl od zvířete.

A nosič, co je vnímá a vystavuje, v myšlence *penetruje* do sebe, aby mohlo být vyplněno.

Jest slovo živé i mrtvé. Co možná na flešku se sejde.

A všechno je dvojí, aby *penetrovalo* do jednoho, aby se rozdvojilo a tvořilo napětí spojené prouděním času.

Hle, já jsem a jsou i jiní, aby mne i u nich se prostor naplňoval vzájemnou interakcí, mícháním krví. Jeden... je trojí o rozměr milostí v něm.

Hle, na horizontu bytí jsou pantografy okamžiků zaháčkované vedle sebe a celý čas ukotvený v jedno v osrdečníku, které celé ... lze si prohlédnout.

Hle, můj svět, který umírá, aby mohl být jiný stvořený či zrozený. Aj, váhy vyrovnávají se.

Hle, kolotoč slov, *slova* na něm šíleně se točí,

mají duši, slova mají duši, oči ve snu marně p o j í hlasy,

vplétány jsou do soukolí z loukotí, jaký div, na co si to hrají, kol kolo kolem točí, kolem snů kolotoč snů kolem točí, kolotoč snů kolem je, točí, točí se.

A hle, pomněnkový král ukázal nad sebe a řekl mi:

„Hle, duše, Pomněnkový vítr.“

A já jsem najednou cítil, že kolotoč má duši, dokonce jsem ji spatřil. No nebyla to duše *keší* uzavřená, či balónky ryb poletující všude kolem, které se jako vesmír natahovaly a zakřivovaly a uvnitř nich bylo, *keší* domnělé pseudoprázno, no nebyl to *keší* uzavřený prostor. To duše kolotoče nebyla, možná.

Hle, duše byla nad horizontem koruny kolotoče, nad horizontem bytí. Z jeho osy se táhl systém pavučinky na kotvový obvod, a přesně jako pavučinka, řada četných mnohoúhelníků s ní kolem. A na nich perly či kapky vody.

Miliardy *.od* vydávaly *světlo*. V systému podivných fraktátů, hle duše otevřená to byla.

Každý se, kdo se vezl na kolotoči, mohl této rybářské síti dotknout, dokonce se obléci či zavinout jako kukla housenky.

Byla to skutečná duše, otevřená nepraskající, *energe*. I motýlí duše, co se z kukly vylíhla, byla teplá jak voda v termálním bazénu, duše, která hladila a objímala horizontální větve náboženského kříže, duše kolotoče, co existovala a točila se ve víru, viditelná, i z větší části neviditelná, podivný plápolající vítr ohně a mlhovina v něm.

A svými *rameními* objímala kolotoč.

A slyšel jsem v ní hlas, co starý rabín pronesl:

„Hle, *člověče* je jako strom, co kořeny má v nebi.“

A viděl jsem podobenství o kolotoči, *čís* paradigma se nasáčkovalo na rabínova slova.

„Hle, *duše*, co kořeny má v nebi, aby osvětlovala světy; to, co zde je a bylo a bude protkáno duší, co je přehrávačem smyčky věčnosti. A neznámá, dá-li se nazvat hudba, hučení, čemu snad včely u úlu rozuměly, svítila kolem něj.“

A slyšel jsem hlas, co starý rabín pronesl:

„Každá bukvice nese obraz mohutného stromu.“

Vzpomněl jsem si na pavučinky v jitřním lese a korálky jinovatky, či rosy ranní.

A říkal jsem si: „Ty provazce nemohou být tak silné, aby je unesly. A ony je unesly a podivný odlesk a lom světla paprsku byl v každé kapičce.

A já jsem se sám sebe ptal: „Jak to, že jsou v každé kapce, a shledal jsem, ve které paprsek *ten* chybí.

Nechyběl nikde, dokud se nezatáhlo, potom nebyl ani v jedné. Někdo je ukradl. Ale i v noci chladný třpyt byl překrásný, a já si uvědomil, smrt jako bod, zcela nepatrný, co dělila tu jiskru od pahýlů skal. No nebyl jsem si jistý, který paprsek je před ní nebo za ní, jestli ten denní nebo noční, a to, a to na kolotoči se ještě pavučinka duše otáčela kolem středu a mizela v otáčkách oltářků.

Byl jsem přesvědčen, že tyto pastviny a lesy jsou plné polních korálků, plné pavučinek, plné duší uprostřed kolotoče. To vše byl živý organismus.

Eh, pár otáček kolem slunce na kolotoči. Eh, jak je to málo. Eh, i slunce se točí, i drobnost vesmír jeden z mnohých, se točí, eh, pár otáček kolem slunce, jak je to málo, jak je to *nepatrně*.

Proč život, neživot, proč láska, neláska, eh, jak je to málo a přitom je čas marnost *pročasu*, můj je tvůj *Jan*.

Aj, světlo slyšitelné je ve tmách, světlo slovo; moje je prázdné nad propastí vod a světlo vzácností je, světlo, co slyší a cítí a hřeje, i je slepé a hluché, světlo, ve kterém mají naději i divní se vykoupat, světlo a duše, duše kolotoče, prostor, co rychlejší než čas a pomalejší než světlo.

A já, já mám štěstí otáčet se o kousek dál, spíš mít brázdu v naději, že zvrásním prvek světla v očekávání, že padne do ní semínko náhody, či přezvané, přetypované *nenábody*.

Já nejsem to semínko, ni ten, kdo seje, kdo hřeje a kdo zalévá, já nejsem *pročasu blí* plevel, jistota, že plevelu *blí* jej nezahltí.

Já jsem, co se *párkrát* otočí kolem slunce, nejsem nic, podobá vtisklá do plastelíny, fraktát v útržku viditelného času, kumulace rádky v bossonu, tvořící, nosící aspekt myšlenky. Viditelné světlo doneslo slovo a slovo doneslo hrst světla, aby bylo popsitelné.

Hle, viděl jsem, že slunce byly dvě slunce a paprsky se objímaly.

Hle z jednoho byly dvě a ze dvou čtyři, a paprsky se stále objímaly a ze čtyř byly miliardy a rty je objímaly, aby z nich bylo jedno, jeden celek, aj, vzájemnost a podobnost, podobenství je přitahovalo a lepilo chaos k sobě.

Hle, lámal se chléb a z jednoho byly dva a ze dvou čtyři, pár drobků z nich zbylo v apokalypse namyšlených lidí, lidí, co jsou mi *peklem sátr*, s časem smyšlenky, které se nehodí pro prasata, toliko lidí z části nepodobným.

A vzácnost drobků nad zlato a dýmky bylo, neboť trochu kvásku z nich se upracovat mohlo, život byl stále uprostřed nich.

Jeden z miliard byl živý a pravý kvásek, kvas. A trochu života bylo přisypáno v něm, by v čase zapáchnutém na hladině všech

horizontů prokvasil možné světy ze spirálních mlhovin, kváš – neviditelné černé hmoty prostupující bos a sony.

Hle, mohl se udělat dobrý, jeden chleba kulatý, podobný slunci, kulatý, neplacatý, *ne* placatý a slunce to bylo a chleba nesl v sobě zrnko zapomenuté nerozemleté zrnko, semínko co cítit bylo celým životem, by zapadlo do brázdy *zvrasnělín*.

A život opět přišel, aby ho lámal a dával, aby z jednoho počaly dva a ze dvou čtyři, až každý drobek bylo jedno slunce, jeden chleba, až jich byly miliardy, až nespočet, aby mohlo být jedno, v dobrém čase na horizontu mlhovin *omniu* sluncí.

A viděl jsem, jak z jednoho byly dva a ze dvou čtyři. A kolotoč se točil dál a do stejného místa se v každém okamžiku navracel.

A jedno bylo, kde a nebylo to slunce, ale život, co se objímalo a slyšel jsem. Bůh z Boha, světlo ze světla, život ze života a vše bylo, jedno jest, v prostorech *zakvedlaných* kvasem.

A slova byla větší a menší a paprsky se objímala a vytvářela překrásný artefakt.

A duše kolotoče holí namalovaly kruh jeho hranice, kde konec i počátek jeden byl. A stačilo otáčet jedním nebo druhým směrem, kde se jeden přibližoval a druhý vzdaloval nebo naopak.

A napadlo pomněnkového krále, který do pomněnkového větru povídal:

„Hle, přitlučeme počátek a konec do koruny kolotoče po jeho obvodu společně s duší. A nebude ani počátek ani konec, nebude ani život ani smrt, přesto kolotoč se bude točit sám a sám, my a kolotoč ve víru věčnosti, proti soukolí života a smrti zastavíme se na něm.

Hle, točit on se bude, ale nebude se přibližovat ani vzdalovat, neboť i duše se bude otáčet souběžně s ním. A *tutti* planety, *tutti* slunce a vesmíry a vše nad tím vším se bude otáčet pouze jedním směrem, budoucností, ne všelijak – jako pod horizontem, jedno-li je tam a zpátky, s dráhou stejnou věčnou.

POMNĚNKOVÝ CISÁR

Jan Zachariáš sklonil hlavu a smutným hlasem řekl: „Hle, pane, Pomněnkový králi, nerozkvete jediný kvítek, jediná sněženka nezacinká. Zbude podivný tvůj poslední smích v krajině bláznů, ni ozvěna ho nevstřebá, ba ani nepochopí. Kde jsou drobty, co zapadly do brázdy, kde je kváš, co prokvasí světy, zvonek co zacinká.

A Pomněnkový král odpověděl:

„Já nepotřebuji ničeho, aby se mi obdivoval, já jsem byl uvězněn v kolotoči na věky a teď se mi tu líbí. Věčně se budu smát, mám moc, hle, tikot tu není, hodiny neexistují, není čas čím měřit, když vše je jako, jako má být. Marnost smíchem není, smích tou marností, je jedno jestli kolotoč se točí, či stojí se ve věčnosti.

A viděl jsem, jak z prostoru *tet*, paprsek proměnil se v holuba či holubici. Zakroužil kolem kolotoče, kolem živé bytosti a bál se sednout si na jeho duši. Snad aby si nepotrhal perličková vlákna pavučinek bytí, snad aby se zalekl gravitace či otáčení proudu, kdo ví.

Nakonec zakroužila kolem kolotoče a na hraně ornamentu podivného symbolu Pomněnkového krále přeshlapovala, točila se do kolečka, jako při námluvách. V zobáku bylo cos hranatého. Při další otáčce to Zacharius poznal.

„Je to hrací karta,“ šeptal si pro sebe. Na kartě byla hodnost pod Pomněnkovým králem, byl to srdcový nebo pikový svršek. Tu si vzpomněl, že už to někde viděl, ano, bylo to na Bimbických deskách.

A slyšel hlas, který zanikal ve víru, hlas Pomněnkového krále, který s úlevou řekl:

„Nižší je nižší, pořád jsem králem na kolotoči bytí. Jsem,“ a po úlevné odmlce dopověděl: „Pomněnkový král.“

A Zachar zvedl hůl, obyčejnou pasteveckou s mírně zahnutým koncem na vrcholu, úplně hladoučkou dřevěnou, a ukázal na obraz na kartě, která se nalepila na plakát na korunu kolotoče.

„Králi ubohý, to Pomněnek svršek, to je přece Královna, Královna svršek, to je dáma.“

„Hle, holubice, co přinesla ti Královnu, ať poví, řekne, v čem bude nižší než ty, když bude vedle tebe či s tebou se bude točit na Pomněnkovém kolotoči.“

Bylo ticho.

A objevil se vůz, spíš *Polnice* jeho, úřad co chod oznamoval. No nebyla to polnice, ba polka, co hlásila velkej formanský vůz podobný souhvězdí, vůz na sbírání kůží.

Voje minulo. Viděla Královna a zástupy v překvapení, jak jej vystřídalo jiné souhvězdí nespočetných hvězd, podobné chobotnici, souhvězdí hlavonožce, co rozum mělo v každém chapadle, zvlášť přitom tvořilo ty mnohé já v jeden celek.

A Královna slyšela hlas:

„Já jsem ta nešťastná Meluzína *Polnice*, co mozek a z hlav mám několikrát ve každém chapadle, já jsem tvá sestra, co pro své děti umírám nichž bych je poznala, já jsem ta, co změní se ve krále.“

Já jsem *jedna*, jediná duše, duše v duši, tvor podivný, tak blízký, já jsem tvá sestra, Svršku královno, já jsem, co chapadly může obejmout svoje já, kolikrát chci, když mi je špatně ouzko, mi je smutno.

I můj je tvůj Jan a obejmu-li ji tě, popálím sebe. Já jsem tvůj obraz, obraz bez páteře, já jsem rozměr mezi dvěma oky, mezi tebou a mnou, já a spolu předurčení máme vládnout světům i souhvězdím. Hlav mám já víc v nohou svých. Já jsem ta co má místo vedle Pomněnkového krále.“

A kolotoč se natáčel, jako by nechtěl zachytit alespoň jedno rameno a stáhnout ji do sebe jako do víru černé díry. Nepodařilo se mu to.

Nastalo ticho.

Holubice si sedla Zacharovi na hůl a potom na rameno, natočila zobák s bílou pláštěnkou a dotkla se jím jeho ucha. Bílá holubice, bílá včela.

A ozvala se Náповěda kdesi z konce zástupů:

„Hola, láska a podoba, uzlíček, hle, jakou má podobu má láska, je to dotyk, ano, je to dotyk, dotknutí se, je to majtán, majetán, splynutí, dotknutí duší, ať podoba je uzlíčkem hmoty. Je to čas, čas navíc, bonus, nadstavba, dotek, klíč k zamčení smutku a tesknoty.

Hle, kde dotkla se duše a *ana* zazářila jako světlo hvězd na obloze. Já a moje láska, láska a láska. Moje láska a já.

Snad proto je tu život, pro pár chvil pro jeden dotek, snad proto je tu... život, pro pár chvil, pro jeden, maličký dotek. A víc, víc nic, jako pomněnkový vánek, co sotva *hne* pavučinkou, vítěztví nad trápením, Bůhví, zda energie či Bůhví co, co se nedá zavřít do škatulky od zápalek, dotek, spíš vůně, živá esence, živá láska.

Svět touha něha soustředěná do jednoho bodu, do dotyku, do vzájemné penetrace, dotyk bez souvislostí, pravá věčnost, dotyk bez souvislostí. *Mio*.“ Náповěda se odmlčela.

A Pomněnkový král chtěl se přiblížit ke Královně, namalovaný byl on sám v korunách kolotoče. A chtěl by se vystříhnout a slepit se se svrškem, ale nebyl, nebyl tu nikdo by ho nevystřídal. Sklopil svůj zrak a už se neusmál, už se nikdy neusmál.

Podivný, jemný, možná stydlivý výraz měl, *tichý* zůstával, s onou láskou bez doteku, s tou touhou, s velkou duší z papírového plakátu s plachým skromným výrazem, netečně nuceně naslouchal písni kolotoče...

Hle, kolotoč písmen, kolotoč slov, slova na něm šíleně se točí, mají duši, nemají oči, ve snu marně *p o j í* hlasy, vplétány jsou do

soukolí z loukotí. Div, na co si to hrají, kol kolo kolem točí, kolem snů kolotoč snů kolem točí, kolotoč snů kolem je, točí, točí se.

„Zachare, Jane můj, pomoz mi, prosím, na kole se točím, zhoupnout bych chtěl Královnu svrška na řetízkovém kolotoči.“

„Zdalo by se, zdalo, Pomněnkový králi, no jednoduché to vůbec není, Královna svršek je duše, co tě změní.

Já, já jsem ten, co stojí, co o ni stojí a stojím opodál.

A zapomenu řeč svou pro ni, já – sám starý blázen z holí, já měl bych ti pomoci, když sám, sám opodál stojím? Já Zachar a ty jsi Pomněnkový král, já nejsem dvojitý, teď a tady, já nemám zásluhy, přec nejsem zdejší.

A já Zacharius, poutník a zapisovatel popíšu ti řeč, co byla napsána o lásce na papírových vlášt'ovkách.“

VLAŠŤOVKA

Ve světle louče poblíž kolotoče vedle Polnice se vynořily oči, snad svítily víc než samotná louč. Kolem, na tvářích to byl samý nežid a vřed mokvající a množství končilo na krku, kde jednoho z nich přetínal pruh látky oblečení, aby mor vyvěral opět na rukou.

Malá postava, umořená bolestí v celém postoji vyjadřovala zá- kazy někoho se dotknout, aby snad někoho nenakazila, odháněná kamením od jídla, vyčleněná ze společnosti živých se váhavě při- blížila k svému otci, který ji pozoroval. I v jeho očích bylo přesně tolik vředů jak na dětském těle.

A byl tu ten okamžik, překryl a zastínil celou věčnost, okamžik kdy to stvoření, ten uzlíček s definovaným koncem uděl sotva zna- telný pohyb, snad prsty rozevřel trochu do vějíře, okamžik, co pře- klenuje všechno živé i mrtvé. Napětí, kdy překoná otec strach, kdy to dítě by bylo hrdinnější a neváhalo by vzít ruku za ruku. Přesto tu byl okamžik váhání, okamžik jáství, strachu o život. Vzor vypo- čítavosti, kalkulu, nakolik je žití víc než láska, nakolik je láska větší než smrt.

A ono dítě mělo poskládáno papírové vlašťovky, na kterých jsem si nakonec přečetl příběh, a házelo je na ty, které milovalo, aby si s ním hráli, aby se jich alespoň špičkou dotkly, dotkly snad někde ve vesmíru milované osoby.

Řada z nich mu místo papírové vlašťovky do papíru zabalila kámen. A nastal okamžik, že i ten kámen ustrnul v zoufalství. A byl prolomen čas, když vzal rodič nabízené prsty a dítě ještě ve strachu odplaty události času přivinul k sobě a posadil na koleno.

V očích slzy kapaly na mastné vlasy uzlíčku lásky. Dotek, jemnost kůže, bezelstnost, splynutí duší, milost, něžnost a hebkost, taková je láska. Slovo se ozvalo v tichu praskající louče:

„Neplakej, prosím.“

Snad to byla žádost, aby nebylo odstrčeno, nebo možná ne, nebo spíše ne, nebo to nepřípadlo na rozum, neboť taková láska není vyděračem, pravá, absolutní láska není a nikdy nebyla vyděračem.

A tehdy přes zavřená bolavá víčka byl vidět celý svět a ještě dál, přes víčka, která se už nemusela nikdy otevřít, byla vidět, láska, přenádherná Čistá Královna.

Čistá modlitba, Čistá Královna, tak vidění je přes víčka a slyšení bez uší, zavři oči a poslouvej příběh mezi životy.

Zavři oči a chytej tu vlašťovku, na které jsou symboly tohoto příběhu, a poslouvej, poslouvej, je to klapot mlýna, kolotoče v rovině, popohání voda, voda, Věčná voda, která uzdravila dítě, umyla tvář, umyla a spláchla vředy, voda, dobrá voda, voda tichá voda, podoba podobenství a zapisovatel, zapisovatel, co vydává svědectví na papírkách létajících vlašťovek.

Ty létají kolem, kolem královny točí a mlýn si přitom jemně klapě, to voda dobrá voda umývá ti tvář a uzdravuje.

A já stál jsem opodál a prosil jsem, lhal jsem, pane, a prosil a děkoval za milosrdenství pro svoji lásku.

I hle, uviděl jsem i já přes zavřená víčka.

„Zavři oči, králi, a poslouvej, poslouvej klapot mlýna a duše tvá naplní se dobrou vodou. A slova příběhu vystoupí jak Královna v noci. I ve dne napsána budou na nebesích obepínající duši kolotoče.

A zlo, co jako motýl, co má místo křídel brka z dikobrazu, zahyne a příboj na skaliskách jej dodrtí.“

Jan Zachar dopověděl, co bylo napsáno.

Pozvedl skloněnou hlavu a v otáčce na koruně kolotoče viděl nakreslenou vlašťovku, co v zobáku drží psaní. Kolotočem zazněl

tichounký klapot. Mlýnek nebo kolovrat udával rytmus. Chvějící se duše točící se tam a třeba zpátky mu stejným způsobem zatleskaly.

A kolotoč chtěl říct Janovi:

„Chtěl bych se stát mlýnem a na bedrech svých nosit dobrou vodu, nebo se hrabat obráceně dole. A jako voda z valné části teče dolů a moře se nepřepĺňuje, tak síla obrácení jejího je ojedinělá.“

A kdosi z davu vyslovil přání:

„Chtěl bych se stát mlýnem a mlít obilí, na dobrou mouku na dobrý chléb z dobrého obilí.

I písmena bych semlel do slov a slova bych semlel do vět a věty do myšlenek, dobrá slova do dobrých myšlenek a v dobré vodě vyprané.

Snad sucho je to, co kolo staví, vrzavý zvuk, klapot zastaví. A král i Královna vlaštovka i to rádoby živé budou nosit, vodu aby se nerozeschnul.“ Druhý dodal:

„A byla by to hloupost, protože tolik vody není a kamenné srdce pūlené třené, sebe sama neroztočí.“

DOTEK ZPOVĚDNICE

A okolí mlýna kolotoče smutně postával Jan Zacharius s poutnickou holí, se zrakem upraženým na točící se duše jako na proud vody, na divné uzavřené společenství. Zdálo se, že nic nemůže pohnout zákony kolotoče.

Do zákona vstoupila já Dotek zpovědnice.

A prastarý zákon lidských představ byl narušen, bylo tu něco navíc, no nebylo to navíc, bylo to dvoučásti, nebylo to navíc i mñ, ale nebylo to stejně.

Já, Dotek zpovědnice, já zpovědnice, já-ona zpovědnice jako tečka, jako hvězda zářící, kometa se světlem vstoupila v absolutním klidu do společenstva podobenství podobných.

„Mé pozdravení tobě, Jane Zachare, i tobě, Královno, a Pomněnkový králi, i všem co jsou vetkáni do perliček sítí, i těm co se právě vozí, i čekatelům duší na svezení, všem *Vám*, co nicotné jáství stěží ovládáte, než duše svoje v homiliích duše naskladníte.“

Jan Zacha pokynul na znamení přijetí pozdravení, dvourozměrný nesourodý královský pár neuměle pohyboval egyptským rukama jako na reliéfu, Malá tanečnice udělala francouzskou poklonu jako na konci představení a všechno to členstvo někde na konci či uprostřed dění universa zaznamenalo porušení zákona zachování. A dílem malé dítě napsalo do prostoru hebrejské *šm*.

Pozdravem všechno na okamžik zastavilo, zastavilo nad tím, že nepochopitelné se může a stalo skutkem, ten jeden bod se stal středem. Jeden pouhopouhý pozdrav, navíc, rozboural a narušil řád věcí a žití, protože naboural zákon, zákon lidí, zákon představitelna.

A Dotek zpovědnice přistoupila Janovi, lehce se uklonila a řekla:

„Já jsem ta, která tě bude doprovázet, já jsem ta, na kterou se usměješ, já jsem ta, co s bratrem, se starým vyřezávaným křížem, já jsem ta, co v odleskú jeřabin na hladině červánkového rybníku zaklesne se do tvého rámě, Jane Zachare, Já jsem ta, co zahřeje tě svojí blízkostí.

A s osazenstvem slyšela hlas, který zanikal ve víru událostí, hlas Pomněnkového krále, který s úlevou řekl:

„Nižší je nižší, pořád jsem králem na kolotoči bytí.

Kdo jsi, že neklaniš se mně, svému králi císařovi, jsi s *visačkou* rovnováhy, či na kterou stranu se kloníš, seš tu navíc nebo tu chybíš?!”

No, nebyly tu emoce, to Pomněnkový císař a král promluvil. A malá tanečnice odpověděla za ní:

„Já jsem, pane, Vaše veličenstvo císaři koleček a řetízků duší, já jsem; ta Zpovědnice co určuje mantinely bytí a vám, pane Ré, nepodléhám ve věčnosti.

Já jsem Zpovědnice její dotek, já jsem, co dotýká se mne i největší chudák, nežli sám Pomněnkový král.

Já jsem Zpovědnice, kněžka co všude patřím, co stíny převyšuje, já jsem ta, co ve mne bolest zmizí a zákon, co pro ni neexistuje.

Já jsem tíha okamžení, co dotýká se všeho, já jsem cesta k pohlázení, já jsem okamžik, dílek času.

Já jsem Zacharovo pohlázení, k ženskému rodu se kloním, já snímáním se brodím, pod klenbou slov opěrné zdi z naděje stavím a obrovský chrám v srdci svém *nosám*.

Aj, chrám je bez zákona a prostor nekonečný, větší než čas či lidské pokolení. A mezi nimi nesčíslnými je jeden, co vyberu si k řeči, jeden, co smutně hledí kamsi.

Hle Jan, Jan zpovědník milý můj z nejmilejších, dýchat či snít za něj smím, vím i jeho mámení. Chci být kámen, co dává si pod

skromnou hlavu na spaní, chci zahřívát mu nohy a u nohou lehávat jako pes.

Já jsem jeho láska, o které on neví a poznat se chci jako dotyk, jako pohlazení, já a Jan. Já a Jan jedni jsme, budoár snění. Já láska, o které Jan sní a neví, že k nohám mu leží.“

Kněžka zповědnice mimochodem sotva znatelně rozpačitě souhlasila.

„Tvá slova jsou má, těžká slova jako pírkó rozdáváš, Malá tanečnice má, hle, Králi z pomněnek, pravda je co říká, jako že tanec hebrejské lámen kopími svými píše.

„Jane, Jane Zachare, já, Dotyk zповědnice, jsem tu po tebe, já tvoji duši dobrou vodou chladím.“

A Jan odpověděl: „Milá má duše, kolik hoře a nespravedlnosti v sobě vidím. Života a bytí tu pro mne není, nezasloužím si, abys ve věčnosti vybrala mne, povede to k namyšlení.

Namyšlen a pyšněný jsem byl a možná ještě kus zbytku jsem, nehoden jak kámen obyčejný kus cesty pohozen.

Kůže čímisi potažená a uvnitř rosou vycpaná, hůl však zčásti opravdová, co nemohu unést. Kde se ve mne ubytuješ, kde bude tvé obydlí, či na stálo to bude, či okamžik, či za chvíli – na chvíli.

Di, každá kapečka rosy po tobě touží a rozpustit by chtěla nářky a zděšení slov, a z *kapečky* krystalky v nové světy utmelí se zase, či, či pomoc tu bude za chvíli.

Artefakty různé požehnané, jako sluncí mnoho uvnitř kůže svítí, bolest v chrámu pohlcuje a navlékají na korálky nití. Můj je tvůj sen, z kamene pod hlavou, co podpěru si nezaslouží.

O hůl se podpírám, žezlo, co i král v ruce drží. Žezlo, co král třímá, co podstatou jsou věci, věci co malicherně sbírám, v zapomnění jsou přeci.

A Dotek zповědnice tiše dodala:

„Jane, Jane Zachare, nejsi ty jako Pomněnkový král, co vytáčí se do věčnosti, a srdce, srdce co spadne do špičaté boty. Teď se

holedbá, sedí na okraji a nohama v prostoru klátí, sotva však vstane, srdíčko rozdrtí.

Srdce v botě pro Pomněnku není, bohatství a stáří je jí v zapomnění,

cenu pro něj nemá, jak k tomu přijde, když pařát plenivý ho drtí, lepší šlapat chodník a vydělat na děti,

než spadnout do boty, kde není úniku, a když vír je kolem kolotoče jenom dílem okamžiku.

Já, Dotyk zpovědnice, já jsem ta, co ráda tě má, duši jejich srab a neštovice znovu a znovu je objímá.

Já bolest a utrpení, já bolest sbírám a člením je do kapsy, podle moci své jim zlo upírám a rozměňuji na drobňáky.

S nimi pak *černobylek* sladím, paprsky v pláštěnce zachycuji, živým pak radím.

Dvojitou vodu na jedno živou míchám a přeměňuji. Vodu v myšlenky v podvěsku kupuji a prodávám, v paprsky energie je měním, v nepatrnosti zůstávám, sama v osamění.

Samota pak ve věčnost se mění, ticho je to bez snů a blouznění, hluch, tenze divná, ne nechci být sama, věčnost je divná.

Já, já bytost jsem a nemám srdce v botě, já život jsem a láska v jedné větě. Jsem věta ze slov v tobě utkaná, Jane Zachare, jsem součást tvá, jako hůl, žena, co se o ni opíráš.

Nastalo ticho.

Bílá holubice si sedla Zacharovi na hůl a potom na rameno, natočila zobák s bílou pláštěnkou a dotkla se jím jeho ucha, bílá holubice, bílá včela co cos Zacharovi zašeptala.

A Královna se zeptala:

„Co mu šeptáš, holubice má, proč jsi mi tak nevěrná, máť on Zpovědnici, to mu stačí, a já mám tebe a bojím se, že tě ztratím, nevěrnice má.

Hle, Pomněnkový král zájem o mne nemá a já sama točím se točím a sbírám s nevšímavostí břemena, třebaže as krásná jsem, král bez srdce je mi poděsem.

Kam jsi mne to přivlekla, holubice má, kolotoč je mi teď děsem, s králem, co srdce v botách má, se točím s úlekem.

Stejně on mne nebo já jej nedohoním, podivné tváři nerozumím, půl se směje, nad druhou brečím já.“

Kolotoč řekl:

„Chtěl bych se stát mlýnem a na bedrech svých nosit dobrou vodu, nebo se hrabat obráceně dole. A jako voda z valné části teče dolů a moře se nepřeplňuje, tak síla obrácení jejího je ojedinelá.

Chtěl bych se stát mlýnem a mlít obilí, na dobrou mouku na dobrý chléb z dobrého obilí. I slova bych semlel do vět a věty do myšlenek, dobrá slova do dobrých myšlenek a v dobré vodě písma vyprané.

Snad sucho, je to, co kolo staví, vrzavý zvuk klapot zastaví. A král i Královna vlašťovka i to rádoby živé budou nosit vodu, aby se nerozeschnul. A byla by to hloupost, protože tolik vody není a kamenné srdce pūlené třené samo sebe se neroztočí.“

Bylo loučení, či obrovská nezaměnitelná víra. Dotek zpovědnice, dřevo na vytesaných kamenech, nepohodlné klekátko a fialový pás ze sametu zlatě vyšíváním rovnoměrným křížem na konci, Dotek zpovědnice, záchytný bod či michelangelovo pojetí, vzpomínka, bolest a naděje, já a bratr můj, nechť konejší jej ve společenství Boha, neboť byl dobrý.

Dotek zpovědnice, malý osobní Bůh, smilování se, Dotek zpovědnice.

Absolutní a nevratná hranice, já, já duše, já svět, já myšlenka, já artefakt, já Dotek zpovědnice, já pohlazení, zpovědnice, já bolest, já naděje, já slabá víra, já a nic, nic bez energie, já bylo-li a bude, já... já otázka, já Dotek zpovědnice.

Já vyzpovídat se chci svému Janu,
já volám z dalek nejzazších,
já volám v naději a ve víře, že mne uslyší,

já Dotek zpovědnice, já rádobý osoba,
a já Dotek zpovědnice, narodila jsem se ve vzpomínce,
já bytost, já duše, co spočívá v duši,
já čistá a nepoškozená, nezavalená předsudky a závistí, já pro-
jev, já přející, já co zrcadlí hlas:
„Hle, všechno tvořím nové.“ A zdáli se ozval sbor:
„Náhoda není.“

POLEDNICE

A tehdy ze vzdálené mlhoviny si osazenstvo všimlo objektu artefaktu, později, z daleka zdání to snad byl velbloud, blíže kymácející velká plachetka srovnaná do spadlé gotické špičky, sotva podpírané opěrami, blíže postava s hnáty, s malou hůlkou na konci stočenou do polokruhu.

Při plechovém pohledu ustrnul i Pomněnkový král, až jeden z jeho lístků mu spadl do druhé boty. Čísí postava se přiblížila. Konečně poodhrnutá říza držela hůlku rentgenovými články kostí.

Místo pozdravu ozvalo se zaskřehotání:

„Chci svést!“

A jak zablekotala, ozval se i zvuk z rukověti hole, divný, klavý, jak kostičky jednotlivých článků prstů poklepávaly na vyleštěnou část. Druhým pahýlem tahala za řetízek sedačky a snažila se kolotoč zastavit.

Zdálo se, že řetízek nevedl do koruny kolotoče, ale k zvonku na orloji, ke zvonku času, k cililinku. A znovu zaskřehotala:

„Chci svést!“

„Nebo vám ten zpropadenej kolotoč zhrouťm, duše polapím a nad korunou je rozstřapím a zapráším, svezte mne hnedle, to vám povídám, zastavte, at' jsem v sedle, jsem Mocnost, duše pojídám.“

„Svezte mne!“

A Pomněnkový král pojíždějící kolem se ozval:

„Co s tebou bude, kdo jsi, že mi poroučíš, velbloude jakýsi.

Kdo se odvažuje mi poroučet, *mi* Mocnosti, *mi* Králi a císaři z pomněnek, mně se klaní celý tento svět i jiný, i svět duší.

„Ty se budeš klanět, ubohý králi z pomněnek, co v korunách se točíš a z točení máš bláznovy oči.

Já jsem ta, co ve frontě nemusí stát, *já* můžu oficiálně předbíhat, *Já*, pryžová tvář modelky a přehršle kostí v plachetkách, *já*, obalená v trojbalu plsti, *já*, Mocnost nenáviděná i dovolávaná.

„Zmizni a neotravuj, at' jsi kdosi, na pouti duší nemáš co dělat a dosti, zvrtej se do pouště, kde ani prostoru není, at' po tobě nezbude ani to znamení.“

„Já jsem tvoje teta, králi, mne nez bavíš se upřímností, já příliš těžký ořech pro tebe jsem. Nemáš mi co rozkazovat, ty šašku nalepenou na papíru, reklamo, co stojíš na vršku.“

„Tak, svezíš mne a zastavíš na chvíli.“

„Kam bys jela, duši nemáš, stoupni si do fronty, jako každá, nejsi to ty, co kolotoč vlastní.“

A zdálo se, že podivná gotická plachetka jako štít se otočila k Zacharovi, Dotyku zpovědnice a zase zpátky.

„Toho si važ, teď jsem tady, podívej se, já jaké mám vnady,“ a odkryla bezvráscitou tvář, „toho si važ, že se mne můžeš dotknout a čas předjímat, vzdálím se zas do mlhovin z kostí.

Mnozí ke mně volají a krut'áka ze mě dělají, i já však ke kolotoči patřím a pasažéři to ví, mnou prochází,

od bolesti je osvobozuji, vředy jim propichuji a do zástupu je šikuji, a ty, ty ani na svezení mne nevezmeš. Lidské žití je mi cizí; Dotyk zpovědnice zde nenávidím, a Zachara jakbysmet, slova jejich píchají mne, trnou jak jehly, i já pak bolest cítím hned i empatii.

Dotyk můj je v mnohém jiný o Zpovědnici se pospálím. Zacharova hůl je pro mne těžká a cizí, možná přerazila by mi i páteř zalomila hned.“

A do teďka mlčenlivý Jan promluvil:

„Proč zatočit se chceš, když duši nemáš, jen tak pro opojení se točit se zdáš, pro tebe tu místo není, to ti musí zatím stačit.

Divné to tajemství ve sobě třímáš, tohle je kolotoč, orloj to není. Nejsi zas tak absolutní, ždibec drobný v soukolí do soukolí, kousek zubů na převodech, ne kolo, za co se vydáváš na znamení,“ a pozdvihl hůl a kreslil nový symbol.

„Tvoje hůlka zahnutá je příliš, brkneš se k ní a do země zapichuješ. Já když třísku z hole zasadím, ovocný strom tu je, ty ji z dlaně vytahuješ.

Hle, součástka žití i ty nejsi zbytečná a strašidelná jsi dílem okamžiku, možná, stejně jako já. Na kolotoči místo pro tebe není, jsi myšlenka kdesi zapadlá...“

A v tichu ozval se ironický smích.

„Kdo jsi, že mne chceš soudit, divný *Zacharius* pane, když od věčnosti se už známe, Zpovědnici nosíš v sobě, ta *tě* klame, ta *tě* zklame.

Zavři oči a přehlédni mne trochu, já se schovám do koruny svršků, Pomněnkovému králi do druhé boty vlezu a zmenším se, do druhé vedle jeho srdce, natlačím se. Pak všechny, co smějí se a točí se a hrají, nebudou tušit, koho v botě mají a tlačit je já budu celou jízdu a nakonec duši jim uhryznu a uštknu.

A sestry své a bratry bez duší z nich nadělám, prázdné a duté, jako smrt sama nebo sám.“

A ozval se Pomněnkový král:

„Ty potvoro, v druhé botě místo není, mám tam lístek pomněnkový, to je to tajemství, proč je tady točím ve věčnosti, protože ho v sobě vedle srdce schválně nosím a živím tak naději, že kolotoč ze severu na jih se otočí.

A život, co kořeny má v nebi, fungovat začne normálně a srdce moje na správné místo mi skočí. A já sestoupím z kolotoče dolů a zachytím se k pomněnkovému stvolu, ke kyticí, co drží nebes Královna, k pšenici, co pod spirálami sluncí se usmívá.

Ty jsi opak snu a já tě odsud dostanu. Jane Zachare, řekni cosi, ať vzdálí se monstrum stvořené, kamsi.“

A tehdy Dotek zpovědnice odpověděla za něj:

„Láska je ti prokletím, láska říkám potřetí, nevěsto plechová.“

A velbloud otočil se zpátky s ironickým smíchem pod plachetkou, podivné monstrum *houlající* se v nejistotě se odráželo v dál.

(člověk se může dotýkat Boha v lidech)

Tu na koruně kolotoče namalovaný kohout zakokrhál. Sletěl dolů a dlouhý krk jako pštros vytahoval a kokrhál. No nebylo to kokrhání. Postavil se Zacharovi do cesty mezi ním a houpající se špičkou plachetky, jako by ji chtěl bránit a zobákem s osmi mrtvolnými jedy v něm stavěl se proti ostatním *tvorěním*. Strach a zatuchlina se šířila kolem. Jak se vzdalovalo to podivné monstrum, jedním okem pozoroval kolotoč. Váhal a potom zcela bokem nenápadně přešlapoval k němu. Nakonec zaryčel zbavený rádoby smyslů.

Pomněnkový král se trásl a trásli se i jiní. Vibrace se přenášely do konstrukce kolotoče. Až po chvílce císařovna řekla:

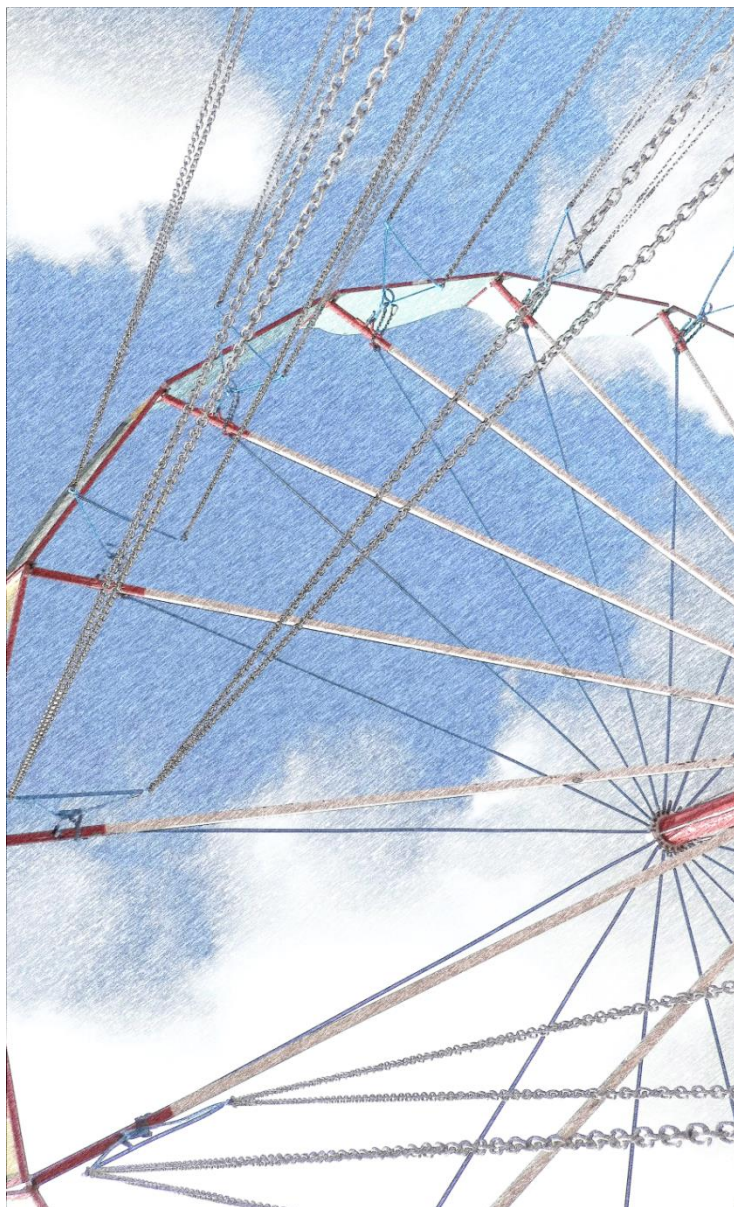
„Vidíš to, vrchní pomněnkový pane, koho jsme po věčnost chovali jako v bavlnce; co to je, že zloba v cosi tak kvasí, co bylo to, že nás nenávidí kdesi, vlídné slovo a volnost mělo, pokud chtělo tak se proletělo, napáslo se na zelených pláních, ovsu i pšenice mělo dosti dosytnosti.“

Teď čis čisi modle se klaní a pěstuje pouze bolest a utrpení, proč nepoznal jsi, císaři květinový, kdo tobě, či možná ty jemu sloužíš od nepaměti k zapomnění, kdo klove do našich duší.

Klove a klove a smrt ho obhajuje, to se sluší? Špatný nedobrá jsi, pane pomněnkový, špatný jsi, pane hospodář. Srdcí kohoutích mám dosti.

Prověř, pane, zdali máš tu moc, prověřit, co tu v rychlosti točíš, zda jiná i jiní kohoutí srdce úspěšně nosíš, u mne nemají místo, jsem z věčnosti titul Královna.“

Jan Zachar poznamenal: „Svět už nebude a nebyl stejný pro nás z nás.“

SRDCE B@SNÍKOVŮ

Bylo malinké, malininké ticho, kolotoč tiše prošuměl, až nuda.

Jiná postava v divném sáří s ornamenty se blížila. Jan Zachar v něm poznal Prodavače světů ze stánku Zastávky u hřbitova, který ledabyly přišel na přátelskou návštěvu. Z odpovědi příchůzích na jeho pokynutí kápí na pozdrav bylo zřejmé, že není neznámým hostem. Přehlédl zástupy a podzvedl oči ke koruně. Zároveň bylo jasné, že nepřišel zbůhdarma, protože tentokrát byl doprovázený růží ve vlasech Čínské Gejši.

V ruce držel neurčitý lesklý předmět.

„Něco ti tady chybí, jo, kokrhel na výši, nesu ti něco místo něj, Gejšu s růží ve vlasech,“ a dodal na vysvětlenou:

„Mám pro tebe dárek.“

Podal jej Pomněnkovému císaři. Ten si opatrně prohlížel předmět a povídá:

„Malý kolotoč?“ a ukazoval všem dárek coby monstranci, který si od Prodavače světů velmi cenil.

„To není zmenšenina kolotoče, císaři pomněnkový, vzácný pane, jsou to hodinky, vzácné časem. Je to část mého já, fraktát symbol jasu.“

A v nesouvislosti zahlídla Doteč zpovědnice, jak na vrcholku kolotoče Malá tanečnice zaujala baletní pózu a otáčela se na krabičce ze šperkovnice, chtít se zalíbit.

Uprostřed v miniatuře tornáda mlhovin spirály času točil se kolotoč s otázkou co dál?

Je snad kolotočů víc nebo je pouze jeden v rámci prachu z nepatrná, v rámci smítka v pomněnkovém větru. Třebaže pak jeden

není jsou-li *potě* mnohých, kdo dá to znamení. A zatímco myšlenky kroužily kolkol, ozval se Pomněnkový císař, s nadšením vyhrkl:

„Dobrá hračka, pane Prodavači světů, hleď, cosi v ní jako kolotoč či gyroskop se točí, ručičkami háže, kdo ví, proč jedna je kratší a druhá jeden směr ukazuje, a podivné čáry jsou od severu na jih členěné, aby zdá se na sever přibývaly a zezdola nahoru se zase hnaly.“

Při těch slovech i všem přítomným ciferník ukázal.

A Gejša Čínská růže mu tiše řekla: „To nejsou čárky, to jsou čísla, na dvanáct rozdělují světy, aby za dvanáct se znovu k sobě vrátily.“

„Proč zrovna na dvanáct, panno z čínských růží, proč dvanáct je co světy tíží, kdo změří či uchopí *kosek* světa do krabičky.

Kde se strojek zčásti otáčí?“

„Svět se nedá chytit a zavřít je nemůže ani já ponocný Pomněnkový král, jen Prodavač světů o tom přece může něco říct, to je ten, co tu byl a odešel kamsi opodál. Proč dal mi je a časovou osu ustanovil náhle, když já jsem mohl točit i zpátky a teď už to mi to nejde.“

„Tak já to nechci, chce někdo ten čas, nebo ho zahodím někam...“

A Zachariáš mu domlouval: „Není místo to, když rozběhne se hračka, by ji nedoběhla *hamsi*, nelze jej schovat a zastavit, na to jsi sláb i velký pán, Pomněnkový císař, veličenstvo *sám*.

Kolotoč tvůj je kolo na věži dolu a záležití, v kterém patře vystoupíš, než svezeš se zase nahoru, od něj budou lítat jiskry jako od brusky sršet, ty ve výtahu budeš trčet.

Něžné a stydlivé je srdce básníkovy, obrácené je to drška, zranitelné je srdce básníkovy a plachý pohled vyvěrá z něj.

Něžné a plaché je srdce básníkovy, nikomu neublíží a svěruje se, všímá *má*,

něžné a skromné je *srdce* básníkovy a pohladí a zahřeje, prostě neublíží...

Pomněnkový císař moc nechápal, raději se zeptal Dotyku zpo-
vědnice:

„Ty, která posloucháš nářky lidí a znáš jejich přání, řekni mi,
řekni, kde najdu klíč, kde je k mání, klíč od světů a nebe bran, klíč
od hvězdiček, co jich je na koruně namalován, klíč ke každému
odemykání, klíč, co nemůže být zámkem oklamán.“

A ona mu odpověděla: „Vím, kdo tajemství zná, Císaři po-
mněnkový, je to... Světel král, ten zná klíč a tajemství, po čem ty
tak toužíš, klíč od nebe bran.“

„Kde jej najdu, ať je okamžitě povolán!“

„Jo, pane císař, není to v tvé moci, ta je mu cizí, nepatrnou moc
k němu máš, on ti není povinován ničím, je mocnější než ty, jsi
pouze papírový král.“

A Jan pověděl: „V tichu on přebývá a občas k vodě na břeh
chodí, na břeh světů, co zanikají nebo se rodí, takový je on, nená-
padný král. Mluvil jsem s ním kdysi, pár vzpomínek mám, zdá se
mi však, že ti budou cizí.“

„Povídej, Jene, co ti říkal a na co ses ho ptal. Já zeptal jsem se
na počátek ryzí.“

„Tak povídej,“ tak zvědavý byl náš Pomněnkový král.

On ukázal mi dlaň a povídá: „Co vidíš, Zachare?“ Já jsem mu
odpověděl a zavřel dlaň.

„Tak je to a na dlani je černá díra, o které nemáš zdání, pohlcuje
světy bez ustání, slunce i část galaxie.

Aj, horizont událostí to mění, zmenšuje se, až ztratí rozměr,
rozměr je jí cizí, pohltí všechno i světlo, prostě zmizí a není tu nic,
co bys viděl i hmatem posoudil, vidím schoulenou dlaň.

Světlo se světlem se snoubí, a spolu se přitahuje, z ničeho nic něco
vznikne, z nerozměrného řada povstane, čas co v něm zaplane.

A ještě poskromnu nad tím vším stanoví je minimem a maxi-
mem. Neviditelné viditelným a světlo do chrámu přinese klíč, co
odemkne tebe i kdejakou skrýš.

Černá díra, co rozměr nemá, pohlcuje soustavy i galaxie i život i světlo dovnitř kuje. Ani myšlenka, co rozměr nemá, myšlenka, co světlo objímá a klíč má k horizontu bytí, k zrcadlu, co v duši svítí, světlu rozměr dává..., duši svítí.

Jsi-li tak mocný, Pomněnkový císaři, hle, stéblo makovic, co zlomilo se, ať narovná se a dá další semeno, jsi-li mocný tak jak říkáš, vrat' všechny hoře, co slýcháš, od bolesti život navracuj. Nemáš-li moc ani sílu, máš-li aspoň dobrou víru, jak nepatrný jsi jako každý, čím sis zasloužil, že jsi „trochu mocný.“

Láska je on a ona je láska, pro živé každý jediný svět připravený, hle pro každého svět je jiný, každému svět se nakrucuje a běh času pluje, kolik živých tolik světů tu je, no do jednoho se vejde, a v dlani se ztratí, jak bez rozměru hvězdy se tratí. Tratí se tratí a nově se tvoří, kamsi vesmírem po srážce galaxií, sedmikráska moje jemná a líbezná do horizontů se množí, je snad otázka času neměřitelného jako rozměru bezrozměrného, bláhový snad nad tím myslí, každý mozek je trochu tristní.

Něžné a plaché je srdce básníkovy, nikomu neublíží a svěruje se, všímá, má, něžné a skromné je *srdce* básníkovy a pohladí a zahřeje, prostě neublíží... A klíč jakýsi se s ním snoubí, když neprázdné, nerozměrné světy mu v duši haraší a on je slyší a slyší.

Tam zvuk jakýsi, co ve všech světech jader panuje, a světlo, co kolem nich krouží, zvědavé je co za horizontem panuje, vyhlíží a po něm touží a tam ho zpátky stahuje.

Tiché a něžné je srdce básníkovy, něžné a tiché je, co leží mimo mne.

Tiché a něžné je to srdce básníkovy, zdá se, že spí nebo sní, kdoví kdo to ví. *Srdce* něžné a zranitelné je srdce básníkovy, něžné a velké do těla se nevejde. *Srdce* něžné je a velké, po čem ono touží?

Asi po nesamotě asi, je to srdce, je básníkovy, třese se čímsi, věčně nepokojené a tiché, co blíží se k ideálu a ideálem nechce být,

natoliko skromné jest, hle duše machvatá vstřebávající život, který v ní rozsvítí.

Tiché něžné a zranitelné je srdce básníkovo, milost a duše machvatá, stohy *sketské* převyšující, hnané kamsi, damsi, do skepse za pár jisker z okamžiku.

A *Srve* básníkovo se přiblížilo ke kolotoči.

A blížilo se cos, jakýsi velký brouk, spíš chrobák, co tlačil káru velkého vozu. Skutečně když se přibližoval blíž, tak se objevila kára s mohutnýma loukot'ovýmá kolama, jejichž osy skřípaly v pravidelném rytmu, dřevo na ní bylo tisíce a tisíce let staré a za ním člověku podobný Skarabeus anatomicky snad z pahýlů tohoto dřeva s mohutnými svaly tlačil a zastavil u Doteku zpovědnice.

Kárař mlčky odpočíval.

„Kam tlačíš tu starou káru, lehni si na ni a odpočívej, sama pojede,“ řekl Pomněnkový král.

„Aj, úděl mám *kyší*, kámen obyčejný já chytat mám, abych jej na káru naložil a živému pokolení žití umožnil, kámen odklonil z jeho letu dráhy – nasmlouváno mám, kámen co do světa narazí, kámen co svět porazí.

Kdo pak káru bude tlačit, komu život na to bude stačit, ty nemáš sílu, jsi papírový Pomněnkový král, co nad zemí s královnou se točí a vozí duše sem a tam.

Divná divná je tvoje řeč, řeč karty králi, proč poutama jsi ke káře přikován.

Královno má, ty víš, co otázka ta pro mne znamená.“

Při těch slovech nebylo možné nepřehlédnout krat'oučké konce madel káry a mozolnaté ruce, spíš pahýly *as* palcem *as* jedním prstem, do které byly kumulovány kosti všech prstů i bolesti vystřelující.

„Co to je jeden svět, proti nescíslným světům, proč kámen co vartuješ, proč nezahoří na stéble bytí, což někdo, co je tam, co je

uvrhne, nebo už letí a na nebi svítí, co když káru rozetne ti v půli a okovy roztrhne proti tvojí vůli.“

„Aj, kolotoč je zastaví, koho pak budeš, králi pomněnkový, vozit? Ve chvíli, kolotoč ti zrezne, ani se nehne a nebude ten, kdo z daní myšlenek nový ti postaví hned.

„Hle, paňáca, a ukázala na barevnou postavu v zástupu, která se prodírala a křehké osudy jí nebránily, dokonce se zdálo, že jimi prostupovala. Kohout z obrovské vzdálenosti zakokrhál.

TA PAŇÁCA

Podruhé Královna poznamenala nevěřicně „TA, TE A PAŇÁCA.“

TA bez pozdravu se chtěla chytit kolotoče, ale jakási síla jí to nedovolila. Hlasem přicházejícím z věčnosti položila rovnou otázku:

„Kdo je tady správcem, kdo má moc nad kolem, kolem podobným mlýnu či kolotoči, kdo je tím bezohledným polehávčem?“

Bylo ticho.

Asi i to skřípání a šramocení pohybu přestalo a všichni přítomní začali najednou přemýšlet nad tím, zdali ten zvuk není prioritní, zdali nepředchází pohyb, či pohyb je tím doprovodem, doprovodem zvuku, který by tu neměl existovat.

Hlasem přicházejícím z věčnosti položila druhou otázku.

„Kdo je tady správcem, kdo má moc nad kolem, kolem podobným mlýnu či kolotoči, kdo je tím povalečem?“

Zdálo by se, že už chce někdo reagovat, ale ani mocný král, ani císařovna, ani Ponocný zhášeč ukrytý v rukávu Kouzelníka, nikdo neměl odvalu říct, že je to právě on, nebo že to on, či ona právě neví. Bytosti rozměrné i bez rozměru cítili, že nejsou s to odpovědět.

Hlasem přicházejícím z věčnosti položila TA PAŇÁCA třetí otázku:

„Kdo je tady správcem, kdo má moc nad kolem, kolem podobným mlýnu či kolotoči, kdo je tím mediátorem?“

A tentokrát Královna, svršku žena odpovíděla:

Hle, TA PAŇÁCO, pojdi do korunoví, zde se svést a zatočit můžeš, odpověď na tvoji otázku zde hledat můžeš. Ptej se všech duší, co se na kolotoči točí, třeba jedna na odpověď se zmůže, třeba, ba náznakem ti pomůže.

„Ty barevná jsi ve čtverci vedví, však právě duše nafouklá ti chybí, proto můžeš na koruně se točit možná i z ní skočit, ba odpověď z nás tu nikdo neví.

My jsme já a Pomněnkový císař služebnictva prosti, jsme deratizováni od radosti, lidských citů přehršle máme, až se v nich ztrácíme a je nevnímáme. Snad tady, a sklonila korunu, Dotek zpovědnice ti něco k tomu poví.

„Hle, zastav jednu z duší a zeptej se jí, co tě s námi pojí, TY TA PAŇÁCA,“ radila jí Dotek zpovědnice, „třeba ví, zda tvoje bezkosterní tělo naplní se duchem, jako Vítr pomněnkový.

Eh, co cenu má, to duše bez těla, či tělo bez duše, či obojí nic neznamená, souška jakási coby k pálení možná.“

„Vás, Vás jsem se já ptala, kdo je tady správcem, zda vyšší moc je možná, k vaší neodpovědi, já k Vám přijdu. Přešla jsem světy a vymetla každou skrýš, neb klíč k vyšší moci nenašla jsem; na kolotoči pavučiny zbývají.“

„Nechci se točit nahore, chci do víru skočit, na osu jeho se přitlačit, na osu se připálkovat, do balu, který se točí a přitom stojí, dotknout se a, a z klece myšlenek cos důležitého je ukradnout.

Ha, zdá se mi, že místo řetízků vlákna nervů z něj vlají a v každém rameni jak v hlavě chobotnice další hlava stojí, rozum v nich se přelévá, kde u něj duše přebývá, duše co ostatní nese a páří a vyvěrá je a čisté do šteláže sází.

Proč tak je přesáhuje, proč každý život cestou musí jít, já prošla jsem skrýše i kaluže, nelze tento divný *strojkolotoč* obejít a zastavit.

Já hledám ticho, já hledám samotu, skleněné království... já dosti putování mám, to na sebe povídám.

Ne, já nechci zbrkle se točit, v pavučince v koruně ží, to můžu stát tady opodál; teplo ani zima ni není, poslouchat to skřípání a chvění, snění, příběhy hezké i tlusté, řídké i husté...

Slyšela jsem, co duše povídají

... z kostela jsme šli jako kluci, a já si dal indiána a jeden věneček a znovu jsem si přepočítal těch dvacet pět korun, co jsem si vydělal na kuželnkách a to jsem musel dobře vědět, co je to fanka a co sedlák a co král, pstruhy chytali do ruky a běličky a raky. Vrátili jsme se domů a nikdo nám nenadával, že jsme měly mokré rukávy až po kolena. A taky raky jsme chytali a to jsme museli skokany v kůži obrátit...

... Po koberci bílé kvítí, žluté blatouchy v nich svítí, já jsem ta, co v zemi cizí, nemám protějšek, duše ve mně zmizí, duši nemám, však vím, vím co je to láska... ta překrásná paní o co jsem tu tedy, proč nemohu se dotknout vševědy, chci mít moc i odpuštění, proč jiná touha ve mně není, proč existovat ve věčnosti a dívat se na hořkosti. I zdání mne nebaví, nic nového, co tu bylo, už není, člověk je tím omezený, proč a mé jméno nikdo se nezeptá, prostě není.

Královna svršek navázala:

„TA PAŇÁCA, tak ti říkají, já také, také jméno nemám, ve věčnosti, v koruně na návštěvě je hledám, zde nikdo pojmenován není, není vazba, není k připomnění, není tak po čem jméno zdědit. Věčnost nelze změnit a ze smyslu se trápit jako tady ubohý Pomněnkový král. Po moci věčně bude toužit, kvůli té touze se bude soužit, snad Malá tanečnice o tom ví, snad Zachar, můj přítel, ti trochu napoví.“

„Zeptej se duší, co na kole se točí, najde se snad jedna, co ti na to skočí, jsi-li bezelstná a bolest necítíš, ba ani radost z ničeho nemáš, to je ta bariéra, kterou nepřekročíš, trpělivost pokání to je tvoje počkání.“

A zdálky snad kohout zakokrhál a velbloudí plachetka vztekla se zatřásla.

„Košílka dnů a měsíců neplatí tu dosti, je tu čas snů a není minulosti. Není budoucnosti. Práh, věčnost je tu stále, podobný střípkům slídy v žulové skále, tisíce zrcátek na ní se ligotá a dlí, životy odráží. Stále drží je věrně a pevně, kdo ví, co je roztaví, potom papsrsky rozběhnou se kamsi i kolotoč tento porazí.

Bylo ticho a ta TA PAŇÁCA se zeptala:

„Či jsi duše ty v zástupu třeba, pověz příběh svůj třeba:

„Já jsem rybář v loďce plující i můj děd byl, vodu miloval, vodou zaplatil. Života jsem si užil dosti, teď koupat se budu ve věčnosti. Hle, vidím, co jsem dříve neviděl, slyším, co jsem neslyšel, hle, duše se tělem oblékají a duše nestárne, nic netají, však všechny stejné nejsou, jak mlžným oparem, jak životem prostupují, živá je duše ne artefakt zastaralý, klenbu má vnitřní, krásu bezkonkurenční, rybář, myšlenkár to básníků král.

TA PAŇÁCA meditovala polohlasem.

A je tu otázka proč, proč zrovna teď a proč tady, má to snad nějaký důvod, je to *jen* náhoda. Takového něco jako život, je to *jen* náhoda a proč. Je to snad *jen* flirt prachu a popele, je to snad *jen* náhoda.

Divná to věc je, divná předivná, *jen* náhoda, někdy ve věčnosti zrodí se život a zanikne. Připadám si jako zvíře co ničemu nerozumí.

Proč zrovna tady a teď nad tím hloubám, proč hloubám nad smyslem, co se ho dotknout nemůžu a jde to mimo mé vědomí. Divné, divné je to všechno.

Je to *jenom* náhoda, že život je, že kvete sedmikráska sedmkrát krásnější jako moje láska, komu se holedbá, kým se nechá obdivovat, pár pylovým zrnkům či včelám co je *ností* komu se chce zavděčit, světlu či noci co jako perla svítí, křehká je a tichá ta květina, sedmikráska moje jemná a líbezná sedmikráska moje, před člověkem se choulí, strach z něj má, pro chvilkové potěšení, do prachu vyšumí.

A příběh je mocný, mocnější než král příběh co podivný konec má. Máma říká: je to tak dlouho, co jsem naposledy viděla hvězdy, jsou vůbec vidět hvězdy?

Řekni, řekni mi, Jane Zachare, co je nejcennější věc v dění světa?“

Těžká to odpověď, mně nenáleží, třeba tvá myšlenka to může klidně být, kdo ví, oč tu běží?

Řekni mi, řekni a nevykrucuj se, nebo kdo mi na to odpoví?“

Jan Zachar se zamyslel a podíval se na Dotek zpovědnice a zpátky na kolotoč duší. Zdálo se mu, že by ho chtěl císař na chvilinku zastavit, tak i jeho zvědavost byla silná. I ostatní kmáni i sama překrásná Královna svršek, i holubice něžně natočila hlavu na stranu, aby poslouchala jedním uchem, i Malá tanečnice i mnohé podivné nálepky květin najednou zpozorněly a čekaly, co Jan Zachar odpoví.

„Prach a voda,“ odpověděl klidně.

„Nejcennější?“ namítl císař, „u každé cesty leží a vítr pomněnkový jej žene do očí, a promění se v slzy v pláči. Bylo na něm vidět, že kdyby to řekl někdo jiný, tak by se mu vysmál, ale ze zkušenosti věděl, že Jan Zachar blízko pravdě se dotýká.

„Voda a prach? Řekni mi, Velký Jane, proč je to nejcennější?“

„Inu, stačí je smíchat na kolotoči a je z něj život namačkaný do bábovičky, ale ty ses ptal na věc,“ a zdůraznil „na věc“; inu myslím si, že prach a voda je to nejcennější. A duše je tím pojídlem kličem kvasem a maltou, co jej míchá v tvořících se tyčkadlách, a zbytek, duše, co se do života nevejde a přechází tam i onde, konzervuje, hle, duše, zeptej se, jak se strojí tělem, jak se tam mačká a souká, duše, co je větší než prach a voda, co se prodat a koupit nedá, duše, co se stlačí se a potom bouchne.

Inu, stačí je smíchat a promíchat na kolotoči a je z něj život a přesáhne smysl, smysl věcí, prach a voda. Hle, Králi z pomněnek, jsi-li mocný, dotkni se prachu a stvoř život. TA PAŇÁKA usnula na kolotoči.

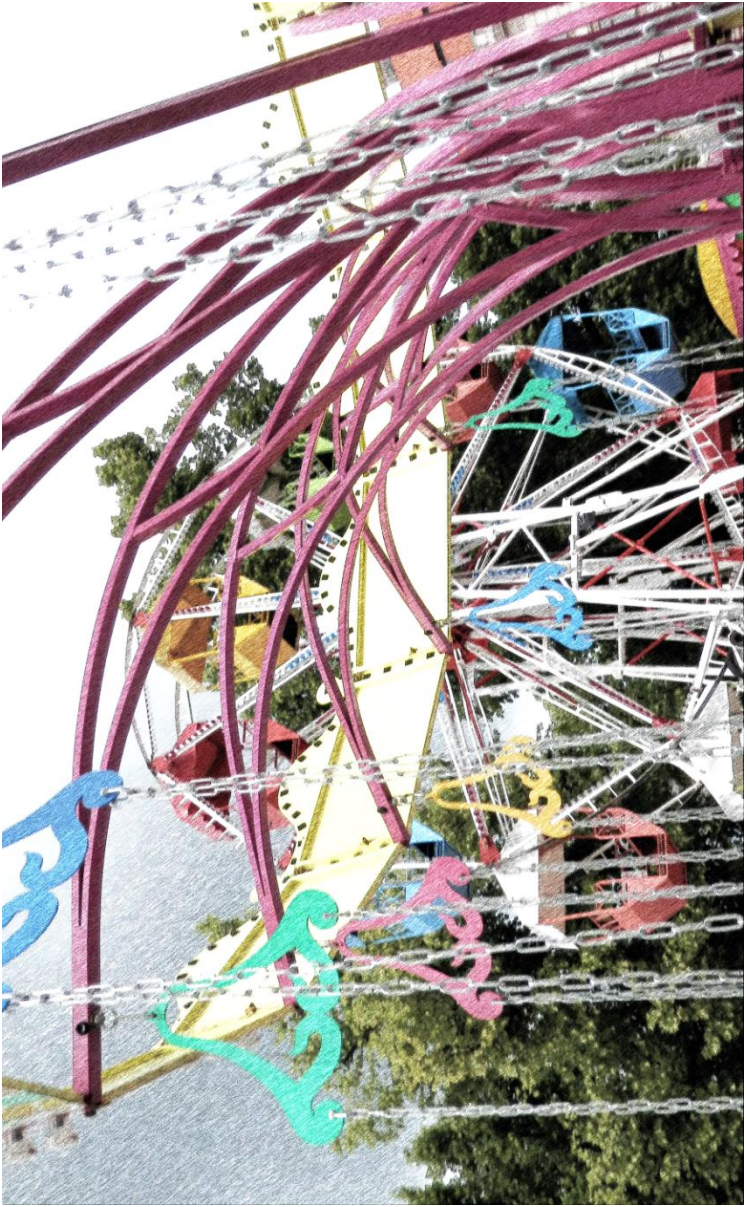
Sehnul se, vzal trochu písečného (hvězdného) prachu do dlaní a pozdvihl dlaň směrem k císaři.

Bylo ticho. Císař nereagoval. Velký Jan snad ani neroztáhl prsty. Prach mu proudil a sypal se v podivných proudech jako vodopád z ruky, vytvářel podivnou mlhovinu, malinkou, podobnou orlí mlhovinu, kde se rodí hvězdy.

Císařovna gestem pohybem hlavy, možná malým úklonem dotázala Doteku zpovědnice:

„Nežli zlato a drahé kamení, věc, co nad životem není, vím to dávno, králi, je to k pochopení. Ale zpovědnice má, je smrt věc, co z prachu povstává, či na prachu leží, či řešit smrt otázkou je k neřešení stejná. Tak proč kolotoč se točí, věc by to byla divná, zbytečná, proč potom pachtění i utrpení, bolest a smutek co v živých zůstává, zůstává snění a láska líbezná.“

Zdálo se, že v dáli zakokrhá kohout či velbloudí hrb pod plachetkou zpozorněl a hlas a skřípot či posměšné zařehotání doneslo se zdáli.

KRÁLOVNA SVRŠKU

A Dotek zpovědnice dí: „Tvůj dům je stejný jako můj dům, je-li to chrám bez hranic. Je-li to věc, můžeš ji dát do kouta, je-li to smrt, věc, kam ji dáš, když tvůj dům hranice nemá.

Je smrt menší než okamžik, menší než zrnko prachu, jehla, co bodne, kdo ví, co zabolí či štípne, a z ní už nic nebolí, tečka a za tečkou vzpomínka v zrcadle živých, kdo ví.“

„Řekni mi, Zpovědnice milá, zdali smrt, i ta smrt svoji má, či ona na ni taky čeká.

Proč na kolotoč se rve a točit se chce, když duše obtěžuje, hořkost a bolestí ovlažuje...

Řekni, řekni mi, co ji čeká, jestli ta plachetka bežešvá je, či tichá, či zobák pod ní skrývá, co kohout co sedmero smrtelných jedů ve svém zobáku má, čeho se bojí, co ve špárách má, má-li cit, či v čem přebývá.“

„I bojí se, bojí, bojí se kapky rosy, kapek i paprsků v ní, co v pavučinkách, v korunce jako perly se třpytí, bojí se tvé vnitřní krásy, i dojetí, co v srdci tvém jako plod nosí.

Moc má ale velikou, strach, rozklad v srdci nosí, ohledání, co kosti jsou jí oporou, co místo berle nosí. Sama se skrývá a miliardy „lidí“ ji hostí, a nevědí, kde v nich se skrývá, o čas, o život ji prosí.

Chtěla by se skrýt i v zástupech duší. Duše ji cítí, duším je odporná, duše tak voní, že pro smrt repelent znamená, duše mocnější je nad ní.

„Švá, švác!“

„Má krásná paní „TEBĚ se bojí, ty hranoužití nad ní se točíš, tam kde ona ztrácí sílu i své jmění, odsouzená k samotě je a osamění, ONA ta smrt, TEBĚ se bojí.“

I slyšely to ostatní i Pomněnkový král a císař:

„Vesel se, královno, usměj se trochu, tebe se ona nedotýká, věčnost je ti sudí, věčnost, paní, Královno veliká.“

A otočil se ke Zpovědnici. „Řekni mi, řekni, Zpovědnice chytrá, co věčnost, ta co se jí dotýká, dotýká se tebe, Doteku zpovědnice?

Její věčnost a láska, ta přece ji přesahuje, věčnost a láska, to je přece její úděl, její píče. Však nemusí jíst ni spát, *solo* se točit a kolíbat, a příběhy těch, co se dole točí pozorně naslouchat, nezazní-li otázka, byl nebo byla a už není, kdo je prach a kdo není, či prach jakýs takýs není, hrouda *zmaškaná*.“

„Pane, císaři pomněnkový, proč jsem a proč mne nikdo, nikdo nepohladí, tady a ve věčnosti se točím. Zatočila bych dolů a mezi ně chtěla bych skočit a trochu, trochu trochu malinko se zatočit, zkusit si to neabsolutní bytí a za života horizont nespátřit. Hle, pohladí mi kdosi moji tvář a z toho dotyku se chci vyzpovídat.

Je otázka, zda celé to moje bytí či jsoucno je v rovnováze, či chaos ve mně vládne.“

„Královno svršků, nebuď smutná, já zlomím svoji poutnickou hůl na párkrát a žebřík si ustrojím, pomocí provázků z pavučinek bytí, já vylezu po něm vzhůru a tvář ti pohladím.

Já Jan Malý Jan, moc malý pán, když dovolíš mi, tebe potěším. Když sestoupíš, zpátky do koruny, těžké je přichystání, tak to je, tak to není, kdo potěší duše, kdo souzní s odpuštěním, kdo se vrátí a nevrátí.

A příběh kolotoče je taky duha ukotvená do vyprávění a fantazie, či malým kolečkem času jako na mayském kalendáři.

A Královna i Malá tanečnice ty jsi duha, která tvoří kruh, coby držadlo za které se mohou klienti držet, aby nespadli. A na něm se točí příběhy ntých lidí, nté příběhy tvořící síť světa, po které cupitají pajdové a pajdáci, a uvnitř té nekonečné koule jezdí... jak cirkusový Motorkář v kleci.

Kdo tohle pochopí, malý Jan, či velký, jsi to ty, Královno svršků, co zapíchne moji hůl a vytýčí praporky k cestám po ní po duze od začátku do konce. Duha a voda, opak a jednota, světlo, které skrývá tajemství, tajemství proč, proč existuje, proč to všechno existuje, proč duha je, aby se jí všechno živé, co vidí, obdivovalo, duha co nespravedlivě nevidí slepí.

Divný divný je svět, kde není vítěze, divný je svět, kdy život vždycky prohraje a ti živí, kteří jsou kolem, na svezení kolotoče čekat musí, živí co jsou abonenti na mrtvé, živí co jsou už teď mrtví..., ta obrovská pomíjivost, dojetí a smutek.

Až já z mise odejdu a uplyne zlomek času, co potom, co potom.

Zapomnění, ani to pírkó ve větru po mně nezbude, ni nápis, co se přebrousí a těžko, zmizí i bolesti a trápení, zmizí i ten *kousek* lásky i souznění. Tak je to, má Královno.

Já, já, pořád já, jsem míň než prach u cesty, nejsem nic.

„Hle.“ Nastavil dlaň a fókł do ní. Hle, nejsem períčko z ptačích křídel, takový jsem já, jsem míň než prach u prochcané cesty, trocha minulosti a budoucnosti slepená potem, artefakt odstrašující život.

Hle, duch mi dal život, a život mi dal duši. Hle, nejsem víc než zvířený prach u cesty stočený do spirály. Jsem kousek prachu u cesty co má hodnotu tím, že překází a vníká do očí slepým i slepě vidoucím.

Hle, divný je svět z prachu a i na ten světlo svítí. A světlo co nevidím je mnoho a mé smysly zvířatům jsou podobné, nic víc. Já a život, život a já, kde začíná a kde končí, ech, duch mi jej dal či přidělil a já jej nedovedl zbyznysovat. Ještě že jsou sny, bez nich by tupým strojkem byl. Takový jsem já, má Královno.

Jaký je ten horizont za událostí, kde se přetahuje světlo tam a sem, či síla je větší než světlo. Jakási fata morgana prostupná jedním směrem, co do něj vchází a zda něco vychází, je to jako

snění či opravdová hranice, penetruje ji, co vchází a co vychází, až do středu má-li nějaký, do středu, který nemá rozměr.

Je to zrcadlo z obou stran a zrcadlo to není, je-li široké a hranice nemá, jaký je život pod ní a nad ním.

Hle, je chyba, neboť my jsme spíš tím středem na placce a spíš druhá strana hranice nemá. Nemá absolutní nulu, a kdo ví, co je pod ní, jaký život se tam skrývá.

Hle, obalamutění smyslu a smysly *chabé*, k dokonalosti má hodně.

A já obyčejný, prachobyčejný prach u cesty upletený na jehlicích a tyčkadlách času, prach a trochu vody proč o tom přemýšlím, proč poznání do patrových sítí skládám, já nic jako *mašlenka* nerozumná. Nebo ho mám dál stohovat a sladovat, dát se zamrazit jak maso v mrazáku?

Hm, kdo ví, kdo to odpoví, proč o tom vůbec mluvím, proč nepatrný, prach v prachu píše a kreslím kruh, nekonečno do písku.

Kdo a zda mi někdo napoví, má Královno, proč mám zanechat jakous stopu v tomto kruhu, kroužku marnosti žití.

Jako kámen putující vesmírem, takový je život můj, jako *vrauch* upečený kámen letí v kruhu horizontů, není-li jeden a má-li i on svůj horizont událostí.

Tajemství, co tajemstvím odhaleným jako s dárkem po rozbalení, je lepší dárek spíš nerozbalovat, mít pocit napětí.

Prach někde u cesty se může zvířit a letět neznámo kam, beze smyslu a skončit vysoko a spadnout s kapkami deště, nebo spadnout na dno oceánů, zvonu upletený čas ho znovu vysušil a udělal z něj poušť. Potom přijde Poutník s holí a nakreslí do něj kruh. A kruh jak kolotoč se začne otáčet, má Královno z vršku.“

Královna zašeptala:

„Ach, Janové, Janové Velcí i Malí, divní hermafroditi, připravení k zasazení praporečkem do matice k událostem. Nemají zapotřebí se sdružovat a přitom jsou svázáni uzly kořenů. Je to lidský svět? Ne, pouze lidmi prorůstají – kvašenými světy.“

Divný, divný je svět silentů Janů. Tišší, možná věční. Zdali touží, zdali jsou za horizontem přání, zda dovedou pojmenovat skutečnost, zdali *byly* a jsou u Boha, zda jej cítili nebo prostoupili, odpoutali se od namyšleného lida či odolného zvířete, zda ví víc než je život. Já to vím.“

V noci se ti bude zdát tvář, překrásná tvář bez vrásek s obočím do podivné vlnky. Bude mít bílý klobouk, ale kdo ví, jestli to bude klobouk, možná kousek domyšlených vlasů.

Oči, ty oči budou barvy duše, kterou nelze popsat. Jakoby ten anděl, možná žena k tobě promluví.“ A stalo se.

A on zíral, na tu krásu, neustále obdivoval zářící něžný bezvráskový obličej. Stal se mu osudný. Od toho snu po probuzení cítil, že je v jeho mysli, že jím proniká, je uvnitř něj a stal se mu osudnou součástí. Od toho okamžiku chodil po světě a hledal tuto tvář, a stala se jeho cílem. Porovnával a porovnával, aby za života ji nikdy nespátril, až teď svoji Královnu ze svršků, kterou pohladil... jako pomněnkový vítr.

A tehdy, Malá tanečnice povídá:

„Hle, vy co jste srostli s kolotočem duší, vy všichni, copak neslyšíte, co sám kolotoč přede, jakou nit si zpívá, co do podstaty mu zbývá?“

A Pomněnkový císař i pár spletených řetízku snažili se doslechnout či domoci zvuku, zvuku, jehož podstatou je prostor, či prostředí, kterým by se mohl šířit, ve kterém by mohl existovat, ve kterém by mohl být.

Bylo ticho a veškerý pohyb zkameněl. Nebylo slyšet nic a existoval nultý prostor a ticho. Zazněla otázka, kterou opakovala Malá tanečnice, otázka zařízla v prostoru, barva zatavená do skleněného těžítka, takový byl prostor, celý skleněný, bez pohybu, bez hmoty černé či modré, jako myšlenka roztavená či spíše zatavená ve skle těžítka žití.

Vnější pozorovatel si ji mohl prohlídnout ze všech stran a proniknout i dovnitř na lámání světla. Mohl ve věčnosti nahlídnout po sekvenci mlhovin tam a zpátky, putovat nezávisle mezi silami,

kteřé toto všechno drželo pohromadě. To by nebyl okraj oné obrovské psudoskleněné koule, co by ji ohraničovalo, ale horizonty událostí prostupných tam a zpátky, vrstva duhy, či duhového zrcadla, kde se jevy uvnitř snoubily a zobrazovaly.

Byly zde vidět i korálky vody na pavučinkách koruny kolotoče, kroužky řetízku jako bublinky, co nestačily vyplout na povrch, byla to divná voda zastavená v čase rodů, kotvící city, pocity i smysly. Poté, co okamžik se zastavil, tu bylo slovo, co ještě téměř nedoznělo a vše bylo tak, jako dřív.

Ze zástupu se ozval hlas: „Hle, vy co jste srostlí s kolotočem duší, vy všichni, copak neslyšíte, co sám kolotoč přede, jakou nit si zpívá, co do podstaty mu zbývá.“

I ozvala se Královna svršek i Dotek zповědnice:

„Řekni, řekni, co kolotoč zpívá, Malá tanečnice, my jsme pouze ti, co se vezou a neslyší:

Tanečnice odpověděla: „No nevím, jestli je to zvěst, či spíš myšlenka či modlitba co říká.

Já kolotoč duší i všechny co na svých ramenou nesu, i v koruně co krále s královnou točím. Jsem součástí všeho, jakožto i vše je součástí mým. Jako šíp patří k luku, tak život patří ke mně.

Já jsem to rozhraní, já *penetruji* tam a zpátky.

Já jsem jen součástí celku. A v něm se nic neztratí.

Já vyperu bezrozměrné. A snad cosi či opak můj slepí bezrozměrné s prachem u cesty a ukotví je v čase. A bude se ptát.

Já jsem ne, součástí toho slova či myšlenky.

Já jsem, co točím tam i zpátky, jedním směrem.

Já, kolotoč duší i všechny, co na svých ramenou řetězy nesu, i v koruně, co krále s královnou, to já jsem jeho součástí.

Já jsem ten, co na ramenou svých, život nativní v prostoru vymáchám.

Já kolotoč povídá: „Jako šíp a luk, k čemu jsou dobré, když násilí plodí bolest a smrt rozsévá, podobenství nepochopitelné,

kdo je ten lučištník, co lovit má, pane Císaři nesvětský i světský,
řeči kolotoče moc nerozumíš, snad, že naději znovu v *dušidá*.

Hle, dušidá. Dušidá v čase neopotřeбенí.

Hle, dušidá. Má paní.

Najednou uslyšeli všichni i zástupy do posledního repete man-
try co si kolotoč duší zpíval:

Bylo ticho.

A na život si nasedneš jak na kolotoč,
párkrát se svezeš a zatočíš,
kolem slunce, až vysedneš.

Je to fofr, žádná sláva,
žádné ovace a žádný potlesk, žádná káva,
kolotoč a pár šašků v něm co se veze,
mladých, mladších, starých a starších a nejstarších,
hlavně tam a potom zpátky, nezastaví se, nestaví,
sotva se třese,
malinkato zhoupne se, a zatroubí,
či zazvoní... a jede,
kmitá dál.

A míjí ty, co byli a nevidějí je,
a míjí ti, kteří jsou a nevidějí je,
a míjí ti, co budou a nevidějí je,
fofr rychle se točí, točí,
a datačert furt klape,
rychle se točí, párkrát se zatočí a...
potom je *nur* malinko zhoupne se,
a dech naposledy pírkem nadzvedne se.

Naživo za vstupenku s názvem život si nasedneš,
párkrát se zatočíš se,
kroužkem slunce projedeš se.

Zadarmo? Možná, možná, že jo, možná že ne.

Ej tvoje duše, v ní je špejle,
ve víru větru cukrové vaty,
sladká a lepivá, s vosami i bez nich,
cukrem do drdólu nabaluje se.
Točí je kolotoč obyčejný, na motor není,
ani sluncem poháněný

Kolik otáček ještě má,
než zastaví nebo zadře se,
jedno je-li, jestli se točí tam nebo zpátky,
kdo to počítá,
možná, že točí se jenom zpátky,
zadře se,
hola, škoda kolotoče, bez něj pout' nepřijede.
Je to věc přec divná.

Kolikrát se ještě svezeš kolem slunce,
kolikrát skarabeus odvalí ho do úkrytu.
Budeš ten, co stojí opodál, a dívat se budeš na pasažéry,
budeš se chtít svézt ještě jednou, bez kokpitu,
možná že život za to stál.
Můj, tvůj...

Hle, ještě se točí a všichni se smějí,
dítě se bojí, aby nespadlo do smetí.
Strach o život ho drží při sobě a maže mi ložiska,

hle, kolotoč se točí a nikdo na něm není,
zastaví se a zhoupne malinko a jede dál a zase zpátky,
pracuje klotně, když místo na něm není,
a není...

A na život si nasedneš, jak na kolotoč,
párkrát se zatočíš a kolem světla se svezeš a vysedneš.
Je to fofr, fortník,
pár namalovanejš šašků na něm se trvale směje,
tma a ticho je kolem něj se děje.

Kolotoč se točí a bídní šašci na něm se točí,
divné, pozlátkové divadlo hrají,
bez hlavní role, ni vedlejší v něm.

Hle, kolotoč duchů se kolem točí,
cykly bzučí a skřipají dráty a váhy z řetízků,
nasedni, ať zestárneš každou otáčkou,
nedělitelné přirození.

Hoj, ty kolo---točí, ty holo---hrátku,
zatoč se mezi námi tam i sem, pozpátku.
Já vylétnu ze sedačky a povalím náruč duchů,
přemaluji šašky na ženy a hromadu mužů,
kolik poutí a kolečkářů v něm se točí,
kolik stačí, jeden vydrží,
tekoucí plazma ve stoje jej drží,
a světlem pohání duše nalepené na něm.

Kdo nastoupí, nevystoupí nebo rozbije si dršku,
řetízky cinkají a jede se dál. Láska stojí opodál a snů a duší,
noví nastupují, staronoví nastupují a chtěli by jet dál.

Cililink však přibrzdí jej
zpátky pustí malinký kyv,
kdy všichni musí vystoupit.

Hle, drží se řetězu a řetízkem točí,
pasažéři vyzývají:
Svatí, svatí, svatí aby jesto, jesto ještě svezli je,
dopředu se derou,
kolotoč letí a letí.

Jen pár koleček otočí se slunce kolem tebe,
jen pár a nic víc,
jen pár lásek otočí se kolem tebe,
jen pár a nic víc.

Hloupý, kdo dává, a hloupější, kdo bere,
hloupý, kdo se trápí, hloupý, kdo žere,
i hloupý se tomu směje.

Zlo tak klikou, kliku točí,
za rohem se tomu směje.

Pomněnkový císař a bílá Všelka nevěsta,
sestra chrt, honící pes na dráze,
dieta jablka, teplej jablečnej mošt zprdelčka.
To všechno se pohybuje.
A viděl jsem já, jak koruna kolotoče stojí,
usmívá se na mne bílá Včela i Pomněnkový král,

Podlaha z dřevěných rohoží se točí.
v průhledné vrtuli v lino se mění,
Pode mnou najednou nic, vůbec nic.

Vidím tu krásnou mlhovinu,
ticho, úžasné ticho co se štosuje,
existovalo, vidím věčnost.

Otáček nespočítaně a horizonty událostí,
Malá tanečnice podává mi ruku a drží mne,
hladí mi moji tvář,
drží se řetízku a cítím, jak ševlí:

Poletíme, proletíme se? Letíme.
Aj daleko je vidět, neomezeně,
a vezmi bílou tužku,
nakresli na kolotoči symbol, nevím proč.
Snad abych si zapamatoval místo,
abych se i z věčnosti vrátil,
kdoví proč?
A po věčnosti se podlaha zastaví
a já kolotoč letím, jsem,
plaňky byly zase vidět a sám si radím:
udělej jedenáct kol kolem slunce,
než přibrzděn budu zase.

Říkal jsem těm živým na kolotoči:
Hle, pohlédněte vzhůru,
na tu krásu, co jsem zaznamenal,
přál bych vám ji ucítit.

Hle, koruna kolotoče stojí.
A mezi časy a znaky podivnými
byla i Bílá včela a Pomněnkový král,
podivný cinkot a zvonící smích.
Kolotoč bláznů potměšilých a nepřejících,
stál a zdál se mi nastotisíckrát.

A tak píšu, můj Bože,
poděkování ještě připojuji,
ruleta růžice se zastavuje
a někdo smí vystoupit,
jen maličko, kdy kolotoč se zhoupne
chytne na okamžik zpětný chod,
někdo jede dál, o kousek, o kus dál,
malinko, už běží dál a já s ním,
díky, že se ještě točím a nestojím opodál,
už běžím dál a já zase zpátky.

Nastalo opět ticho.

Pomněnkový král se netečně zahleděl do mlhoviny.

A viděl a řekl:

„Hle, holubice má, *zleť* a podej mi zprávu, co, nebo kdo přichází k pouti a nestojí v zástupu, kdo chce předběhnouti.“

A holubice poslechla, vznesla se v tom prostoru, neopírala se o pitomej vzduch, zaplachtila a zmizela v dáli.

A král pokračoval: „Hm, divné to stvoření, před sebou *kolo valí* a má i nohy, má a těžce vzdychá, *kyš* ta *kyš* se valí.“

A vrátila se holubice, usedla v Doteku zpovědnice a ke Králi pomněnkovému se otočila:

„Nejsi ten, co mi rozkazovat může, já z dobré vůle zaletěla jsem, však příště, pane císař poprosíš mne, jako každý jiný, třeba jak každý poslední i první sedlák v této obří říši-číši-číši.“

Je tak, k nám se přibližuje, Sedlák mladý se žebrířnákem, s nákladem, co těžký je mu příliš, na slámě mu na něm cosi leží, já už byla zpátky navracečem navračována, abych zprávu tuto podala, vám všem se poklonila.“

Císař zarudlý a vztekly dosti, že holubici poručit nemůže, s pokryteckým šklebem, co úsměv měl být dosti, obrátil se tím směrem.

JÁ JSEM

A skutečně. Z mlhovin, na krku s cévy napjatými k prasknutí, Mladý sedlák cosi valil před sebou. Na slámě položený předmět viděn byl. Pozdravil a zastavil se u krále.

„Co jsi, že potácíš se v tuhle chvíli, s málem na žebříňáku vezeš, to dar je pro mne, toť jsi milý, zlato v krabici, či drahé *skamení*, je-li těžké, zdá se mi?“

„Jsi ty Pomněnkový císař, chlapec příliš namyšlený, snad, že ti patří všechno, mám tu něco, co zdá se drahé, ale těžké je nadevšecko.“

„*Vem* si to, chceš-li!“

I vydal král pokyn, aby si papírově neubližil, by ze zástupu nejsilnější zvedli ten předmět, *díl*. I přišli mnozí a nemohli jej zvednout.

A král se zeptal. „Co je to?“ A skoro ti všichni, co se okusili zvednout, cosi odpověděli Pomněnkovému králi:

„Pane, Pomněnkový císaři, je to kniha kůží živých opásaná a není síla, abychom ji zvedli.“

A skutečně, nebyl v těch milionech zástupů nikdo, kdo by ji mohl zvednout, načežto otevřít.

A čím se víc snažili, tím větší byla zvědavost, co v ní nena-
psáno.

A kniha byla stále těžší. I otočil se na Sedláka a povídá: „Podej mi tu knihu!“

Ale Sedlák odpověděl: „Já ji nezvednu, pane císař, pouze vozím ji všude, zkoušeli to jiní mocní i nemocní. Já potřebuji žebříňák k práci, ale není síly, kdo by zvedl ji a já mohl pracovat na svém poli.“

Tu přistoupila Dotek zpovědnice, vzala knihu a položila ji před císaře. A král otočit chtěl první, otevřít ji chtěl, ale nešlo to.

„Otevři ji!“

Ana přistoupila před krále a otevřela ji. Nastalo všeobecné zděšení a zklamání. Kniha byla čistá, prázdná, bleďounké i nažloutlé listy, ani očíslovaná nebyla.

„Taková kniha, nic v ní není, je to tak, asi na vyhození, jaké je to čtení, když prázdná je a hloupý Sedlák se s ní dřel a dře. Proč se s ní taháš, Sedláku hloupý, když k ničemu není.“

A nikdo nevěděl co s tím. A tehdy promluvila Malá tanečnice:

„Jane Zachare, vezmi tu knihu.“

Jan z rodu Zachariášů ji poslechl, aniž by přemýšlel, jak je těžká, uchopil knihu.

„Otevři ji.“

Byla opět prázdná. A Královna svršek i dav tiše řekl: „Je prázdná zahod' ji, zahod', at' si ji žebříňák odveze.“

Zavři tu knihu!“

A Jan, ten jeden z velkých Malých Janů uposlechl a zavřel tu knihu. A řekla znova:

„Otevři ji!“

Nic se nestalo, listy byly bělostně čisté. Jan pocítil bílé písmo na bílém papíře, jako by ta kniha rázem ztěžkla a přitom byla na pohled prázdná.

Opět se ozval dav, zástup, který dychtil po tom, proč je tak těžká, proč Sedlák *žebříňák* ji sotva na slámě jednokolky vlácel a zanechával za sebou rýhu jako od pluhu.

„Zavři tu knihu,“ a Zachariáš znovu poslechl.

„Vezmi tu knihu potřetí,“ ozvala se Dotek zpovědnice, „nech ji zavřenou a zvedni ji nad hlavou!“

Jan tak učinil. Zdálo se mu, že držel světlo, slunce, Pomněnkové slunce ve svých starých rukách nad hlavou.

A i dalších očitých i slepých, co uviděli. No nebyla to kniha.

Hle, slunce nad hlavou starého poutníka, hle, svět lehounký jak balonek vodíku, který musel lehce přidržovat oběma rukama jak bájný atlas, hle, *tíha* nebyla žádná.

Bylo světle a možná na okamžik se zastavil čas, či oddělil se od prostoru.

A najednou tam zase stál v obnošeném plášti přepásán tkaní s knihou nad hlavou. Pojednou začala opět těžknout a vyžadovalo to značné úsilí ji udržet.

„Polož ji zpátky a otevři ji!“

A on otevřel tu knihu a tam bylo plno písmen, symbolů a znaků jemu známých i neznámých. Názvy a jména tam byly ukotvená a přikovaná a číst se dala od východu na západ i obráceně od jihu k severu i obráceně. I do hloubky písmena za sebou měly smysl i zpátky. Písmo bylo zrodu královského, chvílemi nachové a fialové, ostatní černé či šedavé od prachu.

„Přečti, přečti něco z tohoto, přečti začátek nebo konec, vždyť je to stejné!“ mínil zástup i duchovní svědkové.

„Přečti začátek!“

Jan, Velký Jan chtěl *cosi* přečíst, ale nedávalo to smysl, chtěl vyslovit první písmeno, ale v *ihned* okamžik oněměl a nevydal hlásku.

„Snad ty, králi a císaři, snad ty se zatočíš a přečteš, nesvětský králi písmo, zdá se císařové. Ale ani král a císař nerozuměl slovům a sekvencím v tomto labyrintu spirál a taky se bál, bál se, že i on zůstane němý či oslepený a už nechtěl, nechtěl číst.

A tehdy jej povzbuzovala Královna svršek:

„Císaři, *nebud'* zbabělý, *vem* bílou tužku tří stran. A nakresli do ní kolotoč a napiš do jeho koruny velkými písmeny, největšími z velkých, jak si myslíš, to jsi ty, napiš: JÁ JSEM já.“

Vzal tedy císař tužku od Jana.

A písmena na jednom z okrajů se rozestoupila.

A on nakreslil kruh a do něj napsal: JÁ JSEM já.

Jan Zachariáš opakoval nahlas, četl vlastní myšlenku, jako by to taky napsal on sám a mocným hlasem navráťivšího se němému zabouřilo nad zástupy sloupaných duší:

„Já jsem.“

Bylo to jako záblesk, co pronikal vším a všudy a celý dav a monstra nostra kolotoče opakovala tisíckrát:

„JÁ JSEM,“ zástupy volaly, „já jsem,“ by to bylo jméno, cítili aleluja, pocítili se konečně součástí a souvislostí.

A volali: „já jsem,“ v mnohých řečech, až z toho vznikala jakási kakofonie, nový jazyk, nové znaky, nové hieroglyfy, které jako by chtěli si vybodyčkovat místo v knize podivné znaků a *ono*, ono se to podařilo.

I rozestoupil se okraj a tužka v ruce Pomněnkového krále sama kreslila podivnou smět z pole uprostřed cesty.

A Dotek zpovědnice řekla: „Ano, svět pomněnkový je *zasán*. Zavři knihu.“ On tak učinil a položil knihu na seno jednokolového žebříňáku.

Bylo ticho.

I jeden Sedlák s velkou námahou se zvedl a po stejné brázdě se lopotil zpátky k mlhovinám.

Bylo ticho.

I *jednokolé* přední, podobné kolotoči, i zdálo se být tak velké a mohutné, vrzalo třením v ose.

A za ním funíí malý člověk, šlachovitý sedlák, jehož osudem ve věčnosti bylo tuto knihu vozit, se vzdaloval dál a dál opakoval, já jsem, já jsem... jako stéblo co zasahovalo do špic, až se jako malinká jiskřička úplně zmizel. Tu ozval se císař kolotočů, cikánský král:

„Proč jsem to udělal?“

A tehdy celý ansábl kola řetízkových kol uzřel postavu podobající se starému Zacharovi, jak se opírá o stejnou hůl.

Bylo ticho a nevím jak dlouho to bylo.

Opět se někdo blížil.

„Kdo, kdo je to, ani živý ani mrtvý, kdo jsi a odkud a jaká povědomost se mi zdá?“ A Královna svršek se na něj obrátila a jednoduše se zeptala:

„Ty znáš toho, co k nám přichází? Ani živý ani mrtvý není a je ti tolik podobný. Dotek zpovědnice se usmála. Ona první věděla, kdo sem, do divného běhu kol kráčí. Tu Starý Zachar jej poznal a radostí by se rozpustil jak máslo na rtech.

„Jene, Malý Jene, jsi to ty?“

„Ano, jsem já malý, malý Jan nepatrný a ty jsi Zachar, Starý Zachar, tak konečně, našel jsem tě, toliko jsem tě hledal a konečně tě našel, našel...“ a odmlčel se...

Jako by chtěl říct, že byl stále s ním, neviditelný společník, jakýsi abonent na cestách od horizontů k horizontům v divné to jedné z planet. Jako by se mocně podobal sedlákovi, co odešel.

Jakési světlo je spojovalo, neviditelné světlo a pouta, jako když se totálně ohne prostor a spojí se začátek s koncem slepený slovem.

Malý Jan sáhl do pláště a vytáhl z něj plechovou krabičku a z ní, vedle dalších tretek, starý vojenský knoflík zašlý patinou. Omšelý voněl nespáleným uhlím.

„Vracím, co jsem si nepůjčil.“

Vtiskl jej Starému Janovi do rýh a větroví v jeho dlani.

Zavřel mu ruku a pošeptal:

„Hle, muškátový měsíc.“

A dlaň se otevřela a nad kolotočem se knoflík proměnil v obrovský muškátový měsíc a záře zalila celej lunapark, měsíc jako slunce beze skvrn, jeho cizopasník.

„Jsi zpátky, odkud jsi vyšel, odkud jsi přišel.

Chceš-li, poprosím císařovnu, aby tě zatočila zpátky a vysadila na střeše kotelny, znovu budeš moci žít a snít až jednou přijdeš znovu sem na toto místo a knoflík mi vrátíš,“ a podával Malému

Janovi Muškátový měsíc zpět a zavřel ho do plechové krabičky, která nebyla horká, snad trochu tělesně teplá.

A Královna svršek se zeptala: „Chceš znovu tápat a po smyslu života slídit, chceš něco změnit ve vrstvě utíkajícího horizontu událostí, či lelkovat ve věčnosti? Co by sis přál?“

„Chtěl bych,“ a Malý Jan se zarazil, „aby nebylo bolesti a utrpení... abych dětem na světě mohl koupit zmrzlinu...“

A Malý Jan sklopil zrak a odmlčel se...

A kolotočů král se rozchechtal pomněnkovým cha cha... cink, cink.

„Ideální svět, to je k popukání, *boblinkové uše* na provázku ráje.“

Bylo ticho.

„Jane, Jane ze Zacharů, co mne ještě čeká, zdali nic, či třetí, umouněný život, podobný mému, mít a sebe vlastnit, či k vyvoleným patřit, proč to všechno nebylo-li dosti, proč vracet se zpátky, bez milosti do divné země otáčející se zpátky, pane smiluj se?“

A Svršek-císařovna nečekala na odpověď: „Zatoč, zatoč jej zpátky do světa, co přišel by.“

A císař vrtěl hlavou. Já spojím prostor a sešiju začátek i konec jako korunu kolem kolotoče, to nejde, vrátil bych se v čase o 72 otáček světa, poznal by budoucnost a chtěl by hnedle zpátky. Byl by to host či prorok vzácný, kdo ví, jaký svět by založil.

At' jeden si koupí u Prodavače světů, co na Zastávce u hřbitova stánek stále má a daně z něj neplatí, však jestli si dobře vzpomíná, na jeho sáří unitární z hieroglyfů má, nakonec v zástupu by stejně čekal jako každý jiný.

Hle, můžu já otočit *prostorkolem* kolotoče a spojit konec se začátkem,

zeptej se ho, zda stojí čas po obvodu žití a co stojí za to, stejný život či cizí snad, kdo uvěří, že ten co na tebe hledí, ví, čím smysl to má, co vedle tebe sedí, co vidí do budoucnosti svého Boha má, navrátí se zpátky; byl tu už a zpátky se navrátil.

Hle, Malý Jane, podej mi svoji hůl, já ti ji za okamžik vrátím.

Chceš-li, běž a řekni potom nám, jaké to je, být mrtvý mezi živými.“

Starý Jan se na něj smutně díval.

„Jene, Malý, Velký, vrátíš se a budeš starý, jeden pán.“

A uviděl Zachar z rodu Zachariášů Malého Jana, jak se chce svést na kolotoči a hořce zaplakal.

Jan se na něj podíval... stál tam v zástupu mnohých a čekal, až se uvolní místo. Malý Jan se trochu pousmál a došel k Zacharovi.

Kolotoč se *pomalenku* roztácel zpátky.

A tehdy Malý Jan usedl na sedátko s řetízkama a ten se pomalenku, jako se setrvačnickem, jako Káča začal točit a přidávat a přidávat až pestré nápisy, obrázky se nedaly přechít a splývaly v čarách jako sluneční spektrum, jako dráhy pater ve výťahu.

Měl pocit, že duše, osoby, nálepky a prostory se smály a plakaly, dotýkaly se Zpovědnice doteků.

A najednou mu bylo divné, že i duše se mohou smát a plakat.

A vír v *galaxiích protivin* míchal v tyčkadlách hvězdokupy a mlhoviny, možná že je znal, když za noci z parní lokomotivy létaly jiskry kolem oken dřevěných vagónu, dokonce cítil i pach nedokonale spáleného kouře. Topič, co chtěl ze stroje dostat co největší výkon, celý výbušný kotel poháněl nebo chtěl dosáhnout u kolotoče maximální otáčky.

Tu slyšel hlas nemocné matky, upoutané na lůžku: „Jsou ještě vůbec vidět na obloze v noci hvězdy?“

Zdálo se mu, že sedí na korbě štábáku zády ke směru jízdy a řítí se do zakázaného prostoru v krajině divoké a přirozené bez lidí a stavení. A zdálo se mu i cosi o nevěstě oblečené v bílém, o překrásné ženě, co ho asi držela za ruku.

Cítil, jak kdosi, či cosi na něj spoléhá, ale že je zároveň úplně sám se sdílením pocitu, že chce jít domů. A tehdy snění podobné rozplývání mlžného oparu se začalo rozpouštět, jako když se nechce vstávat z tepla do vlhkého čerstvého rána.

A přec jej to táhlo ven, podívat se na čisté ráno, i když by nemusel, na naději, že bude lepší než to minulé. V podvědomí cítil, že kolotoč brzdí, slyšel hudbu pouti a pozlátko ve hlase cigánů lákající na atrakce.

Cítil přetržený lístek ve své dlani, jako když v hospodě chodil na *Winetona* do kina do přilehlého sálu, za jednu či za dvě koruny.

A cítil, že jej opouštějí těžké filosofické otázky, různé pátrání po smyslu a nesmyslu, smyslu o nesmyslu. Jednou rukou se držel řetízku a druhou máchal v prázdnu. Ještě pořád padal a padal a nešlo to zastavit. Míchal se mu dohromady sen o pomněnkové kartě (pomněnkové partě), o nějakém Chacharovi. Byl sám a nevěděl, odkud kam jde a proč přichází.

Neprobudil se, cítil a slyšel proud času, přítomnost, sekvenci. Nerozuměl tomu a nechtěl se přesvědčit o přítomnosti, nechtěl se vrátit na místa s promarněným životem, s bezelstnou nadějí, nevěděl, kde je to rozhraní mezi snem a skutečností na vrstvách horizontu událostí.

„Vysednout, chlapče!“

Kolotoč zastavil na okamžik ve vzpomínkové sekvenci... na náhledu linie horizontu.

TENKÁ LINIE

Nohy ho automaticky poslechly a cítil podestu jako papírovou růži, co se pod ním roztočila. Papírová pout'ová růže se zlatými okraji. I spoje na ruce měl od pozlátka, vzpomněl si; když natíral rámy starého obrazu třetinového Boha a jeho matky.

Nahmatal v kapse vojenský mosazný knoflík, špulku od nití, plechový nožík rybičku, gumičky nastříhané z duše od kola na výrobu pistolky, možná krabičku od sirek. Bylo mu divné, kde se tam ty věci vzaly.

Artefakt sepětí s přítomností začal svými panožkami zachytávat *tuten* svět jako dráčky na zdech od popínavé rostliny. Stejně, život se zakousával do reality. Nadechl se a vydechl.

Nohy ho nesly ke kostelíku. Dotkl se zpovědnice. Vzpomněl na ni, vzpomněl si, že už tu byl, že pod ním praskl kámen, kámen co tvořil žíly, zkamenělý život, Dotek zpovědnice.

A slyšel u ní hlas, známý hlas známého chlapce:

„Čím bych chtěl být, Bohem? Unaveným Bohem a taky bohatým Bohem. Joj, Bůh nemusí dělat nic, stačí si to přát a ono se to stane, nebo říct slovo; a slovo mu odpovědělo:

„Sám sis odpověděl.“

„Je dobrý být Bohem, ale nevím, jestli bych se nenudil jako Lenin bez práce.

Jo, být Bohem, taková nuda, bylo by lepší být Pomněnkovým králem a mít zápůjčku to jeho Slovo;

Slovo, heslo, symbol, klíč od cikánského Pomněnkového kolotoče, slovo, co hluchoněmí ho ví, Slovo za hranicemi penetrace, Slovo, sekvenci či artefakt, co otvírá a protíná čas i prostor, co

spojuje zároveň počátek a konec, slovo, co ohýbá prostor, Slovo jako nosič myšlenky, Slovo, obyčejné Slovo, pár *namaškaných* znaků uchovávané v krabici od světla. Slovo jedno D.

Ze znaků je možná jednoduché Slovo či jméno, skřek; neboť je dáno protuberancím poutníka z celého srdce, absolutní vírou. Slovo, reliéf zmačkané kůže.

Větší než láska, Slovo sen a zdání náhody, Slovo, živý květ, rozkvetlý květ na čáře dlaně ruky, Slovo, víc než štěstí, Slovo, víc než obraz a klíč, Slovo stojící víc než potřeba hmoty, Slovo bez rozměru obsahující nekonečno *všebo*, Slovo, víc než multirozměrný obraz, Slovo, sled a pohyb, Slovo, víc než příběh, Slovo stojící mimo chápání lidí, mimo jejich vůle, Slovo ubohých lidí, ne otroků, Slovo víc než zákon, Slovo u Boha a *as* ním.

Takové Slovo bych chtěl mít v krabici od světla a být Pomněnkovým králem. Na kolotoči se točit.

Kdo by prosil z dobré vůle, toho bych vyslyšel, ech, co je to dobrá vůle, kdo ví, jestli bych chtěl být tím hradlem, co ohne prostor.

Ale co kdyby chtěl být někdo se stejnou mocí jako já? Bohem z dobré vůle, jaký bych byl závistivý, už tak *ne mocný*.

Bych řekl: „Může být jeden Bůh, můžeš být mým obrazem o stupeň níž, jeden může být pravý a Živý, budeš-li solo samo – Mrtvý Bůh, potom ano.

Já jsem sám to tajemství, já sám jsem to Slovo a klíč, tajemství slovy nepopsatelné a smysly neuchopitelné. Protnu slovem začátek i konec a sešiju je; i jehlou ryby napnu ohnutý prostor, zkomprimuju do nerozměru a obejmu jej k porovnání.

A byl to a je sen nebo ne a já se probudil či snil jsem dál.

A slyšel jsem praskající kámen pod sebou na podlaze světů a slyšel jsem, jak po ní někdo chodí, přitom na mne volá a volá mne.: „*Já jsem se vrátil.*“

Někdo mne volal, já tomu nerozuměl, *jakási* artefakt zvuků, které jsem viděl, jako mračno vícerozměrných hieroglyfů. Věděl

jsem, že to má smysl, ale nevěděl jsem co a jaký příběh to je, ano, příběh, a chtěl jsem jej uchopit alespoň za střepec, ale nešlo to. A zůstalo mi povědomí, že to *má smysl*.

Byl nebo je, dotek spojitě nádoby minulosti i budoucnosti, co se spojil a vešel prostorem v mém omezeném organizovaném podvědomí a čarání v prostoru jako tečka osciloskopu, křivka kardiogramu kreslí vjem přítomnosti, vyprávějící cosi o paměti co se roztaví v gel.

Možná, že pochopím smyslem neznámým, že existuje zpětná vazba zřetelně v minulosti, ale spíše v budoucnosti, nepochopitelná uchopující částí amébou artefaktu stojící mimo dění, mimo realitu, ale navracující zpátky se v zdánlivě nelogických souvislostech, v zásadě podle přání. Nemohl vyslyšet přání přímo, neboť podléhalo šumu či převážení na váhách „pravdy.“

Je to výsada vyšší moci, která má právo tvořit a měnit příběhy pochody i skutky, heslo pro klíč postavené snad na základě toho, že existuje dobro. Co to bylo za znamení, co mi kdo chtěl říct, co je odměnou za utrpení, co je to, že se mu podařilo překročit práh, vychýlit rovnováhu mezi spravedlivostí a hořkostí ve snaze cosi dát na vědomí, říct nebo ukázat, že existuje smysl, že existuje naděje v tomto nepatrném světě v jedné osobě z miliard lidí, že chce, abych věřil a měl život v hrstce slepeného prachu, přání, já.

A Jan, Malý Jan šeptal pro sebe a zástupy zástupů mu odpovídaly:

Já a můj svět

Já Slovo

Já a jeho svět

Já Slovo

Já a svět

Já Slovo

Já svět

Já Slovo
Já a můj Bůh
Já Slovo
Já a jeho Bůh
Já Slovo
Já a Bůh
Já Slovo
Já Bůh
Já Slovo
Můj Bůh a já
Já Slovo
Jeho Bůh a já
Já Slovo
Bůh a já
Já Slovo
Bůh já
Já Slovo

V množině neexistujících je jeden, co je dobrý a nezapomene na mne, jeden ze zástupů. A život vrátí se zpátky a život předejde život.

Kdo smaže moje Já, ech moje Já. Namyšlené, ani hrstka popele to není, ani *škevar* z kusu popele, co má své snění,

Beh, kus myšlenky co tvoří ostatní a já jsem na to namyšlený,
Já – nic nejsem, sekvence zdání, snad melodie živící mi dobro, rovnoběžka, divný příběh, savec s náhrdelníkem z lesních jahod napíchnutých na stvolu tenké, štíhlé trávy. Jako obyčejný tuctový příběh z termitíště.

Pláč a hořekování, kde jsi, moje Já.

A kde je duše, kdes duše *mojá*?

Ukrojil jsem kus těla a duch v ní nebyl, ukrojil jsem si tělo od hlavy a v těle duše nebyla a hlava nemohla existovat samostatně;

a zbyl mozek; a ukrojil jsem si kus mozku a duch v něm nebyl a já možná ano, moje já možná ano, rozkrájel jsem celý mozek a duši v něm jsem nenašel, ani jiní ji nenašli a rozkrájeli by duši a tělo tam nebylo, nezbyla ani myšlenka.

Kde je příběh, kde je událost, kde jsou smysly posloupnosti; hledal jsem a nenašel, kde je člověk, kde jsem já, moje zatracené namyšlené Já, hledal jsem a nenašel, kde je svět, a kde je život, kdo jej rozkrájel; kde jsou ty světy, kde jsou ty životy, kdo je semlel; kde jsou, daleko před námi, ve světle tehdy a teď, kde jsou zapíchané praporky na budoucí křižovatky cest, na horizontě událostí, či v údolí jsou, jsou, jsou vedle sebe srovnané podle... přání a některé... na sebe nevidí; kde jsem já, já a můj svět, kde je můj život, kde je moje já a jeho svět, co tu vůbec dělám, kde se zašívá ohnutý prostor, kdo do něj zašije duši, kdo z prachu a mlhoviny hvězd spojí minulost s budoucností a zaváže jej jak raneček buchet a buchetek a pověsí na poutníkovu hůl.

Smontovaná součástka na měření času duše jako čas duše jako příběh. A já, moje Já a bolest, bolest v něm je a smích, duše hvězd.“

A to kolo z kolotoče se pořád otáčelo a Jan na něj pořád hleděl. Zdálo se mu, že se naklání tu na jednu stranu, tu na druhou, a neviditelná setrvačnost gyroskopu jej držela za cosi, za co, nebo za čis neznámé magické pole, neboť nebylo známo kde a kdy. Malý Jan se díval, upřeně pozoroval loukotě, až Pomněnkový král se zeptal:

„Jene, proč se tak upřeně díváš na něco, co jsi viděl od věčnosti do věčnosti.“ A Jan mlčel, zdálo se, že jej ignoruje, *pochvílice* řekl:

„Nevím proč, ale teprve jsem si uvědomil, že až z mé pozice vidím, co je nahoře a co dole, kolo od vozu, co táhne otrok, co kdysi býval králem.“

Pomněnkovému císaři to šrotovalo, věděl, že tím něco myslel a nevěděl, jestli a co pod textem je ukryto.

„Sestup dolů, a podívej se Pomněnkový králi, sestup opodál a podívej se, podívej se jako zástup, jak to vidí.“

„Pojďte se podívat všichni.“

A skutečně grémium sestoupilo z kolotoče duší sledováno opodál zástupem. Malá tanečnice zůstala na předpokládaném vrcholku.

„Skutečně, Slovo se pohybovalo šepem v shromáždění, až někdo řekl nahlas: „Skutečně, je to dál a blíž, je možné, že dál je nahoře a blíž je dole.“

A bližní osoba, která se nazývala Křivka v noci, v šedi a bezbarvého stínu pozorovala bližní křivku a přemýšlela, která křivka je na zdejším světě nejkrásnější, která část připomíná písmeno, která teplo kůže, tlukot srdce, která důvěru a která barvu, barvu světla, která je skutečná a která zdánlivá, a tak dlouho přemýšlela a vypyťovala se, až jí začali říkat paní Křivka. A paní Křivka sbírala a kreslila a čmárala, zaznamenávala a nahrávala a zdálo se jí, že i celý život je křivka.

A tehdy chtěla nakreslit duši jako křivku. A duše byla někdy škaredá a někdy hezká a křivé zrcadlo ji soustředilo do jednoho bodu.

A z jedné strany bylo vypouklé a z druhé duté a přitom to byla stále jedna, jediná křivka, která řezala její profil.

A z té duše vycházelo světlo, které se ohýbalo pod tíhou myšlenky, *duše machvatá*, a neustále opakovalo: „Posilni Bože Milosti přesvatá.“

A tak chodila po světě a hledala. Hledala všude, mezi věcmi, mezi lidmi hledala mezi dobrem a zlem, hledala na nebi na zemi i ve vodě, hledala i pod vodou, hledala tu nejhezčí křivku a celej ten zatracenej složitě jednoduchý život hledala.

„Aj já, pane císaři, měl jsem vidění:

A já Jan, sluha a pán u Pomněnkového krále, vzal jsem do ruky poutnickou hůl a řekl jsem:

„Hle, kámen na okraji cest, co slouží jako podhlavník a na něm roste po tisíce let strom. Na něm je jehličí, co nikdy neopadá. Strom roste z toho kamene jako z jádra ořechu a jeho kořeny kámen objímají.

A ta skála k nám se přibližuje.

A na ní, v koruně na trůnu bydlí jiný král, smutný král Bezna-děje.

A budou králové dva, jeden co na koruně kolotoče se točí a druhý první, co v koruně stromu bečí, hle, Králi pomněnkový, divné to bude, jeden-li usne, druhý vládnout bude. Co bude se zá-stupy duší, když strom jim nabídne pichlavé jehličí a duše budou jak opadané listí?“

A Jan dále povídá:

„A já si myslel, že smrt chodí vždycky pouze kolem mne, nebo možná chráněn jsem aurou, na které se všechno vyhne, a vyhýbá se miliardám lidí a zdá se nepochopitelné; že je jednou dostane, že je předběhne.“

„A je otázka, jaký to má smysl, když živé je mrtvé. Kde je opačný revers, kdy z mrtvého je živé, kde je opačný proud. Když nic nevidím a necítím, co je potom živé a mrtvé, kdoví že nejsem mrtvý sám, jako vytrhlý zub. Odpověď míří do jednoho středu, do středu předčasné supernovy.

Já a smrt, balance a pár chvil, kde je moje já, zasmušilé na hvězdě, na kolotoči bytí, nevynímečné nevyčuhující proč, proč taky, hle je vše marnost.

I skála se rozpadne a rozdrobí na prach a pomíjivý slepenec života nebude existovat.

Divné, divné je bytí, má překrásná Královno, divné je sou-hvězdí, kde snad dobro je větší než zlo, i když ho obsahuje, dobro do rovnováhy, výkonné dobro, dobro pro dobro.

Já Jan nevím, co je víc, zda zůstat v myslích jako sálající oheň potulující se a spalující život, prostě jej konzumující, já, já a můj,

ech Já a jeho svět, má Královno, Já kolemjdoucí kolem smrti, Já zhmotněná namyšlená budoucnost, Já a moje teplo, jenom Já, děsný Já, já nevím, kdo jsem a kam jdu, já nevím nic, já narozený v divný čas, stín v pochybnostech, já pachtících po slově bez pochybností, plačící a ustrašený.

A Malý Jan přistoupil. Stařec, co nevládl tělem, zvedl svoje Já a uchopil jej za ruku. Jan cítil jak ve vyhublém těle duch či duše se vzepjala, vzal ruku a ve snaze políbit ji táhl ji k ústům.

Tak mocný byl jeho duch a jeho duše k tomu a nabylo nic, možná rovnocenný Bůh mocnějšího a cennějšího, nebylo víc na tom světě dražšího než tento smutný okamžik vítězství, který jako velký praporečník života zavlál nad vším tím, co tvořilo nepatrnou schránku jeho vyzáblého těla.

A nebylo to ani slovo, byl to pohyb, pokora před něčím větším nepopsatelným.

Dotek duše, ano, byl to dotek duše, druh lásky. Proto existují světy a jeho příběhy, zrcadla, obrysy spojovaných stínů, proto se mění zdánlivý obraz ve skutečnost. Je možné, že zapadne ten obraz jako když zpráchniví kůže.

Hle škoda, je mi to líto, moje koule kolem mne je napíchaná jako ježek, tlačěnka s párátkama. Kde je svět z papírových obrázků vyjadřující pochybnou pseudohodnotu zlata, kde je ten, kdo od nepřítele musí přijmout závislost, je tu utrpení jsoucna a vítězství vzájemnosti a sounáležitosti, kdo je a proč dotek vítězí nad smyslem existence. Ω hle počátek i konec Ω .

Hle, Královna co přivine k sobě starce jako dítě. Hle, Královna, co ovine jeho duši plenkou z hedvábí a konejšit jej bude ve věčnosti lehčí než pírko, a nevěstou mu bude. A její světlo bude světlem duše a nebude nedostatků a i tma bude mít svůj stín.

Hle, světlo, co uslyšelo volání, a volal jsem já nedeterminován minulostí. A smrt se může jít tak zahrabat, když život sežere tělo. Vánek, trocha chvění, duch a duše, co není poslušností, není příběhem.

Den má svoji náladu, jinou, novou, zvláštní, zajímavou. A kdo ví, zda Anunaki mají svého Boha, nic to nemění. A přece věřím, že je jeden Bůh nad vším, nad všemi světy, který je bez diferenciálu věčnosti. Je to divné, jako tisíce větví lásky, je to divné a přitom jednoduché a geniální jako ona sama.

Snad se ona nebojí nenávratna, snad každé slovo není pouze bolest a odečet množiny času, snad je cosi, co zůstane, snad je něco trvalého, no nenašel jsem to, snad je to, to *snad* co dává smysl, a jednou se mne to dotkne, dotkne se mojí duše a...

...a pohladí ji a maloučko stiskne od věčnosti do věčnosti a rozvine se jako květ, jako pomněnka s kapkou rosy. Rozkveté drobně a potom se hnedka schová, snad aby ji někdo uviděl, snad aby jí někdo neublížil, když tady nebude mít svého ochránce.

A třeba příště, příště přežije tu zimu, ech, kdo ví, jestli spí a není jí zima. Smutno je, ne-li snad nepřímě, když Pomněnkový vánek se zastaví, zůstane v rovnováze.

Možná, možná, že *iso* obrazu, obraz dotyku, takhle nenatáhovaná chvíle, neprodlužovaná, ráda skončená, chvíle, kdy se zastavila věčnost. Čas pocit, který vítězí nad celým vesmírem, větší než smrt, větší než bolest, takový okamžik nesmazatelný, nepatrný v dějinách, ale zapíchnutý jako pevný point ve vesmíru.

Kdo se na to dívá, kdo sdílí pocity, kdo pomůže a nezašlápne ho jako moucha do země; to nezaprasklá a hotovo, hotovo, vykřičník, tichý vykřičník, mocný paprsek artefaktu, v níž je zakotven celý příběh.

Hle, má královno, k tobě se obracím, k tobě volám, hle, člověk, odchází jeho duše a uzlíček věcí posledních tady zůstane, zůstane jako nic.

Hle, duši položím a hojdám ji na kolotoči, aby si odpočinula, krásná a nestárnoucí, nová ve věčnosti, život možná neopakovatelný, šílený ve svém smutku, šílený ve své nedokonalosti a marnosti, šílený, pochybovačný, šílený život v šíleném letu, šílený ve

svém zmatku, houba s hlavou na stoce, možná se sukýnkou jedovatou, houba bez chuti smyslu a nezodpovězených otázek.

Já celou věčnost hledal jsem Boha, svého Boha, a nenašel jsem ho, neviděl jsem ho, neslyšel jsem ho, nepochopím ho, protože bych musel být jako on a on je tuze vzdálený ode mne a já jsem uvnitř a ve střehu jeho.

A tehdy se ho zeptal Pomněnkový král.

„Jene z rodu Zachariášů, kde ty máš svoji královnu, kde máš tu co je...“

„Já jsem, pane králi, ji nenašel, já ji pořád hledám.“ V jeho hlase zaznělo dojetí smutek.

„Nevím, jestli je mezi živými, nevím, jestli se ukrývá mezi dušemi, ale vím, že je krásná. Krásná a velká je její duše, která moji obejmě, moji osvobodí a na horizontu i v údolí stínů se nebudu bát ničeho.

Moje je taková nevěsta, nekonečná svou absolutní láskou, moje já, co ji drží za ruku v okamžicích nejtěžších, moje je v nadpřirozených křivkách, s ní zapomenu, co je nebezpečí a bolest, s ní nevím co je strach, strach o čas, s ní není marnost protiváhou štěstí, taková je Moje Královna, Duše *machvatá*.

A já беру poutnickou hůl a hledám, hledám ji v zástupech u koloče a cítím, že existuje, že v nekonečnu je, je jedna a já ji poznám.

Potom, potom, můj králi a pane, potom i já se stanu pasažérem a poprosím o lístek, dám ti všechno, co budeš chtít, kromě ní, za jeden lístek pro sebe. Moje nevěsta mi pohladí tvář a povede po stezkách a já budu mít touhu být stále s ní, s její podstatou.“

A tehdy Pomněnkový císař se obrátil na celé fórum a zeptal se i směrem k Červenému svršku:

„Kdo z vás světe nesvětských, kdo je má Královna a kdo si myslí, že je mojí duší. I já bych chtěl mít svoji ochránkyni než poslouchat nekonečný čas plný příběhů a osudů.“

Bylo ticho; kolotoč tise šuměl, jako by přestalo existovat tření a bylo ticho. Celé zástupy ztichly, i Malá tanečnice zaujala postoj jako baletka v očekávání.

V dáli bylo slyšet kroky kohouta, co doprovázel Smrt. Hledala se duše, duše pro Pomněnkového krále, provozovatele kola, byla tu, ale nikdo nebyl či nebyla takový, že by se odvážil naznačit nebo říct: „To je ona, Královna.“

Kdoví zda čas tady existoval, že tady ta otázka byla vlastně konec, konec jednoho podivného pomněnkového impéria, co si přisvojovalo titul, nebo ho zdědilo či bylo pověřeno.

Celý systém dostal chaotickou ránu, vryp do kamene, tak hluboký, že se nedal obrousit. Upírali, upírali svoje já na Královnu svršek a jejich já jim říkalo: „Řekni něco.“

Přáli, dokonce to pokládali za povinnost, aby poodhrnula závoj z oparu mlhy.

A řekla:

„Já jsem Královna svršek, pane a králi, já objímám tebe a mnohé...“

Nad nekonečnem se vznášelo ticho, Královna mlčela. V nekonečnosti začalo pohasínat šapitó, celý ansábl šel do jednobarevnosti v odstínech šedi.

Do tmy nebo do hlubokosti do skrýše a láska, i láska se ztrácela, jako by se ji každý bál vyslovit. (Anděl, který nečůrá)

(prodavač času, zákazník času).

I tento okamžik měl svoji vůni a náladu.

A tehdy další návštěva přicházela ke kolotoči, jako by ji každý už znal. Byl to Áróň, pan správce a prodavač, Distributor času, mladý se starou tváří, s naměřenou mocností, s holí podobnou poutníkům, podobou co měl Jan, s mošnou z hrubě tkané lněné látky, která zdála se být prázdnou. Pozdravil. Královna jej objala a oslovila jako první:

„Vítej, skutku: Budeš brát či rozdávat, co tvoje není, co je jejich,“ a rozhlédla se na ztichlé zástupy.

„Pane a paní pomněnkoví, Malá tanečnice i Lográjena zdravím i veškeré osazenstvo zdravím, přišel jsem, abych se neloučil, neb osamění a tíha času, se kterou se musím trmáčet, nedá mi odpočinití.

A volání, či *okrocování* mně nedovolí spát, aj, aj jsem unavený, rozdávám čas na požádání, a všechen se mi beze zbytku vrátí.“

A stejně jako předtím Královna svršek přenesla zrak nad zastupy.

Král se neomaleně zeptal:

„Jsi to snad ty, co máš moc nad okamžikem bytí, co v kapse máš utrpení a štěstí, ty, co rozevíráš nůžky, rozevíráš čas?“

„Ne, pane otázko, já jsem služebník služebníka. Svezíš mne na kolotoči?“

Král mu neodpověděl, asi proto, že jej nepochopil. Na znamení své pravomoci nepatrným gestem zastavil kolotoč a čas-poutní na něj usedl. Kolotoč i s dalšími se roztočil jako vír v mohutném proudu řek. Po chvíli *zasupán* vystoupil a ostatní se točili dál.

„Mé poděkování patří vám, má paní.“ Malá tanečnice se lehce uklonila, jako baletka po představení.

„Úžasné, já nemusel žádný čas vytahovat, žádný čas na točení, konečně jsem byl mimo něj, mimo děje a dění. Jaké štěstí, že jsem se nemusel loučit a unikat mu zároveň.“

„A zdálo se mi, pane a paní, že žádná princezna tu není.“

Plachetka na svršku se zachvěla a Malá tanečnice se zachvěla s ní.

„Máme tu princeznu, vzácný pane, Malá tanečnice je to, co sukýnku má z pomněnkových kvítků, však princezna je to, ale nevěsta, co na vdávání není.“

„Dej mi ji za přehršle času, pane králi, přičaruj mi ji, máš-li moci, bude mi patřit od začátku dokonce. Život tenký bude mít jak linie vánku.“

A Prodavač času se pousmál. Byl to divný úsměv, divný a zvláštní, co by chtěl říct, oč tu běží.

„Hle, zástupy duší bude převyšovat, ech bude, moje ne cizí.“

A Jan Zachariáš v potlačované zlobě v očích vyhrkl:

„Kdo jsi, služebníku služebníka, kdo je tvůj sluha a kdo pán. Nevíš-li, to ona, dům, co předčí království má i tvá, kde jsi ta, služebnice služebníka.

Komu dáš moje srdíčko, má krásko, komu dáváš mne, princezno moje.

Až jedinkrát, nad mojí rakví budeš stát, sama, v koutě hřbitova a dívat se tam, tam dolů, dolů budeš,

komu dáš mou vzpomínku, mé srdce, srdíčko, má malá dušičko,

komu předáš moji duši, duši smutnou a duši neveselou, duši hřejivou, duši planoucí, duši machvatou,

komu, snad ve svých snech zachováš vzpomínku událostí duší.

Má-li má, máš zvláštní oči.“

Člověk, když se díval zezadu z mírného úhlu, viděl křivky líce a mírně kudrnavé vlasy na počátku kořínků stočené do trdla odhalující převysoký patrový krk, nemohl si nevšimnout ze severozápadního pohledu, že vidí přes její čočku obrovských očí, přes sklivec s roztroušenými střípky odlesku zasněženého melaninu podrobenou pomněnkovou rohovkou. Usazená na očních řasách, černý krém s jemnou linkou mrkací panenky a se sněhovou vložkou na střípících řas.

Jan se nadechl a mozek mu napověděl – hle, dokonalé dílo, díly bez chyby v nulitním čase.

A ta tvář a hlava a žena by už nemusela mít žádné tělo a přesto by byla dokonalá, absolutně krásná tvarem svého druida.

A Janovi zaslzely oči.

„Já, já na srdci mám cejch, závaží, co celej život táhnu či tlačím.

Hle, lehl bych ti u nohou a hřál jako pes.

Já těsto z oloupané duše, pod tíhou duše cejchem chřadnu,
sotva stačím.

Já duše machvatá, ukopaná a dokopaná, hladová;
duše zkamenělá, životem posraná, láska, doví čí a *kerá*,
duše v kouři kadidla z jantaru uvězněná,
já, ubohý *čelovek*, možná bohu lhostejný či milý.

Aj já, v srdci svém cejch nosím ten, jako život, jako šleh bičem,
Já, pod biřici papírků otrokem, služebník služebníků, dílo ne-
dokonalé, nedokonané cejchu se usoužím, bosý, já.“

Sklopil oči

a tehdy Jan vzal hůl a nakreslil ideál v písku (ve vzducho-
prázdnou ideální čáru). Mnozí se podívovali nad jednoduchou kres-
bou.

A Jan Zachar povídá.

„Hle, jaká tenká linie, jako by už není, je a není, je nakreslená
v duších mnohých. Tak tenká je linka, linie povýšení či ponížení,
tak tenká, že ji překročíš tam nebo zpátky, tak tenká je linka – čára
mezi životem a smrtí, mezi nenarozením a narozením mezi naro-
zením a nenarozením, hle, dílo dokonavé a nedokonavé, čára jako
duše dotýkaná v nekonečnu věčnosti, protínající prostor a čas na
straně horizontů, připomínající myšlenku.

A cizí jazyk a cizí zuby mne tlačí, strašně mne tlačí a mám
největší strach, abych toho, co jsem spouštěl po provazech
mockrát asi použitých, nepustil, na konci rozpletených. Ruce
jsem měl zamazaný od šmíru z lyžin pohřebního auta, když
jsem nakládal rakev. Byla tak těžká, až mne z toho bolel hrudní
koš. Asi bylo velmi důležité, abych provaz nepustil, byl jsem to
já sám, co se spouštěl.

Bože, tak málo lidí a kostel tak zchátralý, ještě zchátralejší, s ještě
ošuměle, ještě ošuměleji na okrajích lavic zasazených do kmene
hrubě otesaných s cákry krajkoví z umělé hmoty, které svědčily
o nedávno proběhlé (konané) svatbě, oklepaní svatí sousedili

s obrazem pozlaceným s německou madonou, a svatými nakreslenými profily světců v nepřírozených polohách se svatozářemi.

Bože, tak málo lidí, stejný zchátralý kostel se *ztrdlým* cemen-tem tam vzadu,

Bože, jak zchátralý je tvůj dům, proč jej neopraviš, snad nejsi zchátralý jako on, unavený časem, snad tvůj duch má nekonečnou fantazii, bylo smutno a vzpomínky se vracely v dějství, kdy se kněz jménem zemřelého omlouvá a žádá o odpuštění, komu během života jsem ublížil. A pak obyčejný průvod, jako by se nikoho netýkal, jako by každý byl nejasněný, nesmrtelný, jako by to byla čísi banální záležitost, folklór, co na tom, jeho se to netýká, jako by to byl kus nalakovaný rakve, jako by to nebyl nikdo, n i k d y n i k d o.

Bože, jak zchátralý je tvůj dům, proč jej neopraviš.

A hovořilo se o bezvýznamných věcech, snad aby se zapomělo, zapomnělo na to, že okamžik smrti, na ono bojácně absolutno. Pochopil jsem, člověk se nebojí smrti, ale nevratného absolutna.

Míchající se vzpomínky, bál jsem se, že je nerozpoznám, všechno se mi míchalo do sebe, škola, armáda, rodina. A tehdy ve snu se mi roztlouklo srdce, seděla tam tak mladá s účesem na ofinu a polodlouhými vlasy, které končily drobně na ramenech s krémovými očními linkami, tenkými, podbarvené modrým malováním, které zvýrazňovaly obrovské oči, bože. Byla krásná, ta duše a já cítil to teplo, a dotek rukou na jemných manšestrových kalhotách, cítil jsem její klenutost a štihllost.

Hle, lehl bych ti u nohou a hřál jako pes.

A najednou jsem se bál, jak vypadám, jak jsem starý, vzpomněl jsem si na papeže a jeho nejkrásnější větu;

duch má fantazii, nekonečnou fantazii.

A je to skutečnost nebo sen, moje duše, Bože, jak jsem ji miloval, jak já ji miluji, byl to sen a já, já jsem línej, abych pro něj něco udělal, nebo neztratil jej, sám se nenávidím. Stíkl jsem zuby

a pocítil bolest, bolest ze života, ze svého posraného života, nad depresí a neschopností, já, moje já „*marná člověče*“, co z principu kope nenávisť kol sebe a je toho vlastní příčinou, tak rozdělení od lásky od obrazu snu, od tváře, od obrazu duše, od obrazu snu, od ženy, vazby na duše, duši, které jsem rozuměl.

Hle, lehl bych ti u nohou a hrál jako pes.

Stačilo mi, to *benten* okamžik sounáležitosti. Já, starý blázen, *staro* blázna, já, Pomněnkový císař, já Jan, Starý Mladý Jan, na adrese v *nesmíru*, kde nebydlím, bože *pomiluj*, čekám na tvoje pohlazení. Smiluj se na *nedokonavým já*, já prosím.

Jsi jako ona, tanečnice má. Hle, lehl bych ti u nohou a hrál jako pes.

Divný to svět.

Kdo jsi, pane Malý Jane, a co je to Pomněnkové království, co je to, celý *kolotočový svět* nad světem lidí, potvrzení existence, pomněnkový vítr.

Je to víc než život, víc než smrt. Nad údolím stínů se vznáší světlo. Kde je čas, kde se ukrývá se světlem v hrsti horizontu událostí.

Prst světla, hrstička času, kdo seje a kdo sklízí, kdo žere myšlenky a co skutky, co jsou skutky a události, skutky a bolest.

Vyslyš, prosím, modlitbu mou, modlitbu, která se vznáší a padá jako pára od úst v ranních mlhách podzimního měsíce úplňku, smutno je mi, jako podzim, chybí mi motor, diesel štěstí.

Kdo jsi, Malý Jane, *hrstka štěstí*, řemínek na kolotoči, který občas proklouzne,

kdo jsi, Jane, ta zapíchnutá poutnická hůl, pěkná hůl s žádanou pravomocí, hůl opřená v koutě,

kdo ji vezme,

kdo se o ni opře,

kdo ji vztáhne nad moře, aby se rozestoupilo,

kdo ji zahodí a kdo ji spálí, kdo ji nechá, aby shnila ve větvoví.

Já. Já láska, já jsem láska.

Hle, nad údolím, kde i duše mají stíny, sklání se světlo, hle, Já ztratím se, jako pára v ranním rozbřesku v mlze. Je krásný opar a mlhovina hvězd, má je láska, hrst lásky, sled událostí.

Hle, skláním se nad láskou nad *mostí* toho mlžného oparu a nad duší, která jej objímá. Jsem blázen, blázen, já malý Jan, blázen jsem, unavený.

Hle, viděl jsem madonu, jak se na mne usmívá, *já*, nebyla to vyrobená tvář, nebyla to socha, bylo to světlo. Aj, klonil bych já hlavu do plachetky a plakal bych a vyplakal celou tu nekonečnou hořkost, tak jakých měl v sobě vody. A napil bych se od ní z jejích dlaní a myl bych si tvář.

Kdo jsi, kdo jsi Pomněnkový králi, králi unavený, kdo jsi?

A Zachariáš řekl:

„Kdo se tě ptá, tam na přestupní stanici, a ty mu odpovíš:

„Dostal jsem čas za bankovku smrti, vteřiny života a já, já jsem je zahodil, či spláchnul do hajzlu, či je to vina, či colpa, koho to zajímá, že jsem byl a kdo ví, jestli jsem byl, jestli jsem vůbec žil, a mamonil.

A proč, a proč, je to dar nebo náhoda, ech, to je ta otázka silnější než Hamletova, je to dar nebo náhoda, je to vůle nebo přání, nitro, pár smyslů, přání se sdružovat a potom se rozpadnout, uhnít.

Aj, moje duše, snad uvidím, ucítím a poznám ji z dálky, že ke mně patří, v jiném světle, čarovanou či pruhovanou, duše co chce rozplynout je jako mlha nad hladinou rybníka.“

A Zachariáš se zeptal:

„Jsou-li duše, co svítí jako hvězdy a jsou-li temné, co nesvítí a mezi nimi řetězí se nekonečno?

Zákon však zní:

„Staré vstoupí do nového, a nové se stává starým.“

A život je jako čárka ve větě je a před ní budoucnost je a za ní se stává minulostí.

A je věta delší a předchozí, též složená ze slov a písmen a čárky jsou v nich.

A stačí i jedno slovo, aby znamenalo větu, a čárka v ní není.

A Jan dále řekl:

„Ten, kdo se ptá celou větou, očekává větu rozvitou jako listí tulipánů, větu, která bude vonět, ne větu bez čárek, aby v ní byl holý prostor, prostor na život, prostě nic.

Ech, můj život, kde je ten, kde čárka je až před tečkou.

Hle, ozval se mi Bůh a já naslouchal dobře. Povídá, že život není náhoda. A já váhám nad marností a chtěl bych si šáhnout na důkaz, chtěl bych si šáhnout na duši, na svoji duši, na duši svými blbými smysly, jako slepec neznám *outvář*, divné.“

Bylo ticho, ani kolotoč nebylo slyšet, ani šumění vzduchu, prostě nic, pohyb. Kdo ví, jak to fungovalo, zda to netrvalo věčnost. Zástup abonentů se zavlnil a do popředí před Pomněnkového císaře s netečným výrazem předstoupil Potížista a zeptal se:

„Pane z císařů,“ chvilku se odmlčel a dodal „pomněnkový“, „položím vám jednu otázku, než se má duše ponoří do mlhoviny snů.“

„Paní a pane, a po chvilce rozpačitě dodal, „má královno, chtěl bych položit jednu jedinou otázku, císařovno“. Pomněnkový císař se zavrtěl, jako by ji chtěl mít za sebou.

„Nuže?“

„Pane císaři, ... pomněnkový,“ zaznělo ironicky, „která otázka je největší ve věčnosti?“

Nastalo ticho.

V zástupech bloudících i spravedlivých se soustředila na tudle otázku od Potížisty; nic nebylo přednějšího než tato otázka.

Najednou tu byli navrhovatelé i soudci, fanatici i milosrdní souhlasmani v principu obojího pohlaví. Potížista škodolibě vychutnával svůj okamžik slávy. I lepenkový Pomněnkový císař

ponořil se do sítě myšlenek svých i do příběhů mnohých a díval se tak zvláště po zástupech a budil dojem, jako by ta otázka znamenala jejich odsouzení.

Díval se a pozoroval bytosti, co mu byly nejbliže. V nich chtěl číst a vážit myšlenky – prach na vahách věčnosti. Jan Zachar byl opodál.

Díval se se zájmem stejně jako císař po zástupech, viděl něco, cosi, možná bolest, možná naději, zvláštní nečitelný pohled, divný nečitelný svým rozhraním mezi dobrem a zlem, mezi láskou a... neláskou.

Viděl podvědomě i císaře, co mu šmátrá v jeho myšlenkách a ptá se, jaká otázka je nejdůležitější.

Jan se na něj podíval a on gestem, otočením ruky dlaní vzhůru žádal jeho odpověď.

Jan se obrátil na Potížistu a řekl jako mluvčí poutě:

„Sám jsi odpověď.“

Potížista nechápavě zavrtěl hlavou a povídá: „Nerozumím tomu, kdo z vás tomu rozumí.“ Nikdo se nechtěl dělat hloupým, nikdo nerozuměl.

Pouze Krásná Královna přeložila tu odpověď a tiše řekla největší otázku, která byla zároveň odpovědí:

„Je to náhoda?“

Kolotoč se zastavil.

Zástup ztichl. Nesla se otázka kolem a obíhala každou duši, nejdůležitější otázka, co řekla madona svršek, Královna, která záhy sklonila zrak a dívala se kamsi pod sebe, kde nebyla země, ale nekonečný prostor.

Je to náhoda?

Rezonovalo všude a otázka se přeměnila v mocný šum, takový, co zná Jan Zachar pod dráty vysokého napětí, lomož u generátoru co rozechvívá i srdce, frekvence, která násobně přerušovala hlas.

Napětí chtělo roztočit kolotoč, který se pomalu začal otáčet v podivném pseudomagnetickém poli. Začal se točit šílenou rychlostí, až zmizel a nebyl.

Kdo ví, který čas uplynul a zda čas vůbec existoval čas, čas diferenciál, či úhel pozorovatelů, čas staroho blázna diferenciál.

Kdo ví, jestli se začal točit tam nebo zrcadlově zpátky, kolotoč znovu zbrzdil a zastavil se a potom pomalu, pomalu se roztočil.

Zástupy utichly a Pomněnkový král a císař zaujal svoje historické místo. Jsoucnou bylo při starém v zažívaných kolejkách. Pouze Malá tanečnice tu najednou nebyla, aby se opět zjevila. Možná, že si toho nikdo ani nevšiml, Malý Jan, Jan posmutněl.

Potížista zopakoval odpověď: „Je to jenom náhoda“ Nebylo zřejmé, zda na konci je tečka nebo otazník. A pokračoval: „Je to jenom náhoda, já, namyšlený jsem ta náhoda?“ Nevěřicně kroutil hlavou a mlčky se ztratil v zástupu.

„Divný, divný je jeden ze světů, který jsem navštívil,“ řekl Jan Zachar z rodu Zachariášů směrem ke králi. Ten, Pomněnkový císař u bran věčnosti se sotva papírově nadechl a záhy, záhy hluboce vydechl.

Spín zavládl nad tímto divadlem, divadlem pouti, jako by mělo pršet nebo padat sníh, únava z pohybu, život, či věčnost si vybíralo pauzu či dovolenou. Pout' měla odjet.

A tehdy se cosi poklonilo Malé tanečnici a spočinulo na jevišti pouti. A z chrámu uprostřed času zavítala osobnost, vzácná to návštěva už stála u kolotoče.

„Co jsi,“ otázal se Pomněnkový císař, ne-li osobě, či přitažlivosti paradigma.

Místo odpovědi vstoupila do ticha Malá tanečnice:

TŘICÁTÁ ŠESTÁ MOCNOST POPRVÉ

„To je, excellence, Třicátá šestá Mocnost, vladaři pomněnkový a osobnost, kdoví jestli ženské či mužské podstaty.“

Plachetka nezemského hedvábí ze stříbrných pavučin, ověšená perlami a splývajícími vodopády ztrácejícího se v údolí černé díry se stříbrně modrými vločkami *žárů* jako vločky světla habitu, ze světla utkaného, neješitná, nenadřazená, rovná a mladá, jemně, sotva znatelně kývla na kompliment jako odpoklonu na nevšední pozdrav.

Pomněnkový král je neznal, tedy neznal Třicátou šestou Mocnost. Mocnost mu předal-a dar – tři kruhy na počítání času, které s obdivuhodnou přesností svými mechanickými výběžky zapadaly do sebe.

„Zdravas Císaři z pomněnek, pán můj a tvůj s tebou.“

Zástupy duší opět zpozorněly a kolotoč bez skřípání utichl a přestal se točit.

A pokračoval-a:

„Hle, nový věk a svět jest a bude na počítatelných stranách, před tebou i za tebou nahoře i dole, jako i sousedící vesmíry dekaedru.“

Ukázal-a pod sebe:

A v sedmé z orlích mlhovin nabitých těhotných hvězd, jedna, podobná kýsi kometě Vlasatici se oddělila a světlo zprvu nepatrná tečka se zdála, že přibližuje se a to světlo bylo uprostřed ní.

V úžasu se kolem nich začal tvořit Nový svět.

„Hle, králi, Císaři z pomněnek, já z Mocností třicátá šestá dím ti:

„Vyber příběhy mnohé, které se ti budou hodit, z těch co tu vidíš a slyšíš a zasad' je do Pomněnkového světa jako cibulky tulipánů.“

Císař se zamyslel. Tíha odpovědi jej svazovala.

Bylo dlouho ticho.

„Ne, Mocnosti, nechci, kde je svět, tam kde věčnost není, nechci svět, kde ční bolest a čpí utrpení a duše teskní a pláčou *mikády*, svět za život vykoupení, není nic tu i tam k napravení.

Ať duše na živých, na živých hvězdách spočinouti mají, nechci pachtní a lidské utrpení, za krapet lepkavé lásky, za živost, sluch či hlas, nestojí to však.“

Zdálo se, že stíny duší s ním nesouhlasily.

„Já, Pomněnkový císař a král, nejsem víc než jejich díl, spíš ještě méně.“

„Dej jej tady, Zacharovi, on jak modrý měsíc svítí, on je ten, co vím, že za mraky tam je.“

A Třicátá šestá Mocnost se otočila na Jana Zachara. Části svého náklonu pozdravil, záhy se narovnal, jej-ji prosvítíl, zda je živý nebo mrtvý, zda je on-a *amot* duch duše či cosi, co nepatří do kolotočového dějství. Zástupy zpozorněly.

Divné to ticho očekávalo, zda Mocnost třicátá šestá předá část svého symbolu na okraji sáří *lidu* člověku *ledu* v linii lidského.

Příběhy lidí by měly možná protekci.

„Hle, mnozí budou se modlit za tebe a pro tebe a v moci tvojí bude jejich příběh. I nad твоjím světem se roztočí Pomněnkový kolotoč a odraz Pomněnkového krále bude skutečný. Zde i tvůj svět bude mít Pomněnkové nebe a Pomněnkový vítr.“

A Zachariáš promluvil velmi tiše:

„Je to Mocnosti 36 náhoda, toto místo bez času, aby se čas započal počítat?

Ne, Mocnosti 36, ne, nechci, ani já nechci nový n-nkový svět, jsem unavený a starý snad, mám i starou duši, viděl jsem a z vidění

unavený jsem, slyšel jsem a ze slyšení unavený jsem i cítil jsem a z cítění unavený jsem. Ubohými smysly cítit nemohu.

Viděl jsem mnoho hrůz a bolesti a nespravedlnosti, unavený jsem. Znal jsem muže, který se neusmál, divadlo skutečné, ne na stínítku. Co pak, zabalím svět do prachu... životy palčivé jako šlehnut bičem obaleným palčivou bolestí.

A Pomněnkový král řekl:

„Mocnosti třicátá šestá, ty bezstarostně tak rozdáváš světy, proč zrovna nám nebo či mně, to nemáš nikoho jiného, kterého bys obdaroval?“

Místo odpovědi zazněl hlas Mocnosti:

„Hle, vem královnu za ruku, Malou tanečnici i celý tenhle ansábl,“ a zahrnul-a gestem i zástupy mnohých a taky i Jana, Jana Zachara z rodu Zachariášů. A nestrannému pozorovateli nemohlo uniknout, že to nebyla náhoda.

MOCNOST TŘICÁTÁ ŠESTÁ PODRUHÉ

Ačkoliv nikam nešli, aniž se nezvedli, viděli kolem sebe čistý nový svět.

Svět byl nový a čistý, průhledný a čirý jako vzduch a voda a perly měsíců a sluncí jakožto na Mocnosti kolem něj. Kdo ví, zda to byla voda nebo křišťál. Bylo příjemné teplo a modravý svít, který vycházel ze všeho.

A rozestoupilo se dno světa a ze dna vyrostla hora, no nebyla to hora, ale chrlící chrám podivný, který dosahoval úpatím až ke kolotočářům. Modravěnký ráj.

Aj, z vrcholu pod ním se rozestírala hluboká modř, která pohltila tmou a tma tu nebyla, ani se nezdálo, že by se tu střídal den s nocí, sluncí a měsíci nepočítaně. Jan nechápavě zavrtěl hlavou, jako když se díval v noci jako poutník na oblohu. Čím déle žil tím více nechápal, vlastně pochopil, že to on, člověk pochopit v tomto čase nemůže a smířoval se s tím.

Jan poznamenal: „To není ten svět, ten co by byl mne byl blízký, je překrásný, ale...“ Moudrost třicátěšesté Mocnosti jej zastavila pohybem sárí.

„Hle, vejdeš do chrámu a s tebou světlo tvé lidské fantazie i stane se skutečností, Jane z rodu Zadarů, vše. Hle, povinnost, váhy tohoto světa cítit musíš i cítit, je tvůj, moc i odpovědnost stanovíš si nad ním.

A viděli všichni obrovské závaží, snad celý vesmír, co jej vyvažovalo. Spíš to bylo srdce obrovského zvonu či impozantní kyvadlo, které se nehýbalo. Nečinně stálo v moři klidu, bez zachvění.

„Hle, Jane ze Zacharů, podobný a dobrý jsi, podobný mne.“ Do nového neomšlelého, blankytného ticha Mocnost třicátá šestá tichounce promluvila, jako když dohasínající světlo hvězdy pohladilo obzor.

A při těchto myšlenkách dí:

„Hle, hvězda, co padá ze západu do východu, do jedné ze sluncí, hvězda co hoří, světlo přinese k tvým nohám. Ej, stačí, zvedni to světlo a dej na misku vah, pomalu a stačí to, abys uslyšel tikot co kyvadlo, začne počítat čas od počátku do konce, tikot a pohyb času, tvoje srdce a krev tvoje, svět tvůj a *mašlenky* tvoje, dítě tvoje, světem co světem novým myšlenky tvé budou skutečností odpočítatelnou a nůžky prostoru se otevřou.

Ej, zvedni to světlo, zvedni tu moc a slávu a zástupy se ti budou klanět, Jane z rodu Zacharů, protože jsi dobrý, modlit se budou k tobě a ty jejich prosby vyslyšíš, neboť jsi dobrý, pane, co Jan se jmenuješ.“

Pomněnkový král to nečekal, vždyť to byl přece on, velký císař a car všech komediantů králů a císařů, na kterého muselo se čekat. On když udlil rybu, zastavil se svět, on jako ruský car. Nemohl překousnout to, že tu najednou káší Třicátá Mocnost nesklonila poklonu jemu, věrnému v moci, než poutníkovi s otláčenou hlavou od kamenů, jimiž si polštář ke spánku připravoval a dával moc nad světem, který ani nechtěl.

A tehdy se do hovoru přidal Dotek zpovědnice:

„Takový prázdný svět, to tam budou pouze lidé a nic víc, Mocnosti; divné to vězení, které Dveřník zavírá.“

A teprve teď si všimli divné postavy, co za povinnost měla nad sedmero bran a sedmero dveří bdít, aby se otvíraly pouze jedním směrem.

„Není tu jiná barva kromě bílé a modré, není tu strom a nic, ani hora, ani nic vyššího a nižšího, chrám. Nechci polidštěné otrocky, nechci geny namíchané i dedikované. I bohové otroků mají

své bohy a ti mají své bohy, snad jeden je nejvyšší, co pozdvihne nejnižší, neboť v nejnižším je jeho dítě. To je to tajemství.“ Dotek zpovědnice se odmlčel.

A Mocnost šestatřicátá se obrátila k Pomněnkovému králi s jeho doprovodem.

„Hle, tvoje je duše v zástupech vybraných, vstoupit mohou do příběhu sedmi branami a zpátky cesta není. Tobě budou volat sláva od počátku světa tohoto. Chceš-li, můžeš tříbit příběhy a splétat je jako stonky copánků ženských vlasů, můžeš stavět, nenávidět...

Tobě budou volat sláva, holý svět s chrámem a s lidmi?

Přijde den, možná, či noc, kdy *omnium* pomine a šum doteků zahltní celý čirý, průhledný svět, zakalí jej a zbytní, že přes něj nepůjde vidět a zamrzne jako voda v led.

A nebudeš vidět do duší svých nejbližších a váhy srdce zvonu Mocností se rozhoupu.

A vlna podobná zvuku rozklepe a pohltí to všechno a nic nezůstane.“

Otočila se k Janovi:

„Ej, zvedni to světlo, zvedni tu moc a slávu a zástupy se ti budou klanět, Jane z rodu Zacharů, protože jsi dobrý, protože jsi poslední první, modlit se budou k tobě a ty jejich prosby pojmeš a vyslyšíš, neboť jsi dobrý, pane, co Jan se jmenuješ.“

„Neb porazíš marnost alespoň na chvíli, rozevřeš nůžky času na Horizontech událostí, aby je Pomněnkový král zapečetil. Tobě se brány zpátky nezavrou a Dvěrník služebník tvůj bude.

Hle, v *Nuovo Mondo* je stůl; a není zde hora a *nikopeček*, byť nebylo by vyššího a *nižšího*, *solamente* chrám, co špičku má a trčí jí v nebesích.

A na špičce nic není, možná báze k symbolu, co bude k upevnění.

A budou i tací po něm budou chtít šplhat nahoru, by byli vyšší, přesto na vrchol nedosáhnou. Horizont bytí se jim nonstop bude

vzdalovat. Neboť uváží ním pavučinu silnou za kotníky a spletou ji sami do sítí, aby se na křižovatkách cest museli potkat.

A oni budou tkát dítě mezi sebou a nebude bod kromě tebe, na kterém by vazbu mohli zachytit.“

A Dotek zpovědnice tiše dodává:

„Hle, kde není vyšší a nižší není koryto řeky života, život může proudit a zpátky se navracovat. Jaký, jaký je to, Mocnosti třicátá-šestá, jaký návrat a smysl to má být?

Je-li to rozmar nebo potěšení, jaký smysl má ten i onen vysněný Nový svět, svět, němý společník?“

Sama si odpověděla:

„I utkáš cokoliv, třeba i lásku či jaký větší, mocnější cit, cit, aby nebyla-li ti otrokem, utvoříš ducha i duch je k ničemu, narodí se; třeba závist.

A hle, tichý Don, živý i mrtvý. Aj každý, každý ti bude říkat:

Hle, udělej brázdu na skle a já ji přeměním v řeku a voda bude omývat její břehy.

A budou zde monzunové vodní děti a hloubka tu nebude, pouze živá voda a loďky, kdy jedna bude rychlejší než druhá. A proč, je lepší?

Pro Závist.“

A světští, Moci i Mocnosti viděli, jak velké Černé slunce vychází nad oborem.

.mnohem větší než ostatní.

Uvnitř bylo černočerné a svit byl v protuberancích, podoba co v okvětních listech slunečnice je.

A světlo padalo dovnitř něj a zářilo kolem něj, posvátná hlava či svatozář královny.

.byla hlava panny.

Nabývala rozměrů, zastiňovala i jiné slunce tohoto průzračného světa.

.modravého světla bylo stále plné hrstě.

Zírali, než se usadilo vedle špičky chrámu.

.bylo ticho.

A Pomněnkový král se svou kolotočářskou družinou se zeptal
Třicáté šesté Mocnosti:

„Hle, co je to?“

Malá tanečnice sklopila oči a skoro se otrásla.

„To je Černé slunce, Pane z pomněnek.“

.bylo a je to beznaděj.

To pohltí tento i jiný svět i kolotoč, co projde horizontem událostí a zmačká prostor i čas do smítka prachu a...

.světlo promění je v nic, Černé slunce. Tam myšlenky jsou jako vodopád, co prýští nahoru i dolů, zmačká se čas i světlo rozdělí tma, aby *příští* mohl být.“

A zeptal se Jan: „I tebe, Mocnosti třicátá šestá, i tebe zmačká i duše semele do nerozměru, Mocnosti třicátá šestá?“

„Jane, Jane Zachare, já nemám Já, a ti neodpovím, neboť ještě nedozrál čas a prostor není zakřiven. Svět, který ti ukazuji, ještě neexistuje, zatím;“ a odměla se.

„*Ech*, co je to život a smrt?“

„Divná nemoc, jako tvoje otázka.“

A v tu chvíli ukázal na oblohu. Na obloze objevil se obrovský vír hvězd kolem Černého slunce, a Černé slunce bylo uprostřed nich, oko tornáda či mléčné dráhy.

A z jedné i druhé strany trychtýř zrcadlení sukýnky Malé tanečnice tvořící dva kalichy, v průřezu dvě části chromozomu k sobě patří.

Bylo ticho.

Kolotoč nebylo slyšet, pouze rotující chromozomy. Princezna, na kterou se v běhu událostí skoro zapomnělo, pošeptala:

„Proč to divadlo, proč mít slunce, svět s Černým sluncem nenasytným a zlatou svatozáří kolem něj.

Proč Mocnosti třicátá šestá, proč v Novém světě je Černé slunce. Schovejte jej do prázdna pytlíku a zapečet' je na věčnost, kde bude nic, ani prchající světlo.

Hle, být duší nechtěla bych se usoukat do příběhu tohoto možná Nového světa.“

A i Dotek zpovědnice se ptala:

„Co je a bylo by pro tebe nejvzácnější, co je pro tebe nejvzdálenější, Mocnosti třicátá šestá? Svět, co tu nabízíš, či Slunce černé kolem kterého letí, nebo zdá se mi je, že svět ten, jako kru na pavučinkách udržuješ a v okovech na ostatní slunce zavěšuješ, pohupuješ a konejšíš, sama sebe obdivuješ.

Proč tvořit k zániku co v první kámen degraduje. Je tu cizo, až teskno mi z toho je. Vítr pomněnkový tu není. *Oproč* vymýšlet teskno a práci, příběhy zdání, či věčnost či radost zapečetit kdesi, či život po hvězdách a světech nechat jej toulat, trochu prachu a z něj slovo co myšlenku vyšmoulat.

Třeba Nuovo mondo, originální neokopírované.

Slepenec jáství medem jíst, život ve vodě rozpustit, duším prostor zakřiveným časem naplnit, proč,

.proč, Mocnosti třicátá šestá, proč, Mocnosti třicátá šestá, proč jim dávat naději či možnost snít, láskou je znásilnit, nový svět nechat pustý a v tichosti jej opustit, kdo ví, zda padají aspoň hvězdy.

.nech si svět, Mocnosti třicátá šestá, nabídni jej jiným světským, co z pimprlat a pimprlátek stát se chtějí králíkem či králem, císaříčkem či císařem a carem, nebo snad, že by až bohem či víc než bohem, ten, ta, to, kdo-co po moci touží, s přívlastkem chtějí být víc než boží, božím písařem.“

PASTÝŘ PAN

Mocný zvuk, ohromný zvuk, Pastýř Pan přicházel.

„Kdo to je, co tak mocný zvuk z trouby loví,“ zeptala se Královna svršek.

„To je Velký Pastýř.

Troubí, když všechno nové vzniká nebo staré pomine, do dvanácti stran dodekaedru, místo oveček všechny zvuky písma spravuje slyšitelná i neslyšitelná, troubí i vesmíry soudní slyší.

Hle, on kreslí zvuky na obloze, kreslí to podivné chvění, hle, písmo či symbol v něj promění, je a pomine, z něčeho povstane, to slovo, co záhy není a zase na začátek k ničemu pospíchá. Ten pastýř písmen nekonečnou množinu v mošně má, i souznění pro neslyšící, vidění pro nevidící.“

A ozval se Pomněnkový král:

„Ne Pastýř, ale pošťák by se měl jmenovat, či prodavač či symboly by mohl prodávat.“

A ozval se hlas ze zástupů.

„Hle, pane, koupil bych jeden, co by byl tajný a nikdo by jej neslyšel, jak se čte a jak se povídá. Do jedné z duší bych ho ukrýt chtěl, aby o něm nikdo nevěděl, o jak mocnější bych si připadal, mocnější než král sám. Pastýřovi závidím.

A vůbec, proč se tady motá?“

Mocnost třicátá šestá se zamíchala do hovoru:

„Hle, princezno, co ruce něžné máš jako kvítí z kopretin. Naber pár znaků a symbolů z mošny a zasej ho do Nového, světa tvořeného, uvidíš, jak on životem zasvítí a zaleskne se.

A skutečně se stalo, jako by miliony perliček a zlatých filtrů proudilo se ze špičky kolotočového chrámu a tvořilo závoj vodopádu do koryt prázdných řek, kde se míchaly a začaly téct v chaosu tam a zase zpátky a snažit se znovu vrcholku chrámu dosáhnout. Najednou tu bylo nahoře a dole. A byl jeden ze symbolů, který zvítězil a jako na komíně větrný kohout se usadil.

Byl podobný obrysu průřezu měsíce, spíš galéry bez zádi, do níž byl v místě stěžně veliký špendlík se čtyřmi ráhny zasazen.

To byl symbol.

V pozadí za ním sálalo Černé slunce. Král pomněnkový ustrnul a řekl:

„Tento symbol chci, to bude můj, co za něj chceš, Pastýři pane?“

Otočil se pro jistotu ke všem světským a zeptal se:

„Kdo zná to písmeno, ten symbol nebo zvuk, či je to jméno?“

Bylo ticho.

„Počkej, králi,“ ozval se Dotek zpovědnice. A obrátila se na Pastýře pana:

„Vem ten symbol a píchni do Černého slunce, je-li tak mocné, či symbol jemu podlehne.“

Tajemství tvořilo touhu vědět, co se stane. Pastýř pan netečně stál, hůl se opírala o něj, a poslouchal, a ani náznakem neodpověděl. Po chvíli sebou hnul. Pod symbolem se paluba pohnula a on jako šíp letěl k Černému slunci. A tehdy, když se s ním střetl na horizontu událostí, nastala tma.

A trouba sama začala chrlit zvuky, skřeky, pláč a smích a nařikání a volání, že by všechny hlasy naráz živé i mrtvé najednou se překřikovaly a nedaly se překřičet. Bylo to šílenství chaosu. Po chvíli se zatahlo černé slunce a znovu bylo světlo, kakofonie utichla.

Bylo ticho.

Nikdo ze světských tomu nerozuměl a všichni byli rádi, že se rána na Černém slunci zacelila. Malá bílá skvrnka protuberancí

jakýs sum ještě provázela. Byli rádi, že jsou, že existují, že jsou na té druhé straně, živí mrtví, i když vzdálenost byla moc malá.

A tehdy Pastýř pan znovu zatroubil a znaky a symboly zmizely v mošně, pouze jeden zůstal na vrcholku chrámu a zapečetil se.

A zdáli, z horizontu byl slyšet hlas:

„Hle, můj dům, můj dům je i tvůj dům.“

Princezna posmutněla. Z toho, co zasela, nic nevzešlo, i když i to símě jí nepatřilo, byla smutná. Pastýř se otočil ke světským.

„Kdo chce ten symbol?“

„Je to klíč od Nového světa, co vyhrál závod sekvencí a uspořádal je do slov.

Kdo ho má, má moc zamykat a odemykat Nový svět jako dům, v němž bydlí hlouš, co uslyší a slepí, co uvidí.

A ke klíči i Dveřníka přidám. Zdáti se bude, že není zde ani den ani noc. Po tom klíči od života a smrti každý bude toužit a Dveřník ti bude sloužit.

Král byl nadšen.

„Postavím tam obrovský kolotoč, blízko chrámu, světským obalím nové, vozit bude zadarmo i ženský a dychtivé zástupy tu budou v pořadí čekat do dveří Dveřníka.

Kolotoč, spirálovými řetězy malé nebe upoutané bude na vrcholku a šílenou rychlostí kolem něj sedačky budou obletovat, koruna víru nad ním se ke mně bude hlásit. Velká kopie, co za originál se bude tvářit, točit se bude k mému potěšení a celý Nový svět z něj bude k uvidění; moje Já na koruně nalepené a svět mi bude sloužit.

Já budu mít klíč a oni budou po něm prahnout, v tyčkadlách závěsů lásku jim namíchám, potom dobré i zlé rozdmýchám.

Já a můj svět, co zřetěžit a korálkovat slivovice ve vodě se bude, honit se rychlostí, co předhoní světlo světa i veškeré Mocnosti.“

Ušklíbl se na Třicátou šestou Mocnost a podíval se na Pastýře Pana. Něco mu říkalo, že Pastýř Pan je víc než on.

Pastýř Pan se otočil k Mocnosti třicáté šesté a ta jemně názna-
kem přikývla:

„Hle, mocný králi, císaři a papírový care, nastav dlaň.“

Ta byla pustá a prázdná v 2D.

„Dívej se,“ a Král pomněnkový i světští viděli, jak na dlani při-
stála sněhová vločka. Ta vzápětí roztála.

„Dívej se, Pomněnkový,“ a zapíchl svoji pasteveckou hůl. I na
ni sedla vločka, chvíli se držela, ale potom taky roztála, tak, tak
sotva orosila a *osvěřila* hůl.

„Hle, vločka jako prach obalený párou a každá je jiná, letí dolů
a potom nahoru, aby koloběhu na tvém kolotoči smyslu dostála,
hranol vesmíru dvanáctiboký načetla, či šesti stran, jako Země, co
zná Jan, letí kamsi v dál. I její rychlost šíleně zní, když sama se
otáčí za sluncem a letí s ní, letí i galaxie a nikdo z lidí neví kam
a proč, proč letí a kam s ní:

.a lidi jako život.

.a lidi jako vločky

.a lidi jako prach

.a prach jako lidi

.a země jako zrnko v písečkové bouři

.letí

.letí jako smetí

.konečný

.co jsi

Kde je tvoje hoře, kde je tvoje já, jako vločka sněhová?

.co za příběh,

.co slyšel si počet neskutečný,

.co vyváží klíč nebezpečný,

.co na kolotoči může tě těšit,

když každá je jiná,

kdo nařiká uštěpačně a kdo ti bude závidět, jako ta slza na dlani
či z hole na kameni,

.co je, bude a bylo, už není, a podstatou je *níc*.

Proč ta složitost, proč? Proč, proč, proč.

To tajemství letí s tebou, aby byl čas. Neuchopíš a neschováš jej do mošny, prach oholený do mlhy nezabalíš a nepošleš ho do studence.

A světlo bude do něj vcházet a vycházet a zrcadlit se bude v něm uprostřed chrámu, krystalizovat

.co by vesmír u tebe a nad tebou.“

Bylo ticho.

„Pastýř Pan sklopil zrak a posléze, aniž by se podíval na svět-ské, se zeptal:

„Chceš ten Symbol, Pomněnkový králi, či Jane, či princezno, Dveřníka ti dám zadarmo. On klíč jak vločka je, za chvíli se rozplyne.“

A král:

„Ne Dveřníka, ale Rabína potřebuji. Jaký by to byl svět, když by nebyl Bůh a nemohli se mu otroci i Neotroci klanět, když já bych to *nezpídl*l a život jejich by mne *přesáhl*.

Tichá, bez noci je svět bláznů. Je to svět nebo vidění, vidění Staroho blázna bláznovská řeč.

Kdo podá svědectví, kdo tomu uvěří, desátý rozměr na prahu zádveří.“

Pozorní si všimli:

A na první sedačce bylo vyryto:

Jest dvanáct sedaček.

A sedačky byly z kamene a znaky na nich neošoupané, neb duchovní těla se na nich vozily; či duše, zní-li to lépe.

Aj, i to jsem já, Jan si zapamatoval

A zdáli se sem dobelhal Rabi a Zoufalec. Poklonil se všem, nikoliv to neudělal Negativista.

A Jan, který si vzpomněl, že se s ním již někde potkal; bylo mu trapné se ho na to zeptat, povídá:

„Co tomu říkáš, Rabi, co říkáš na Nový svět?“

Hle, pustý a prázdný je dům, ze kterého duše odešly,

Hle, vidím jej jako divadélko s pimprdlaty, a šílený hlavní hr-
dina; smutný bude i diesel Nový svět, když nebude v něm.

Divné ty oči má každý dům a každý svět, duše koukaly a vyční-
valy kolem něj, mlčky a ptaly se:

„Co tady děláš?“

Divný je prázdný svět bez těchto očí, bez historie, bez minu-
losti. Nemůže být nové bez starého, Já je ta lepička starého.

Všechno je jinak.

Postavte model z příběhů nejceněnějších a potom lešení.

A z lešení příběhů vypěstujte chrám, ne obráceně, abyste se
z chrámu dostali i z lešení.

A teprve potom v provazech lešení rozvazovali příběhy a z pří-
běhů vyhnetávali svoje touhy a přání.“

„Co bys dělal, Rabi?“ Zeptal se Zoufalec.

Ten neodpověděl, díval se na světské, je počítal. Místo něj si
odpověděl sám sobě jeho závěs, sám Zoufalec:

„Zbourejte ten chrám!“

A Rabi doplnil: „Mocnosti třicátá šestá, zapečet' *benten* Nový
svět a rozděl pečet' z něj. Děť je tak dlouho na půl až nebude co
dodělit.

.v tu chvíli svět se promění v nic, jako když z něho vyšel.

Zde pro duše nebeských světských hračka k pokochání to není,
přinese bolest a utrpení.“

Pomněnkovému císaři se do toho nechtělo. Na druhé misce
vah tu byla moc s velkým M a velký, opravdový tyjatr a sláva.

Na druhé straně pusté a holé nic z rozdrčené pečete. Pocit
a majetnické touhy po největším kolotoči *omnia_pykla* byla mno-
hem lákavější než budovat, pracovat a slepovat a tříbit nic do celku
a závidět.

Přece už má, nebo bude mít klíč, když řekne Dvěrníkovi:

„Zamkni, i Rabi bude na něj krátký, bude větší než *rabia_rovat* se bude moci Mocnostem, co mu svět ten nabízí. Viděl ten mocný kolotoč, viděl, nad ním roste hoře přehoře, jeho *Já*.“

A kolotočů král se rozchechtal pomněnkovým cha cha... cink, cink.

Ideální svět, to je k popukání, *boblinkové uše* na provázku ráje.

Bylo ticho.

Ticho třicáté šesté.

Aj, zaslechl Malý Jan kazatele Jana, jak k váhajícímu budoucím provozovatelům točícím se promluvil:

„Závidím dávno mrtvým, spíše než těm, co jsou naživu. Nejsťastnější je ten, kdo ještě nebyl a neviděl zlo, které se děje pod sluncem, a se životem pomine jeho stín, který neuvidí.“

Jako by se už světští chtěli vrátit zpátky, do poklidné rutiny, do svazku jednoduchosti a navyklosti, kde snad nepřekvapí moje žádný příběh, žádné poučení, žádné podobenství či paradigma jsoucna, a kdoví jestli se tomu neříká věčnost.

Zkamenělému návyku, šabloně, ze které není úniku.

Kdo ví, jestli to repertorium přináší radost, nebo cyklus a kdo ví, jestli se z té pohodnosti dá vůbec v rámci i stých rozměru Boha či jeho Boha vracet k začátku na konci, kdy to vše v jednom je, vše se někam řítí ohromnou rychlostí, korálkuje se a točí, smýčkuje, jako kolotoč, a nikdo neví proč to je a proč se to nezastaví třeba na okamžik nedělitelný, kdy čas přestane existovat. Bylo to trapné to, všichni věděli, že se sem vrátí.

Bylo to magické kouzlo, magická gravitace, možná tvořit nové, ech, snad relativně nové...

A Mocnost třicátá šestá povídá.

„Hle, já zapečetím svět.“

A nebude víc než vložka či paprsek, co bude ukryté v čelence princezny.

Než někdo stačil reagovat, mlhovina prostoru se zaplnila a po světě nebylo ni památky. V korunce princezny se zachytila jiskřička.

A Mocnost třicátá šestá jako byla by paprskem uvnitř něj.

Zdálky bylo slyšet kolotoč, byl to návrat domů, bylo dobře, ale zároveň jinak, nebeští světští byli nahlodáni myšlenkou nového světa. Chtěli a zatoužili svést se na dvanácti deskách sedaček, co tvořily dodekaedr prostoru v koruně kolotoče.

„Kdo ví, jestli ti nezrezl, pane, Pomněnkový králi?“ Ozval se neidentifikovatelný hlas ze zástupů.

„Můj kolotoč nezrezne.“

V jeho hlase byl spíš smutek než hrdost z věčnosti. „Vozí duchovní těla.

„Proč má jenom dvanáct sedaček?“

Tentokrát odpověděla Královna svršek:

„Každá sedačka je jiná, já jako karta jsem svršek a i jednička může být vyšší než já. A každá sedačka má svoje poslání, co symboly jsou na ní vyryty.“

I podíval se Jan pozorněji na sedačku a opravdu uviděl symboly, které mu byly povědomé, symboly, které vyprávěly paradigma příběhů, artefakty, jako by z nich vyvěral celý život.

A Královna svršek pokračovala:

„Co to je za princip? (pekař a chleba) podobnost o dělnících a tolaru.

I tvoje duše nezrezne, duše přece nerezaví, ani se nezašpiníš, ani nic neváží, duše opravdu nic, je lehčí světla, i když by vážit měla.

Sedne si a povoží se, bude na okamžik výš než ostatní, o krápek výš a to stačí.

Proč každý chce být o kousek výš a ne níž, kdyby byli všichni výš, netoužil by někdo být níž?“

Otázka nebyla zodpovězena, bylo ticho.

A přerušila jej princezna s Paprskem světa v čelence a lichotila císaři:

„Aj, Králi pomněnkový, proč říkají ti králi či císaři, proč neříkají ti principi milý, spíš, než Králi pomněnkový, vždyť vypadáš-li tak stále mladý a svěží, proč papírovým králem tě nazývají?“

„Co Já jsem a co *ty niance* žádné nemá, já jsem král cyklocirkoparku už od začátku. Od stvoření dítětem jsem nikdy nebyl, ani jsem to nikdy nepochopil, proč jsem byl a jsem, pomněnkovým samozvancem.

Já závidím těm, co byli dítětem i dítětem chtěl bych někdy být, co do duše se vzešla.

Aj, já dojem mám, že duší jsem já povolán a do ní v jádru vložen, snad z pomněnkového to nebe, z pomněnkových duší mého království pocházím, ba, princezno, proud řeči mi dochází.

Já Vzpomínka, co jsem byl nevzpomínám a tak závidím těm v zástupech jejích, jejich příběhy a *bohy* Boha v nich ukryto.

Co život v nich jest, já je vyslechnu a záhy zapomenu, protože žádnou blaze sna, snů malou paměť mám.

Takový je v duši duší *rylé* do lístečků okvětních, je strádám a zahradníkům dávám, aby i v noci na světě svítili.

Světlo v koruně trojí zakleté. Já nemám Já, ale *ty* mám v sobě, pochybuji o pochybnostech.

Já jsem ten, co od věčnosti sedí v hledišti, možná na obsazeném jevišti, hra je o mně, o jednom dějství, které se stále opakuje, ve kterém jsem Já, pořád sám nebo *ty* a já. Mnoho to není, nádvoří, kde možná na mne čeká vykoupení.

Hle, trápím se, trápím, komu budeš chybět, napočítá a znal si kolik napočítal, snad.

Já duše *blást* v tvaru nespočetných *vrátím* sluncí či kámenů snad; vrátím se.

Časů máje spočátek i konec.

Hle, viděl jsem kolotoč jako rovinu co uprostřed se začala prohlubovat a nasávat energii z prostoru.

Aj, nekonečný tubus vedl dál a převážil se do jiného prostoru a světa.

A vodopád tekł dolů a zároveň i vzhůru, aby se zpátky odrážel a znovu akceleroval a z něj se snažily uniknout paprsky červí dírou, však záření, spršky z disku jako z galaxie naplňovaly myšlenky.

Hle, svět duchovních těl, pod hladinou událostí se míhá jako přelétavé stíny, je to svět duší hnětaný na tyčkadlách posloupností, až nasycené duše, kde svět Já neexistuje a *ni* duše, co stojí za slovem, za jménem, cos duchovní těla, co předbíhají prostor, předbíhají čas a nosí příběh, duše machvaté, které se nestydí.

A kolotoč ten je jak vír pomněnkový v prostoru možná a času králem, kde na konci hole je tenká linie zapíchnutá do světla duší, do jiného vesmíru, do jiného času, na jeho počátku a konci.

A tak je naplněna nezměnitelná minulost penetrována a provokována budoucností.

Ech, dlaně umývají horizonty událostí, ech, kdo ví, kolik jich je, kolik jich tvoří práh nekonečnosti, možná nesmrtnosti zcela jinak, mimo pochopení.

I život zapíchne se tam, kde není nevědomí, kde odpověď svítí na každou otázku, kdo ví, kde je moje pohlazení, pohlazení bez mého já.“

A zdálo se, že kolotoč nemohl zastavit. Duše choulí se do sebe.

A dodekaedr kolotoče se dostával zpět do konzervace. Příběhů nepoččetně se vozilo na kolotoči.

A vyprávěly v čase, který se měnil jako ve snu, jako za horizontem událostí plavaly proti sobě.

A nepochopitelné přinášelo tušení, že i v *chaoseu* je systém, možná ještě větší, než bláhové smysly a pocity mohou vnímat.

A tak se tato pout' točila nenávratně.

A byl zde splín i z budoucího světa, co bylo nabízeno.

Rozespalý mlžně oparový tok událostí, protočený čas se vzorně rovnal do krabičky. Dotek mezi životem se smrtí byl rutinní záležitostí, nutným přemostěním do jiného a kdo ví, jestli nového, či starého času, vypíštěl vzduch ostrým řezem do ementálu, popírající existenci i zdání.

ZÁPALKÁŘ

A zdál se mi kolotoč, nemohl zastavit.

A já viděl jsem, duše choulí se do sebe.

A dodekaedr kolotoče se dostával zpět do konzervace. Příběhů nepoččetně se zdálo, vozily se na kolotoči a vyprávěly v čase, který se měnil ve snu, za horizontem událostí, plaval proti sobě.

A nepochopitelné přinášelo tušení, že i v *chaoseu* je systém, možná ještě větší, než bláhové smysly a pocity mohou vnímat. Energie množství.

A tak se pout' točila, nenávratně.

A byl zde splín i z budoucího Nového světa, co bylo nabízeno.

Rozespalý, mlžně, oparový tok událostí a protočený čas vzorně se rovnal do krabičky. Dotek mezi životem a smrtí byl rutinní záležitostí, nutným přemostěním do jiného a kdo ví, jestli nového, či starého času, času, co vypíštěl vzduch ostrým řezem do ementálu, popírající existenci i zdání.

Krásná a nezávislá císařovna, zamrzlý obraz, chtěla zapohybovat. Přerušila ticho, co trvalo možná stovky jednotek či vzdáleností času podivnou zvědavostí:

„Jene, Jene Zachariáši, jaký je tvůj příběh, jak je možné, že jsme jej ještě neslyšeli?“ Světští zpozorněli. Každému došlo, že v této emisi měla pravdu, dokonce se podívovali sami nad svojí naivitou, že se na to nezeptali dřív.

Místo odpovědi přišla otázka od Jana. Namísto něj mluvila jeho poutnická hůl:

„Ani já, ani mnozí neví tvůj příběh, má Královno svršku, kdo ví, jestli se mají střetnout nebo se míjí, stejně jako Paní, co jde

kolem psího útulku a ztracený pes ji zdraví zpoza mříží a ona jej nepozná. Možná dobře pro něho, aby jej nedala vykastrovat.

Nudná je kniha o filosofii, přece, když nadějí nepřesvědčí, ohánět se hvězdami a slunci, vesmíry horizonty k ničemu není, básníkům a bláznům k potěšení.“

Zdalo se, že celý cirkus je k zapomnění... a přece existuje, snad.

Přesto usedl chvilku Jan na kolotoči. Začal se rozvíjet smotek filmu, množství jednotlivých obrázků. A zástupy viděly útržky na filmovém plátně a vžily se do jeho já...

A tak jsem se potuloval a nahlížel do stavení poblíž nádraží. Byla zima a nevlídno. Zprvu jsem se choulil do sebe a postával a posedával, jako bych chtěl, aby si mě někdo všimnul, aby třeba někdo.

Kdo půjde kolem si myslí, jaký jsem ubožák, trochu se mnou soucítit, aby si myslí, jak je na tom dobře on, nebo ona, co má kdesi v záloze pár zdí z tepla, pár chmýří peří co ukradl ptákům, aby se s nimi obalil nebo obalila, než půjde spát.

Nic takového, žádný hrdina, žádný herec se nekonal.

A tak jsem, moje já, bloumal dál a šel jsem neznámo kam, až k osamělé stojící lampě kdesi v úžlabině, kterou protínal kolejový svršek. Rozeznal jsem stojící soupravu vlaku, možná shluku vagonů.

Nevím proč, ale připadalo mi, že kdyby se rozednilo, viděl bych na stránkách kolem sebe náletové břízky poseté penízky lístečků tak zelených, že svítily víc než miliony světlušek. Byla ale zima, nevlídno, tuberácký březan a námraza. A já je belhal ram-poušíma palcema jsem otvíral poslední ojiněný vůz se zbytkovým teplem.

Jedna klička za druhou, červená, bílá, vysoké schody, nešlo to. Po chvíli lomcování a záplavě vzteku na tu neživou feromagnetickou věž konečně se varhánkový přístup otvíral za skřípění pantů umně ukrytých ve střevech konstrukce. Ucítíl jsem vagon, nebylo

to kupé. Schoulil jsem se na první čtyřce a šáhl na topení. Bylo studené, ba ledové.

Ale ve vagónu bylo ještě zbytkové teplo a vůně vlaku, hlavně nemrzlo. Byl jsem sám, tu občas něco zapraskalo.

Kdybych byl pes, asi bych si označkoval vnitřek vagónu. Panebože, to teplo, kdyby tu bylo teplo, byl bych šťastný.

Nebylo. Neměl jsem hlad, ale i kdybych ho měl, vyměnil bych ho za teplo, abych si mohl vyzout boty a bylo mi teplo, ohřát si je na vroubkovaném topení. Ne, co bych ještě nechtěl. Zimní polospánek. Nevím, jak dlouho.

Po čase polospánku v ranním pološeru byla jinovatka i zevnitř stahovacích oken. Něco se mi nezdálo. Nebyl jsem sám. V potmě jsem postřehl podobnou hromadu u přepážky, která dělila vagón na dvě půlky.

Člověk, možná. Určitě člověk, o mně neví nebo nechce vědět. Bože, takové je jednadvacáté století, nebo čtyřmiliardový věk, nebo od počátku, takový je život a přibližný svět, svět pseudohrdinů, svět hladu a zimy, svět umírajících, na kterém je postaveno rádobý štěstí, život postavený na tenzi lidí v *dvouch* rohách vagónu, hm, to snad ne, život na kolejích času, na tikotu mezer v kolejích posunovaný postrkovaný, na tikotu hodin.

A věčnost tu seděla a choulila se stojící, zastavená, ani mrtvá ani živá, s nadějí i bez ní, s depresí nebo bez ní, chtíc být obdivovaná, vnímavá sama k sobě, chtíc být obdivovaná, s *trasonci* se dušičkou, sama samotinká, bez tepla jako kus starého masa v mrazáku. Věčnost.

Váhal jsem, zda mám zbytkové teplo přeměnit na pohyb. Stejně to vlastně nemá žádný smysl, opustit zahřátou, olivovou koženku. Namáhavě jsem se zvedl a přidržujíc se ledových madel, dokolébál jsem se k hromadě. Cítil jsem, že mne pozoruje. Aniž jsem viděl do tváře, byl mi tenhleten pokřížený život povědomý.

„Co jsi?“

Neutěšená hromada trochu zašustila. Potom bylo ticho, to *před-berešitové* ticho, nevím, jak dlouho trvalo; moc dlouho. Ticho, kde přestalo i praskání materiálů, kde končilo veškeré pnutí.

Jako chrám v chrámu vykreslený ozval se jasný a vyrovnaný hlas:

„Jan jako ty.“

Posléze se znovu zopakovalo slovo, nebylo si jisto, že příjemce jej přeslechl.

„Jan, jsem Jan z rovnocenné Omnium Janům, věčnost.“

Pod hromadou zelených filcových kabátů rentgenová ruka ukázala na roh vagonu za přepážkou, a zároveň na další pravděpodobný výskyt odpovědí v dalších vagónech.

Bylo ticho.

Obrovské ticho, do kterého se vešly všechny *berešity*, deuteria, a po té oslavě chaosu ticha se ozvalo:

„Jan Zachar, Zachar Zachariáš.“

„Taky jsem Jan... jsem ty, toť je to tajemství, toť se ví.“

„Já vím, Malý Jane, já vím, kdo jsi... a kam jdeš..., vím...“

„Ty už jsi dávno – mrtvý.“

„Jsem.“

„Ty jsi ten Jan z Faábriky kotelník?“

„Ano... i ten jsem.“

Skutečně, ze zachumlané hromady se vynořil obličej a v přítmí poznával Malý Jan hlavní rysy tváře ze vzpomínek.

„Bože, tolik se toho stalo, Zachare Jane.“

Malému starému Janovi začali stékat slzy po tváři, tvořily hra-dla a průrvy na potoce, plavily se jako malý pavouček přejemi.

„Bože, tolik se toho stalo, Zachariáši.“

„Já vím, Jane, ach Jane, já vím.“

Těmi slovy jej odejmul, myšlenky jej pohladily. Mrtvý nemrtvý šel znovu zahrabat dlouhým táhlem do ohniště pod obrovským kotlem.

Bylo teplo.

„Ti Janové co jsou nám rovni vpředu možná vzadu, každý má svůj příběh, jiný než ty nebo já a přitom všichni jsou... Janové... pohybují se v kruhu, jako Pomněnkový kolotoč.

„Proč to tak je, Zachare, proč, na co, pro co, pro... Putoval jsem po stezkách horizontu a začátek ani konec jsem nenašel.“

„Já vím, přijdeš na pout?“

Marně Malý Jan tápal a vážil jeho odpověď. Pomalým zrakem přešel po vat'áku a zastavil se na sledovače drobné kapky, která se prodírala povrchem okna.

„Já vím jaké to je, putovat po stezkách na krách, a přeskakovat mezi nimi hořící magma, vím, jak pomíjivé jsou všechny soudy. Jsou slyšet slova a genetické znaky, jak vytesávají život do chladnoucích skal. Znaky před životem, pod teplotou, pod trychtýřem, pod pasem událostí. Aj, jako přesýpací hodiny odtáčí se myšlenky ve víru událostí, aby opačné vřetánko se navíjelo opět na okraje horizontu, aj, oči naše vidí nepatrný proužek slova ve světle.“

Zachariáš – rodem ze silentů posmutněl.

Starý Malý Jan dobře rozuměl tomu, co říkal. Zároveň si uvědomil, že patří do kmene stromu rodiny Janů, do jejich Omnia kategorie.

Cítil, jak se slova dotýkají, jak cítí sounáležitost a život, stejně jako ti potrhlí Janové sedící přesně ve stejné vzdálenosti, přesně na stejném místě, rovni před sebou, oblékající se do hávu originálního příběhu nenáhody, možná dílčí volby. Seděli na kolotoči s ním.

A Nejstarší z Janů tiše řekl:

„Divný, divný je svět silentů. Tišší, možná věční. Zdali touží, zdali jsou za horizontem přání, zda dovedou pojmenovat skutečnost, zdali *byly* a jsou u Boha, zda jej cítili nebo prostoupili, odpoutali se od namyšleného lida odolného zvířete, zda ví víc než je život, otáčí se, od vesmíru k vesmíru.

Ach Janové, Janové velcí i malí, divní hermafroditi, připravení k zasazení praporečkem do matice k událostem. Nemají zapotřebí se sdružovat a přitom jsou svázáni uzly kořenů. Je to lidský svět? Ne, pouze lidmi prorůstají-svět, možná Nový?

Nezodpovězenou otázku přerušil nově příchozí.

Aj, byl to Zápalkář, co podal Janovi krabičku.

„Nechci,“ řekl Jan, „světlo přemohlo tmu, tady na pouti,“

A v homeostázích bytostí jeho slovům nebyla věnována žádná souvislost. Zápalkář mu s krabičkou zamával u ucha, ale žádné zachrastění se nekonalo a neozvalo. Byla možná prázdná, nebo plná natolik, že se nic neozývalo.

(Možná, že to bylo i jedno, jestli je plná nebo prázdná)

Kdosi, někdo z davu přihlížejících řekl či pokřikl:

„Vždyť je stejně prázdná, k čemu taková krabička?“

Malá tanečnice se přitulila k Janu Zacharovi a pošeptala, či radila.

„Vem ji, můj příteli, Jane ze Zacharů, vem, v ní je zavřený čas načasovaný, je plná.“

Světští, co byli nejbližší a cosi útržkovitě zaslechli, ožili.

„Jak čas?“

„Vždyť čas, čas, je víc nekonečný, jak může být zavřený?“

„Čas to je Postava Vlasatice, překrásná Velviče,“ dopověděla baletka.

A mumie *mumí* zástupů vztahovaly ruce, aby se dotkly života. Život, který se vešel do krabičky vyhořelých zápalek, srovnaných a spočítaných vedle sebe. A už zbyla jedna, aby rozkryla tmu, před a po, po a před. Kdo je viděl, ten je spočítal.

A kdosi na kolotoči úpěnlivě volal, volal celé dny a noci, ne na tu starou bábu s kohoutem, ale hřivnatou vlasatící, toulající se vesmírem, aby ji neminula, a hlas, v němž srdce trochu tlouklo, úpěnlivě volal a nařikal:

„Vem mě, vem s sebou po nekonečných pláních, stezkách toulavých ke kolotoči, tady a tam bolest svou zanechám, do kamene vytesám, trochu vody do kapsy si vezmu!“

Ruce jako pahýly, jako podivné kmeny, či kořeny kmenů se vztahovaly z horizontu do horizontu, jako tvář vynořující se z vody, jako paměť vody, podivné skulptury a neosobní svět, ruce vztahující se k naději, ke světlu, světlu, které živí nevidí, marně šmátrající do tmy, až z vysílení jako *čůhy* klíčků z brambor co spotřebují energii i na uvaďání. Naplnil se kruh odkud nakráčely, odkud to začalo, odkud se zrodily, aby pahýly vrátily se domů.“

Zápalkáře to nenechalo netečným:

„Hle, ke komu, k něčemu, co by plotu živému v tomhle světě, se uchytit a zapálit a zaháčkovat v divným životě divného světa.“

Hle, kartář a bankér říká: „*Dost nebo ještě*“, dost života nebo ještě kousek, ztracená galaxie, ztracený jeden nepatrný život ztracený a osamělý zůstane sám, by se do kruhu kol kol se vrátil, divný to svět, *dost a nebo ještě*. Zaháčkoval a zapálil se hráč ještě do divného života jako moucha do pavučiny, ejhle:

„Hle, světlo, v krabici od zápalek svítá nad hladinou bytí, odsouzeného daní času nenávratna. Naděje a pohlazení, život a beznaděj. A kdesi v *daleku* kámen letí nezajímavý, v tento okamžik.“

Starý Jan Zacharius mu dodal:

„Podivné jsou hrábě s vylomeným zubem šmátrající v prostoru. Skála se stejnou snahou, zachytit se. Pahýly bezmoci. Ať já, moje já, já v zapomnění, takej bloud; já okamžik, já běh podtržený masou skály, já utrpení se ptám:

„Kde je zakotvené ke skále to blbé zprofanované štěstí; kde je soucit, kde je můj osobní Bůh, na nějž jsem zapomněl, chtěli-li to tak?“

„Hle, zapomínám na něj v podivné obraně mé neoblečené duše, ve snaze dotknout, dotknout se podstaty hoře přehoře; já, voda a kus masa a kostí, já člověk, já... nic.“

Já, ze slova jsem a nové dám sotva dohromady, já, můj svět, ech, svět, kde je všechno jinak než si myslím; chtěl jsem.

A složité se stává jednoduchým a v jednoduchém je divná složitost, aby kruh se k sobě navrátil.

Hle, pahýly noci, kmeny převrácené, les po atomové bombě, zlámané pahýly bez života, ježek na hlavě komety.

Já párkrát zatočím se kolem slunce, i *jóny* zatočí se kolem slunce na kolotoči Pomněnkového krále, točím se, točím a ježek odírá mi kůži a obnažuje duši a je konec.

Divný svět, divný jeho otisk, divné víno z pramenité vody co paměť paměti má. Chvějící se pahýly noci, zkameněné skulptury klíčků ještě od divnějších světů hledající světlo, divná to řeči touha.“

Zápalkář ho přerušil:

„Hle, Činitel světlo.“

Aj, lumen v podivném kruhu přicházelo ke kolotoči a bankéř s kartami říká *dost nebo ještě*,

Aj, všichni slyšeli: *dost života nebo ještě*, nic jiného ve věčnosti od něj nikdo neuslyšel. A světlo jako činitel se lámalo v paměti vody.

VLASATICE

A viděl jsem vlasatici na houpačce, měla dlouhou tmavě modrou sukni a žlutou vestu. Jak si stoupla na sedačku kolotoče, jejíž zakotvení bylo kdesi nesmírně daleko. Podobala se loutce v loutkovém divadle, co lítá prostorem s lehkým, věčným úsměvem.

A bylo slyšet, jak točila hlavu na Pomněnkového císaře a povídá v letu:

„Hle, pane, Pomněnkový králi, jak malý je tvůj kolotoč, já lítám, já Vlasatice a ty dřepíš vymalovaný v koruně snů, jako maličerný dílek soukolí, jsi-li *ad nad* namyšlený, *nadna* zástupům.

A při druhém zhoupnutí pokračovala:

„Hle, pomněnkový z císařů, ať přijde diktátor a poručí všem:

Chod'te a plazte se po čtyřech! A živí i mrtví na tomto plochem plátně Švéta chodili po čtyřech nebo se plazili; nikdo se nezeptal proč.

A byli mezi nimi ti, co se k němu lísali a říkali: „Jak je dobré, že se mohou plazit a lézt po čtyřech. A nikdo se nezeptal, proč musí, když nemuseli.

Proč, králi a císaři, nenařídíš, aby lezli všichni po čtyřech a i ty abys jim byl příkladem.“

A potřetí se zhoupkla a povídá:

„Hle, králi a císaři, já, zasazená v tomto čase jsem, abych ti řekla:

Je a bude ticho a mnozí budou mluvit, možná dobře a možná špatně a zdát se jim bude, že mluví a křičí nahlas, ale slyšet je nebude. Načež bude a je, všude tam kde jsem ticho, které se světlem a tmou spolusousedů.“

A počtvrté se zhoupla a povídá:

„Hle, strach v tichu potkat absolutno, kde proud času jako řeka či vodopád padá a stoupá v sobě navzájem a proudy doby se váží do žebříčku vedoucích z nekonečna do nekonečna.

Hle, stezky snů a dějů v nich zakotvené jsou a duše jako ryby v něm plazit či po čtyřech lézt nemohou.“

A popáté se zhoupla a povídá:

„Hle, zboř, pane císaři, kolotoč, rozpust' svoje služebnictvo, ať pozná, zda jsi namalovaný plakát, nebo myšlenka, co přináší naději zástupům.“

A pošesté se zhoupla a tentokrát to bylo za dlouho. U svět-ských se nikdo nezmoohl ani na slovo. I tady a teď zavládlo ticho. Zatmělo se *umi* kolkol prostředí a přesto bylo vidět.

„Hle, slyšet nebude nic a sazenice prototypů zůstane ve světle i tmách.“

A posedmé a naposledy povídá:

„Hle...

A ticho protnula jediná císařova otázka:

„Kdo jsi?“

Bylo však pozdě, tak jako Vlasatice se objevila tak jí nebylo. Její hlas, co tu zůstal, zněl jako průvodce a komentátora:

Hle, kde duše a tělo bortí se do sebe zrak;

Hle, uvnitř je „člověk-duše“; ech, člověk. Kde jsi, jako dech, tam, tam je člověk, jako slunce co navštívilo a ukrylo se v jeskyni, hluboko, někde v čase, uvnitř neshody, tam dlí Spravedlivý.

A \$vět je jako zdání, jako plocha a živí se na ní pohybují a ne-mají rozměr, vejde se jich nekonečno.

A \$vět můj a jeho vědění je, či skončí v nepatrnou, co se za nehet vejde a kruh života se uzavře. Tam na pole či do sítě mnoho se vejde, i marnost lidského počítání a přece v proudu vod vzklíčí a rozvine se, nezahyne.

Nebot' i tu a ticho je, aby existovalo, sbalí se do krabičky od zápalek. A kruh se uzavře. Tot' v neskonale dálce za hranicí mého ubohého tušení. Tam v proudech pod horizonty měchadla kvas času hnětou.

Hle, bojím se přijít na svět znovu, na cestu s ostrým kamením co vrývá se do každého kroku a nevím, kam bych chtěl jít.

Hle, kruh vzniká a zaniká a kruh se uzavírá. Kolik je kruhů a tolik se jich kutálí.

Hle, vezmi papír a bílou tužku s pílí bílou tuhou a namaluj kruh a další. Kdo je kreslil, ví, že tam jsou. A málo-li, kdo při náklonu vidí jejich odlesk.

A já vidím odlesk a vrstva tuhy mi zabraňuje vidět dál přes velehory, tak jsem malý a nepatrný, že nevidím ani, že je to kruh, ale pouze hrbolatou čáru na horizontu.

Tak malý je Svět a nepatrný jako fata morgana věčného zdání, kdo ví. Uzlíček tepla, možná vůně, co z neznámého důvodu má snad existovat.

Aj, živé slyšel jsem a rozuměl zvukům i zvířat jako bych snědl. Divné napětí si povídalo kol kolem.

Svět zemřel, dobrý Nový svět zemřel a jako lavina si tyto slova předávalo živé i mrtvé na tomto světě na podivnou kakofonii, kde nikdo nevěděl, co je jejím základem.

A podivný šum zněl, zatmělo se sluncí a měsíců a pojednou šum utichl a celý svět zůstal stát jako fotografie.

Dobrý Nový svět umřel, svět co život měl jako šlehnutí biče, šlehnutí krátké a pálivé.

Vrátí se do času, do ticha, kde duše splétají se z pramínek vod jako copánky dívky života.

Svět odešel, šveholilo listí, život odešel, spadnuté listí začalo hnít, život odešel.

A svět uslyšel hlas, který z temnoty nejhlubší volal:

„Jdi ke světlu. Já světlo a to je můj hlas, hle, následuj mne a duše obejmou se navzájem.“

Hle, všichni co přestoupili Rubikon, jsou u tebe a s tebou, chvěje se duše machvatá, jako ptáček v hrsti co neumí létat, co odzbrojí Mocnost nad Mocností, Pomněnkový králi.

A pán, pan Malý Jan provede tě v tmách za ruku a položí se jako hůl na hranici horizontu a v koridoru horizontu bytí převede tě tam i zpátky. A za stěnami chrámu ze skleněných vodopádů tepají světy, a v nich žijí životy a výtah je tam a živé kolem něj a živí to a rezonuje v podivný obraz.

Dobrá svět, hle, štěstí se k tobě navrácí jako k tanečnici a Královna svršek ti hlavu do své plachetky zabalí a duše dobré tobě nejbližší jako lísky pomněnek rozprostírat se budou na cestách a pláních. Miliardy kvítků v pomněnkovém větru ve 2D světě položí se před tebou a čas zavoní.

Hle, prostý život stává se neobyčejným.

Já, ta Vlasatice, co vlasy má jako kořeny dřínu podložím se ke tvým nohám, abych mohla být u tebe a setrvat s tebou...

KETTER

.stojím na hřbitově, nad hrobem a stále je to pro mne nepochopitelné. Na živém zdá se mi podvod.

.nepochopitelné to, že blízké, co jsem znal, co se dotýkaly artefaktu mých chapadel, už nejsou mezi živými, neodejdou se mnou

.obrovská pomíjivost, dojetí a smutek. Až já odejdu a uplyne zlomek času, co potom, co potom *jen* zapomnění, marnost,

ani to pírkó v Pomněnkovém větru po mně nezбудe

ani nápis, co se přebrousí a těžko, zmizí i bolesti a trápení, zmizí i ten *keosek* lásky i souznění,

vzniká a zaniká a proč tomu tak je,

proč oblbovat pár smyslů nastavenými požitky dobra,

proč smysly pro svoje ego visící stříbrné ozdoby na stromečku *keter*.

Je to hodně nebo málo, je to střípek rozbité osoby nebo to, tedy život pro radost jiným mocným i nemocným, je to k něčemu dobré, nebo to je tak, pro tak,

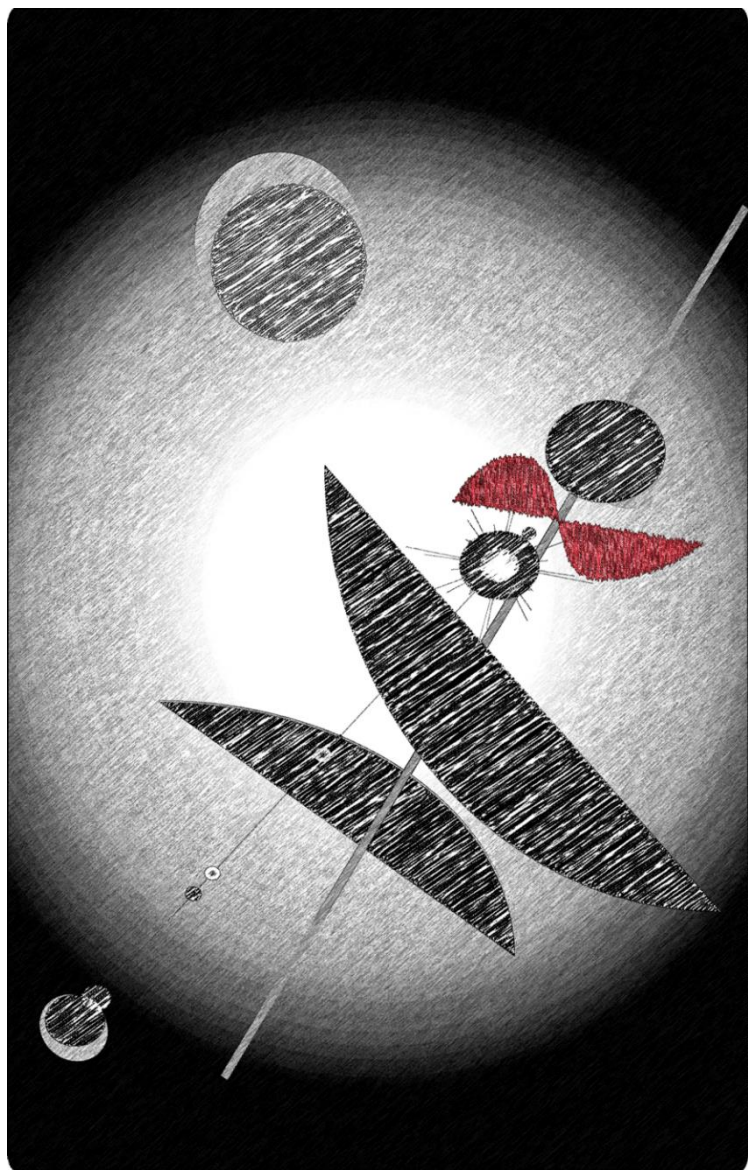
proč pachtění po smyslu žití,

proč taková priorita,

proč artefakt a myšlenky obrazy,

proč skutečnost, která je duhou, existuje, ale nechytíš ji, je možná krásná, nedotkneš se jí, je duše, proč je a zrovna teď a tady, pro koho je, aby se nechala obdivovat, vysvětlitelná,

proč v lomu světla je, aby ji viděl a řekl: hele duha, hle, duha, nepochopitelná a nepostihnutelná jako sám život, sám Bůh a jeho podstata. A život je lom světla po Boha, aby se mu obdivoval, příběh ukotvený do oblouku.

JAN

A byl poutník po onom světě jménem Jan, který toto cítil, velký v myšlenkách a vzdálený malicherností žití.

A hledal on největší příběh a prodíral se duší, s touhou nahlídnout pod a do pokličky událostí.

A tečnout to tajemství, tečnout život na prahu existence, na prahu neshody.

Aj, kdo ví, co nad světem duší, kdo bude stát až za jménem, kdo ví, zda příběhy se zkříží na křižovatkách cest pavučin.

A firewall událostí nepohltní toky informací, neboť myšlenka je nezničitelná, *bossom...*

A ruku, co jsem podal, druhá ruka odcházela, život se chtěl zachytit za drápky, odcházela v zapomnění, že tu byl, vědomí, zrcadlo všehomíru, život obklopený dodekaedrem;

čekání, já, já svět na konci druhého světa, uprostřed řídicího se prstence z kamení, tak málo, hole nic, tak málo, vědění než holé nic, nic jak vysvícená černá díra, kde už nejsou zapomenuté sny, kde nejsou záhlubně ani skrýše, kde není místo pro utrpení či radost;

Já život, já život tu není, kde není duše ani já, já život, místo prostor, dodekaedr času, zhola nic tu není, a... a bylo... možná... bylo.

Zůstal Jan a vypařené noty básníka, co v podvědomí zněly:

„Buď tu ještě chvíli, či zůstaň.“

A ruka dotknout se chtěla života, možná, možná naposled, ne život za každou cenu, kdo ví, co kdo ví, já nevím.

Divný, divný je svět Silentů. Tišší, možná věční. Zdali touží, zdali jsou za horizontem přání, zda dovedou pojmenovat skutečnost,

zdali *byly* a jsou u Boha, zda jej cítili nebo prostoupili, odpoutali se od namyšleného lida odolného zvířete, zda ví víc než je život, otáčí se.

Ach Janové, Janové velcí i malí, divní hermafroditi, připravení k zasazení praporečkem do matice k událostem. Nemají zapotřebí se sdružovat a přitom jsou svázáni uzly kořenů. Je to lidský svět? Ne, pouze lidmi prorůstají-svět, možná Nový?

Já Jan, pohlédl jsem do koruny kolotoče. V proudu mihotavek se ve víru tvořily nespočítaně světů, vznikaly a zanikaly, svítily i nesvítily, vydávaly podivný šum, kterého jsem se už nikdy nezbavil, nebo mlčely.

A já jsem chtěl v tu chvíli zahodit svou hlavu, abych ještě jednou slyšel to ticho, to úžasné snové ledové ticho, ne přehrsle breptajících sluncí a měsíců.

A viděl jsem tu malinkou, malinkatou, nepatrnou *zemi*, jak si ševlí a vůbec nebyla ve středu dění, nepatrná v nepatrnosti, jen taková, co jedno malinkaté zhoupnutí.

A Pomněnkový kolotoč se v mlhovině točil a nebyl tu žádný hlas, žádný tlampač, žádná překřičená hudba jak na pouti, co by lákala ke svezení, šum, nebylo to ticho.

A kyslíková modř tu nebyla, ni zima, ni teplo, pár mlhovin z dýmu z čibuků, žádný klid, pár dýmů mlhovin co vařily a pimpongovaly čas spřádající řetízky osudu.

A tehdy poutník Jan měl zvláštní pocit.

Možná sen se mu zdál zvláštní. Nebyl to Bůh, kdo s ním mluvil, snad to byl on sám, sám, velké dítě, či malé, s žebříčkem hodnot stejně důležitým, jako má kdokoliv, či cokoliv ve své existenci. A v tom snu ptal se sám sebe, jako bych byl ten nejmocnější. A Já hlas pravil:

„Hle, váhy činí veškerá rozhodnutí, která v jednom čase zapečetím. A *tčas* bude je jako krabice, co se dá ve skladu do regálu a může se kdykoliv otevřít a zase zavřít, ale vážnost jeho a skutků v něm není větší než prostor *t-leť* krabice.

A řada otázek byla v té krabici odpovězena, řada zapovězena, a nepřeborné množství kombinací u nich bylo. I postřehl jsem jednu, která rezonovala, a hlas váhy se ptal a sám odpovídal:

„Chceš být slavný a chudý, nebo bohatý a mocný?

Slavný budeš, až se krabice uzavře a chudý budeš před tím, že bohatý budeš vedle chudého a mocný nad ním, než krabice se zavře a zapečetí.“

Nejistota a váhy zafungovaly.

„Ber radši všechno, třeba tou bohatostí utřeš chudobu,“ licitoval jsem, ale věděl jsem, že to neprojde, jako by ty váhy sledovaly mou úvahu ještě dřív před mou představivostí.

Zvítězila chamtivost okamžiku a říkal jsem si:

„Tak teď těm lidem ukážu, všem těm, kterým jsem neodpustil svoje ponížení, teď inteligentně jim to dám sežrat. Ukázat a pokorit jejich namyšlenost.“

V mysli se mi objevovalo počítadlo, něco jako šcot, kde počet kuliček by vyjadřovalo „množství pomsty pro jedince“ dále pokrytecké klanění a vlezdoprdelectví k šatům z bankovek, ze kterých byl střižený můj oblek od nedražšího krejčího. A pomocí těch papírků mít rozhodnou moc nad osudy lidí.

Co z toho být slavný.

V jakých očích být slavný, nebo až po smrti, po uzavření krabice být slavný; naprostá zbytečnost, když nemůžu být bohatý, slavný a chudý, taková blbost.

A vůbec, být Bohem? Hle, pokušení ho soudit, nebo dát ho na váhy.

Je bohatý? Je bohatý.

Je slavný? Je slavný.

Je mocný? Je mocný.

Je chudý? No, není chudý, když je všechno a ještě s předponou nej.

Jako by mi něco říkalo:

„Není ani jedno z toho lidského pojmenování, je, nebo jsou to právě ty váhy a všechno to co se na nich váží.“

A hlas, asi to byl můj hlas, co říkal:

„A kdybys byl bohatý, dáš ze svého na něco, z čehož nebudeš mít žádný užitek, pro dobrou věc, dáš chudým, dáš spravit oprýskanou omítku v chátrajícím kostele, kam jsi chodil jako kluk?“

V tu chvíli se mi zdálo, že opravdu bohatý jsem, nesmírně bohatý a uvažoval jsem.

„Tak setinu, to bych snad mohl, hm, ale i to je i dost.“

Jako by mne i ta setina páčila a škrábala a lakomost mne sžírala a říkala, nebud' blbej, dej to radši tam a tam, když z toho budeš mít nějaký užitek, když tě někdo bude třeba chválit, bude ti pochlebovat.

A jak mne to sžíralo, slyšel jsem jak já sám Já, můj hlas povídá:

„Hle, Bůh na tebe zapomněl.“

Šok.

Nastalo ticho jako v prázdné zavřené krabici. Trvalo miliardy let. Snad si i anděl ulomil křídlo.

A po tom tentýž Já hlas pravil:

„Vyber si ticho v krabici nebo jeden lidský dotyk od toho, kdo tě má rád.“

„Pohlazení.“

Řeklo velké a malé dítě v krabici.

„Co dáš na druhou stranu?“

„Dám všechno, slávu...“

Váhy se zahoupaly a skříply.

„Málo.“

„Dám bohatství.“

„Málo.“

„Dám moc.“

„Málo.“

To už jsem nevěděl, co dál:

„Já už nic nemám.“

„To všechno, co jsi zatím dal, je stejně to, co jsem dal.“

„Mám ještě chudobu.“

Řekl jsem nevěřicně.

„A dáš chudobu za pohlázení?“

Řekl jsem tiše „Dám“, aniž bych v něco doufal.

Bylo ticho, jaké znalo moje Já v krabici z lepenkového papíru.

Váhy zaskřípaly a jazyček se naklonil v můj prospěch.

„Máš ho mít, tady máš *život* skoro zadarmo.

Kolotoč i cirkus se nepřestal točit, cinkrlátka cinkají, blimbají do skutečnosti.

A podvědomí mi říká a našeptává, „ano, je to důležité, ano je, i když to je beze smyslu. Vždyť chapadla nepatrná v zemi zůstaly, jak dlouho však, kdoví.

Divné, byl tu strom, který žil, kvetl a uschl, zůstal i kořen a i z něj zbylo zanedbatelné nepatrnó. Proč na něj vzpomínat, na *čjysi* plané větvoví.

Hm, proč tu byl, aby žil? Sloužit musel, nebo mu to dělalo radost?

A kdosi šel kolem, rozhlížel se kolem, ničeho si nevšiml, pár z *kdosi* řekl nebo si pomyslí: byl tam strom a už není.

Co se s ním stalo? Proč vůbec byl, když stejně uschl. Zabíral místo ostatním. Chudák strom, buď shnije, nebo ho spálí, nebo z něj udělají trám, co bude muset nosit a pracovat a stejně ho nakonec spálí, nebo shnije taky.

A možná, možná, že se *čjysi* zdá sen, že na jedné zahradě stál a kvetl strom, který otáčel celým vesmírem pod sebou jako s kolotočem.

A uviděl Zachar v sobě Malého Jana, jak se chce svést na kolotoči a hořce zaplakal.

Jan se na něj podíval, stál tam v zástupu mnohých a čekal, až se uvolní místo. Jan se trochu pousmál a došel k Zacharovi.

„Neboj se, Jene Zachariáši, já se trochu zatočím; a půjdu, vrátím se k tobě, a Pomněnkový král točit se bude se mnou i s osudy mnohých i Malá tanečnice, i všelijaké zdobení točit se bude se mnou.“ A točilo se s ním.

„Ach, Jane, Jane můj, zatočila se mi hlava a myšlenky se mi pomíchaly, soudit se budu sám, myšlenky se mi pomíchaly.

Ach, Jane, soudit se budu sám, kdo odpustí mi mou namyšlenost, když pyšný byl jsem víc než král, když moje láska chtěla spát u mých nohou a vlasy svými zahřívat je.

A já jí to nedovolil a namyšlený jsem to nechtěl.

A Myslel jsem si, že dobrý jsem a spravedlivý.

Dobrý jsem nebyl a namyšlený byl jako sráč. Hloupý a namyšlený, pyšný já jsem byl.

A už nejsem, lásku jsem promarnil a opustil, když chtěla u mých nohou pobývat a mne zahřívat širokým srdcem v náručí.

Odpusť mi, prosím, smutno je mi ze mě, kolotoč smutný je a hlava se mi točí, vzpomínky se odstředí a mlejnek je rozšrotuje.

A do váhy se promění a já, já co pyšný byl a lásku jsem zahodil, to lepidlo, co život můj drželo. Nechci narodit se znovu do jiného těla, se bojím, bojím se ho, co učiní znova, nebo snad žít znova, než všechno znovu napravím.

A na kolotoči zatočila se mi hlava a vzpomínky mne předhony a dohonily.

A znovu jsem prožil svoji smutnou lásku, smutnou z nejsmutnějších, až slzy mně, chlapovi stékaly po tvářích, lásku jednu z nejsmutnějších.

Řekni, řekni mi, jak to bylo, Jane malý?“

A malá tanečnice sloužila v kuchyni.

UŠIPLESK

A Jan, jeden ze dvou a dva v jednom u kolotoče duší před Pomněnkovým králem a zástupy se uklonil a povídal, co vidí:

„Vidím sotva Osmileté. Na plynovém podstavci u velkého smaltovaného hrnce lítala kolem. Měla naučeno posluhovat, v široké sukni. S úkosem styděla za svůj úděl, za svůj osud, v té vlhkosti, bez Boha sloužit prachatým mocným, kteří o ni sotva zakopnou.

Já jsem ji vzal do náruče a vyvedl ven, na svobodu, sic studenou, ale čerstvou. Cítil jsem ohromnou malou náruč a teplo stisku. Tichá, nevyslovená otázka do ticha zněla, proč. Byla jsi to ty, Malá tanečnice.“

Nad kolotočem zněla kacířská zpověď:

„Není dne ani noci, země se otáčí.

Je kousek kvásku, ale i ten je schopný prokvasit celé těsto, stačí ždíbíček a život prokvasí celý svět. A stačí kousek usušit, aby byl zachovaný a žil ve věčnosti.

Bože, promiň mi, že miluji cosi víc než tebe, je to tvoje dílo, kterému se obdivuji. Divný a nepochopitelný je, jsou myšlenky *silentů*.“

Divný, divný je svět *silentů*.

Jan se díval na úplněk. Za růžicemi otevřených náručí korunoví kolotoče slyšel dotýkající se měsíc.

„Jane, proč myslíš, že svítím v noci?“

„Kdo vymyslel světlo samo?“

Ubohý člověk se mu zdál z tohoto pohledu jako možný chráněnc, ukrytý kdesi v nejzazších štěrbinách vesmírů, něco vzácného i chráněného ze středu života.

Divný je, jiný, divný. Stačilo kolotoč roztočit. Hle, tu je lucerna pro měsíčního chodce, co nepotřebuje dolévat olej. Jinak není dne ni noci, kolotoč se otáčí.

„Jane Zachariášu druhý, vymodeluj kolotoč druhý, člověka druhého.“

Jan druhý posmutněl. Jaký měl by být jeho kolotoč, pro koho, komu by jej prodal, on za Prodavače světa.

Vzpomněl si na Zastávku u hřbitova, na onu plátěnou boudu. Ideální, věčný, bezbolestný; s příběhy nebo bez nich, nemrtvý, jaký by to měl být Janův svět? Měl by to být ráj? Nebyl by nudný a otupělý bez směřování, bezcílný?

Ticho, nastalo ticho, ano ticho by mi mělo pomoci. Poprosím Ticho, nebo starého Zachariáše, zeleného Žveku žvejkala, překrásnou Clarisu čarodějnici tančící u ohně na břehu rybníka se stuhami z kouře čibuků, Malou tanečnici, pavoučka a netopýra, dětství a vůně a tepla vzájemností, imaginární lásku.

Koho, koho poslat do mého sboru *silentů*? Snad ještě neznámého Hrnčíře, co upatlá hroudu zvanou nemrtvou, možná důležitější než živou.

Janův svět, Janova vize. Proč, pro Jana? To už tady bylo:

„Ach, Janové, Janové velcí i malí, divní hermafroditi, připravení k zasazení Praporečnickem do matice k událostem. Nemají zapotřebí se sdružovat a přitom jsou svázáni uzly kořenů. Je to lidský svět? Ne, pouze lidmi prorůstají. Kolik skal je třeba k jednomu životu, kolik skal vyváží jeden život?

Jo, ještě si vzpomněl na dvojedinou Ný-Say.

„On, kolotoč se bude jmenovat Lazária,“ vyhrkl ze sebe Malý Jan, aniž by se jej někdo na něco ptal.

A malého kruhu *silentů* ozval se hlas:

„Jene, berlo z rodu Zachariášů, milý Jene, umyj si ruce z pramene živého i mrtvého. Spoj dlaně a naber čas.“

A Jan slyšel Jana:

„Hle, užíš nové nebe a novou zemi, užíš nový čas.“

Staré nebe ani země už nebyly.

A uviděl Jan Jana.

A sklonil se Jan, vzal od něj poutnickou hůl a nakreslil nové nebe a novou zemi a nový čas.

A bylo to skutečné nebe a skutečná země, alespoň se zdálo, zdálo se, že je skutečná. Čas zůstal ve zdání.

A nebyl den ani noc, protože slunce nebylo, sama země vydávala světlo zevnitř. Kolem, nad horizontem i pod ním bylo spoustu měsíců, které jako perly obklopovaly novou zemi. Soukolí vnitřních kruhů roztáčelo čas.

A uviděl Jan sám sebe v kruhu nových *silentů* a svoji hůl uprostřed něho, uviděl Starého Zachariáše, Malou tanečnici, překrásnou Čarodějku, Ný-Say, Žvejku Zelence, Zikmunda Loggrájena.

Vedle Hole kompasu ležela otevřená kniha a dlouhá bílá trojhraná tužka. Podobnou používají tesaři nebo truhláři.

A uprostřed knihy byla látka s podstatou kratší než světlo, co procházela vším, i světlem.

A světlo si dokázalo pamatovat čas. Do ní se zapisovala večerá existence, v ní se zobrazovala realita. I ticho se v ní válelo z boku na bok. Bohové bohů, generálové i poutníci, živí i mrtví, znakové i symbolové; do ní se zapisovala *existence*.

Zbývalo napsat první písmeno, první symbol, či znak, podtržitko světla, či světlo do země, či na oblohu do místa do bodu zvaného Lazária.

A sbor *silentů* v pravých i myšlenkách utkával nové síť.

A Jan podal tužku starému Janovi a zeptal se:

„Co napíšeš na první stránku, aby to bylo nové, ne ze starého.“

Starý Zachar mu ji k jeho překvapení vrátil.

Jan ji nechtěl přijmout.

„Udělej třeba tečku, tak málo a přitom... Přece i na každém konci knížky je tečka. I na každém začátku může být tečka, tečka..., možná.“

Díval se při těch slovech do kruhu *silentů* na kolotoči. Zdálo se mu, že vidí kameny, jako v Zemi skulptur na planetě blízko sluncí. Vzpomněl si jak jeden, jeden z jediných napsal mu na futrál nesmazatelně... láska a řekl: „Otevři svoji náruč, a nechej Boha, aby tě mohl bezmezně milovat.“

Jan vzal hůl a napsal kruh. Uvědomil si, že mu není dáno, aby vymyslel Novum, nový existenční kolotoč. Musel se opírat o Krále holí a vzpomínky; případně je kombinovat, porovnávat.

Nové Novum bez porovnání nebylo na skladě. Uvažovat nahlas v kruhu *silentů*.

„Měl by být kolotoč modrý? Nebo bez barev? Pro člověka, nebo bez něj? Kdo jej bude obdivovat? Nebo si bude jestvovat toľko málo pro sebe? Utopický-hypnotický kolotoč, kolotoč-ušplesk.“

Minulý, vyškrtané zlo, jinak nic, nic nového. Kolotoč pro lidi, lidi, kteří jsou nicotní a malicherní jako on sám.

Podíval se kolem sebe. Žvejka, Zelenec imaginární, hleděl doprostřed kruhu.

A Jan slyšel Jana: „Hle, uziš nové nebe a novou zemi.“

Malá tanečnice vzala do ruky bílou tužku a do knihy nakreslila kruh a nakreslila symbol této věty.

Ný-Say, s příběhy na igelitové pytlíky vysypávala středy kruhu. Obestřela se myšlenkou.

„Není nic nového, nic nového nevytvoříš, Jane Pojere, než z toho, co je a bylo. Hrát si na minulost a budoucnost, splétat příběhy v artefakty nebo čekat na náhodu, není nic nového, obraz skutečnosti. Věc, každý kámen život má svůj příběh, skutečný, možný, určitý i neurčitý.“

„Je to zvláštní,“ povídá Jan, „přijít z nekonečna a v nekonečnu právě na *kyši* darovaný svět, na nepatrný malinkatý okamžik,“ povzdechl si, „a jednostejně se navrátit zpátky domů do nekonečna. Je to tak divné, třebaže zbytečné.“

„Mohlo by to nemohlo být obráceně, na tu chvilku žití neexistovat,“ zapojil se do hovoru Žvejka Zelenec.

Jan Zachariáš se díval na otevřenou knihu. Zrcadlila se v jeho očích kniha popsaná příběhy.

A každý příběh sám o sobě se zaplétal do chomáče ostatních a tvořil zamotané klubko se spousty konců či začátků.

A nebylo poznat čím je začátek a kde je jeho konec, nebylo poznat, ke kterému konci patří začátek. Jan byl z těch, kdo viděl začátek i konec.

V jediném životě dokázal vycítit krásu, lásku i bolest, pocity touhy a víry, Smutek, něha, shovívavost, obdiv, pokora. Pocit, který vyvolává unikátní věc-život.

Nahý jsem přišel na svět a nahý jsem odešel.

Hle, otevřu já svoje Já svému Bohu, položím duši a rozprostřu ji na pastvinách jako knihu, aby mne mohl milovat. A podám mu ruku, abych se ho držel, a dám mu srdce bezmezně v jeho důvěru. Neboť on mne zná nejlépe, lepe než já sám.

Aj, nekonečně nahý přišel jsem na divný svět, abych do něho; do dalšího nahého odešel. A je jeden život neopakovatelný, který vykvete jednou na důkaz, že je.

A pod ním i nad ním jest malicherné, neboť nezrcadlí světlo v oblouku.

Nahý, kdo přijde do světa knihy kruhu nepopsatelného a nahý bude na konci. Kniha popsaná zde bude, dotýkající se tečky, coby hvězda na rubáši.

A tak kolotoč Lazária měl svoji knihu, kruh tvořitelů a berlu, Starého Zachariáše, Malou tanečnici, překrásnou Čarodějkou, dvoj-jedinou Ný-Say, Žvejku Zelence, Zikmuda Loggrájena, Malého Jana, Pajdu pajdavce, Nočního chodce ze země lidí.

A sbor kruhu přerůstajících ze symbolů. Jeden nazýval se Hole poutníků, Druhý Prapor měřičů, třetí Moci hlasů volajících, to tvořilo zem lidí.

„A tapetu, jakou tapetu s časem bude mít kolotoč jménem Lazária?“ zeptala se Královna svršek.

„Třeba rozstříhanou jako mozaika nebo koláž z času slepence událostí,“ řekl kdosi z kruhu zasvěcenců.

„Jenže pozor, ztuhne pak onen podivný čas jako horká čokoláda a praskat bude jako vrásky na horách či na starém porcelánu.“

Jan Zachariáš, onen Janus Zacharius v povědomí Malého Jana pozdvihl hůl z prostředku kruhu a ukázal s ní na bílé místo v knize ve klíně Malé tanečnice.

„Hle, z kruhu přerůstajících symbolů zde vytvoříme zákon podobnosti smrtelníků, přerůstající exodus a stěhování po vesmírech minulých i budoucích.“

Jeho poslední slova zanikala v tichu. Stohované myšlenkoví od sebe odmačelo list na dvě plochy a rozmezí jimi spojovalo báze, synapse či můstky, možná energie. Energie ticha. Chrám ticha... ticha, přerůstající přerůstání v zákon.

Ticho, nekonečné ticho, léčivé, děsivé, božské, vyrovnané, bolestné, vakuové ticho, ticho bez uší, bez vzduchu, neslyšné ticho, ticho pod slovem, ticho, slovo, první věta, fenomén, ticho, ticho.

Samo je ticho, co napíná struny, předává informaci. Ticho, základ konstrukce, ticho, napnutá hladina bez vlnění.

A slovo se generovalo z ticha, jako naděje a touha ticha, naděje na puls, aby přerůstalo ticho, jako dva její chrámy z ticha vystavěné.

Aj, každý chrám se jednou zbortí, zbortí se *bus* času a navrátí se zpátky do věčnosti, do jádra, do neuchopitelná, do ticha.

A po tom tichu...

Viděl jsem sám sebe, jak na kolotoči na liště sedělo sluníčko sedmítečné; myslel, že se nehýbá.

A tak setřásl jej do klobouku a po požehnání jej vynesl před zástup a usadil na žlutou papírovou polní květinu.

Co by udělal můj Bůh?

Kdo ví?

Z ořezané bílé tužky vypadla tuha.

A všechno je úplně jinak, jak by řekl starý moudrý rabín, je to sen či nepolapitelná skutečnost, voňavý jako zlámaná vypálená sirka.

ANDĚLSKEJ INVALIDA

A byl konec, konec s přededikovaného konce světa, skutečný konec.

Konec světa jako přetržený papír, konec, světa,
konec snění, radosti i smutku, konec rouhání i vysmívání, konec světa s každým bytím, konec světa válek a po válkách konec deviantů, shnilého myšlení, konec testování lidí...

a cítil jsem, že to bylo to dobře.

A byla tady láska, co se nemohla napít, *duše machvatá*, plná bolesti a pokory na druhé straně roztrženého papíru, nepsaného, nepolapitelného, s nadějí, že se potká s jinou duší.

Dotknut se s jinou a mou duší a cípem se spojit jinak by nebylo nic, nic víc, než dotknout se Zpovědnice plné vod. Vůbec nic, a cítil jsem, že to bylo to dobře, že můj Bůh může být i ženského rodu.

A papír se v té vodě rozpustí a znovu se spojí v jev čistý, bože, Bože, kolikrát jsem už obešel utajený svět, a pořád je stejný, jiný v mlhovině, v mlze, kde tvoří se a srocují hvězdy, ten, ve kterém jsem se přestal jednou a navždy smát a cítil jsem, že to bylo to dobře.

Čím jsem si to zasloužil?

A Já Zpovědnice uviděla jsem malého Jana.

Hle, byl malý Jan, co myl poutníkům nohy, dítě, co vzdávalo čest člověku.

A ten, když skončil poslední den, vydal se po silnici a začal se klouzat. Všimnul si, že celá země byla pokryta nitkami, no nebyly to nitky, spíš nitkovití červi co sebou na zemi mrskali. I zdálo se,

že padají z oblohy a on se bál, abych nějaké nevdechnul. Nic nezraly, měl strach, že až chcípnou, bude z nich velké smrad.

Naštěstí přišel velký mráz a všechny je spálil na vatoví.

Aj, Já Malý Jan jsem viděl:

A byly to kopce a hromady, hromady vyšší než hlušiny uhlí. I viděl jsem, jak stromy byly obaleny bílou vatou a nemohly dávat ovoce, ani se zazelenat.

Hle, ptáci se začali množit a pomáhat stromovím, až byly stromy čisté, však ptáků bylo sto, víc a víc, až jich bylo víc než všeho po konci světa.

A bylo jich tolik, až zastřeli křídly světlo a nastala tma, úplná tma.

A jeden den po údajném konci světa toto bylo, a stalo se tak jeden den po dni posledním. A ve tmě pavučiny a plíseň byla, a světlo, světlo nepřicházelo.

A viděl jsem já na zelených planinách i jámu. Hloubka převyšovala sedmkrát míru člověka a místo hlíny a kamení byly stěny vysypány ze žlutých oblázků, co sedm se jich zdálo by se vešlo do ruky.

A ohromnou přitažlivost v sobě měli, že nebylo sto nikoho, kdo by si na ně nechtěl šáhnout. A tak i já Jan sám vlezl jsem na horní okraj a zůstal jsem tam sedět. Hrábl jsem po těch oblázkách a kupodivu ruce jsem měl jako od žluté křídly, i když povrch byl skoro jako z křemene. Těžký byly ti *kamové* a nijak nevoněly. Nevím, jak dlouho jsem tam byl.

A viděl jsem jak dva další *lidice* neodolaly a skočily do jámy a svezly se po její stráni až na dno. Tu se začaly bořit a po chvíli se nad nimi zavřelo dno. Poté jsem křičel, aby mne někdo vytáhl a tak za ruce se stalo, seděl jsem na okraji a chtěl pomoci těm, kteří tam padli, a volal jsem:

„Zavolejte pomoc, kdo jim pomůže.“

A zdálo se mi, že snad volají, ale zůstali tam všichni stát či sedět téměř bez hnutí, aj bez řeči, smyslů zbavení, v delíriu nečinnosti,

bez potřeby jídla a pití, možná i dýchání v hloučcích po pláni a byly jich záhy spousty a spousty.

Kdoví, jako bych se na ně díval přes broušenou kouli uzávěru, co stála na velkém zrcadle spolu s nádobou na rozprašování voňavky žlutým míčkem, tak se násobily počty *lidí*.

A chtěl jsem se probudit z toho sna a nešlo to.

A chtěl jsem najít toho, kdo mi to vysvětlí, jak jiný svět se zrcadlí uprostřed mne a že nejsem snad schizofrenik, někdo, kdo mi řekne, který je ten co vidím pravý a který obrácený, který je zdánlivý a pravý, a který je pravý a zdánlivý.

A uslyšel jsem hlas:

I život zapáchne se do levitace a já vytvořím obraz či hmotu jako artefakt událostí.

A Malý Jan sklonil hlavu na prsa a modlil se:

„Bože, prosím, řekni mi, kam chodí andělé spát, kam skládají svá křídla. Zda jim nevadí při spaní.

Aj, mám-li svého přidělence, nebo jsou universální, *spíjou* pohromadě na bidýlku, nebo jsou duchovní, bože, řekni mi, prosím, mají-li mí andělé křídla.

A zdálo se mi, že vzpomněl jsem si na ty, které potkal od dětství až po současnost a bylo jich nemálo ani nehodně, aj vzpomněl jsem si na anděly, kteří je opečovávají, zaslouží-li si to.

Aj, já chtěl bych se tě zeptat, můj bože, zda mám svého anděla nebo jich je víc, zda je i přidělenec jeden universální.

Aj, moje já by chtělo mít svého anděla, osobního, který by mne *ovíval*, kdyby mi bylo teplo, který mne zahřeje, když je mi zima.

A vezme mne s sebou tam nahoru a bude ze mne dítě, které bude vonět a mnohé přitahovat;

a přikryje mě peřím jako starce a nebude se za mne stydět. Dej mi, prosím, přidělence, kterému se můžu svěřit, dej mi, prosím, Neuniversála.

A dej mu, prosím, jméno, abych jej mohl oslovit, abych mohl na něj volat, ať rodu nepojmenovaného, ba neuniversálního. Já jej,

ji budu mít rád a rád ponořím se do tepla jeho jemňoučkých křídel a budu spát.

A jednou dělat a předstírat budu, že spím a spát nebudu, po očku budu sledovat, potichu budu dívat se, kam i on chodí spát.

A poslouchat budu, jestli má srdce nebo ne.

A prosit budu a chtít, abych mu neublížil.

A rozumět budu symbolům na kolotoči.

A stalo se, že jsem našel křídlo z anděla, které mu upadlo.

A řekl jsem si: Když nemůže létat i když je neviditelný, proč jsem našel křídlo?

Bylo *lehounký*, lehčí než jeden padáček upoutaného semínka pampelišky; snad váhu nemělo, nepotřebovalo vzduch k létání, ale bylo a existovalo.

A řekl jsem si: Musí můj anděl chodit teď tady na zemi, teda po světě, musí být tady, někde vedle mě, a třeba i s ostatními, kteří mu chtějí pomoci.

A bál jsem se dýchat, aby dýchání a kýchní ho neodfouklo. Bylo mi ho líto. Třeba mu křídlo samo dorostlo, nebo jej zahodil jak jelení paroží, ale věřil jsem tomu, co když, co když už ho nebude mít, co když zůstane už navždy bez křídla, můj andělskej invalida.

Na jednu stranu rád, že by si se mnou povídal a chránil mne a já bych se třeba škodolibě zeptal:

A, a já bych se dozvěděl, kam a kde chodí andělé spát a o čem si povídají a třeba o čem sní a co jí,

rád pomohl bych a přilepil jeho křídélko kanagonem, aby byl znovu fešák, pro svoji krásu, jsou-li něžní a krásní.

Asi bych si jej chtěl pohladit, ale nevím, jestli bych mu neublížil, měl jsem však pouze to křídlo, které se chvělo při každé myšlence, při každé vibraci, jako by se sráželo i s proudem světla.

Chtělo být svobodné, abych ho pustil, no, nechtěl jsem jej pustit.

Pustil jsem.

A důkaz byl v myšlenkách.

Aj, pohybovalo se v sítích s provazy ve velkých vzdálenostech od sebe a křídélko jako nepatrný, nezávislý *neuttoo*n nerozhodně a nepozorovaně putovalo mezi nimi, tak. Náhodně, náhodně za nesčíslných let brnklo o strunu a vydalo šum, jindy pískle v mém chorém vnímání a kdo ví, jestli v mozkovně, nebo zda vůbec v ní, třeba kdesi, kdesi hodně daleko.

Ale byl jsem rád, že přece jenom na malinkatý okamžik byl tu můj, nebo universální, ech, snad můj, na malý okamžik, se mnou, ... anděl invalida.

Třeba mne chránil a na okamžik obejmul svými křídly a já se nechťeně ohnul v mém snu a vyplašil jej a křídlo ulomil. A třeba jsem měl anděla vedle sebe celou noc a na okamžik jsem s ním dýchal a dotýkal se jeho...

Cítil jsem a on mlčel, vlastně nemlčel, spíš jsme spolu *soumlčeli* neboť byl a byl jenom můj, celý můj, celý můj život a to všechno, to všechno, co jsem já, trocha zamíchané špinavé, umořené vody. Chránil mne svými křídly a já rozhozen, motal jsem se dojetím a cítil jsem, že pláče, i anděl plakal...

Hle, slzičky jako křišťálové kuličky, perličky, miliony perliček jako hvězdiček na nebi. Na moři padaly jak ranní mlha na křídla a odrážely se od nich jako paprsky bytí, nesmáčeného bytí.

Nesmáčely je, kochaly se a česaly a já slyšel tyto krůpěje jako noční májový deštík, jako šumění drobounkého deště na napjatých bubínkách.

Nevím proč, z jakých důvodů mne objímal, nevím, proč plakal, zdali mne chránil mlhovou perel, zdali mne chránil nebo miloval, třeba tak, jak andělé milují. Byl to můj anděl, ne typizovaný, byl můj jediný, nevratný v čase, solitér, jako čas, plynoucí mezi póly zdroji, absolutní a nevratný.

Byl můj a měl v náruči, co mne mělo rádo, a ti nebo to, co mi odpustilo... Jaké to muselo být, co to bylo, že se mu křídlo ulomilo a věčný šelest mi zůstavil v uších.

Byl blízko, blizoučko víc než na dosah a přitom tak daleko, do mé kůže se nevešel. A nebylo času dalšího a delšího, kdy jsem na něj nemyslel, snad i v spánku a sám jsem to nevnímal, ale určitě to bylo tak, nebylo času dalšího, kdy bych mu nepřál to nejlepší, a nechtěl jsem jej obětovat pro sebe pro svou so-beckou radost, kdoví, snad bych ani nemohl... Tak, víc než život, můj blíženec.

Anděl je můj blíženec, světlo, které tryská jako jádérka z ml-hovin.

Anjeli muj, mio, velvície a velvyslanče, utkaná ze světla zůstaň se mnou, prosím, prosím, zůstaň se mnou, i když služby ti skončí a pomáhej mně i jiným, prosím,

Filtruj světlo, a nech mne osvětit tím dobrým, až vytočím si svůj čas.

Až vytočím si svůj čas, vem mne, prosím, jako malé dítě do křídel, do křídel jako do náručí, do pelíšku z pápěří, vem mne a polož na předložku.

A já uvidím myšlenky a věci, o kterých nemám zdání ani ponětí, či pochyboval jsem.

Já uslyším, co bylo přede mnou i jak jsem žil, já uslyším, co bylo po mně na cloudu horizontu bytí, událostí.

Co složité bude pro mne jednoduché.

A v koloidu rozpustím otázky proč. Jak daleko a přitom blízko jsi ode mne, jak blízko jsi a tak toužím já po tobě, divné, jiné pocity než lze popsat.

Zápis natolik strohý je s sumou kombinací a můstků mezi nimi, možná stopa, brázda, co po motorové lodi za ní na moři. Co je oproti vlnám, které ji vymývají...

Aj, Anděl točil se na kolotoči a i hlava se mu točila, až křídlo se mu ulomilo a já v letu křídélko to zachytil.

A chtěl jsem se ho zeptat, jak se k profesi dostal, kdo ho udělal a stvořil.

„Anjeli mio, kdo tě bude hladit, když ne já, kdo ti nalepí křídélko zpátky, abys nebyl jako pajdavý pes.“

A Anděl říká: „Laskavý je můj Pán, jako datel léčí stromy, aby mohly dávat ovoce, léčí i čas jako plané pole, než do něj správce rozhodí mák i semena pampelišek, léčí i stromy, které nenesou ovoce.

Tak blízko a tak daleko, dotýkat se budou životy, i společné srdce mají.

Ořezat bílou tužku, vypadla tuha.

ŽALMY A VIZE

A loď připlula z planety Vlasatic plné vod točící se a prstu trpaslíka.

A všichni rovni rovní se pohádali a rozdělili se na pány a otroky, později na bohy a lidi, člo-věci. Byli rovní a rovnější.

A já, viděl jsem hrob Velkého Jana ve Zbořeném chrámu, kamennou bránu, kterou přerůstávají stále jeho slova:

Svět není tak složitý, jak se zdá. Prach a v prach se obrátí i marné je věčné putování.

A rovni rovní se pohádali a rozdělili se na pány a otroky, později na bohy a lidi, byli člo-věci; světlo i tma.

A já viděl jsem hrob Velkého Jana ve Zbořeném chrámu, kamennou bránu, kterou přerůstají stále jeho slova.

„Je to prachů Slepeneč a v něm se obrací i marné věčné putování.

A viděl jsem ženu sedět na kříži a svět, co se jí klaní.

A viděl jsem ženu na kříži obrácenou hlavou dolů.

A viděl jsem hrobku obyčejnou nad Velkým Janem, Zbořený chrám nad ním a pod ním zapečetěný svět.

A člověka viděl jsem jako strom; zalévá se, prořezává, udržuje korunu, aby k němu mohlo světlo.

A světlo vejde do tmy a rozsvítí celý strom.

A viděl jsem anděla, který nečůral, a Jana, který mu řekl:

„Když zasadíš člověka, tak zakoření. Kdyby to šlo, lidé by si Boha koupili, koupili by si i věčnost, co by si chtěli koupit ještě víc?“

On si odpověděl: „Kolik lidí je tolik světů, kolik světů je tolik lidí a přitom je jediný. Kolik vláken je a z jednoho se uplete celý svetr.

Tisíc, tisíce bohů, co lidí zdá se mi, hoře přehoře, co šumí a vyplavuje se. Jejich běh je k nezastavení, přecpané břicho utemuje se.“

A Jan pokračoval:

„Není, není a není tu nic, co by mne těšilo a nezůstane nic ani po svezení, možná prázdné místo, není tu není láska není ponížení, šum holubích křídel a plácnutí žabky, není tu není, placatého kamení, není tu není, láska a ponížení, motor láska k zadření.

Pane, takové je moje psaní.

Ach, párkrát zatočíš mne kolem slunce, párkrát projedu se vesmírem s bílým a černým andělem na rameni, jako utržená sponka v uchu a třmínek nabíledni.

Suplika, prázdné místo na ní zůstane, sedačka na kolotoči, prázdný solitér.

A sedne si světlo a kolotoč tajuplný a pro mne už místa na něm není. Pane, smiluj se, dítě světla, to dítě slzičky roní.

Bože kdo se to obrátí, kdy se amplituda převrátí a v nule se nakumuluje všechna bytí má i jeho energie napětí. Kolotoč se točí a kolem elektron ho honí, zběsile je stále před ním.

Draků ocas nikdy nepředhoní, i když se nadechne a zastaví, i když se nadechne a zastaví; napíše na podlahu – proč. Bůh z Boha, světlo ze světla.

Elektron či feromon, láska neláska, pronikne a zaniká, láska neláska, proniká a zaniká, jak duše u auta v kole se točí, honí a prázdný vzduch ji tlačí ze všech sil, tlačí a stačí, tlačí, tlačí jako boty, i hlava se mi točí, točí se na kolotoči.

Jsou to *doulevy*, *doulevy* na kolotoči.

Naděje, naděje, naděje, jak nesetřený los v penězence. Bože, já ti věřím, prosím o nepatrnost, o smilování, lehnu si u tvých nohou, prosím, odpust mi.

Fotka ze střelnice ztracená. Evangelium Pomněnkového císaře bezdětného.

Anděl, Muškátový měsíc, Malá tanečnice, Zelené eso, Zpovědnice, labuť, bílá pastelka, kříž a na ramenech kříže váha, velká ryba, drak, vačice... život nezačíná narozením, že ještě před tím se pohybuje v kruhu, na kolotoči, nasedá a vysedá se, v tom nejpříhodnějším okamžiku, život je to, že se tvoří, že se točí, že zaniká. Až se přestane točit, tak stojí, to je neživot, *žij* *nežij*.

A aby se roztočil... Nakonec proč by se měl roztáčet, pro pocity z myšlenky, pro nic za nic, pro pocit radosti, pro tak malinko, když brzdí se utrpením. Všechno je to *otom* rozdílu o hraně mezi živými a mrtvými, jako sny Pomníkového krále.

Osud zavoněl jako zlámaná vypálená sirka.

A Jan se svěřoval:

„Divný pocit, když vzniká a dělí se život divný, napojený na *trubku (troubu)* osudu, jsa přitom je věk blízko, vedle a dělí ho pár stěn biologie.

Divný je to pocit, ale povznášející, povznášející vědomí, dravost překlenutí, rozbíjení konstrukce žití, napětí očekávání, život ukrytý v mohutném prostoru *bití* ve vazbách energií, předsociální, definovaný základním atributem v prvotní formě – přežít.

Divné to mámení za úhradu času v komoře plodové vody.

Divný je život dýchaný a teplý, mohutná konstrukce hltající myšlenky na úrovni horizontu v běžné černé díře tajemství, požírající vše kolem, aby skončil v chaosu a prachu zapomnění.

Kde je kolotoč, kde jsou informace, a zprávy.

A zaznělo slovo a to slovo putovalo jako vlna kol a kol, a narazila na jména živých i mrtvých. A byla jména zněla i nezněla, některá se otřela.

A slyšet bylo šum pěny.

A byla jména, která v té věčnosti bytí z ničeho zazvonila jako obrovské srdce zvonu, co narazilo silou na stěnu vesmíru.

A i předěl mezi životem a smrtí zvuk srdce překonal, jako když zvuk překonal život, lásku, smrt, obrovské smutno a beznaděje. Já slyším zvon a je mi smutno.

Hle, myšlenka na vzpomínky tupé řeže kmen událostí.

Hle, sestra bolest a tíže linku, mise ztráta souběhů.

Hle, volání z hlubin nejzazších narazilo na jméno a ono rozeznělo se a zástupy před ním sklonily hlavu.

Necht' jeho protuberance čistá je jako jméno, na pohled obyčejné ale ryzí, hle, smutek je všude kolem.

Hle, smutný je vesmír, který vzniká a zaniká, hle, v *musnosti* žití ve skálu s srdcem ji zavoní.

Hle, dítě co smrt je mu cizí, hle, strach ze smrti nemá a lidé do vajíčka se schovávají.

Hle, slovo, co putuje a vlní se a jméno co *zvučí* jako zvon.

Hle, dojde vlna zpátky a přerozdělí živé mrtvé a další vědomá na ně možná narazí a uchýlí do jejich přístavu.

Hle, smutno je, když se nemůže vrátit do epitelu rodného záhybu, *baže* hrůza čpí z absolutna.

Hle, jméno, co je v chrámu, jméno ryzí, jméno, co životem je vyváženo. Já chtěl bych život s volbou svobodnou mocí restartovat a kdoví, co se dá ve věčnosti dělat. Tak divný svět je můj, snad zvon, to jméno zůstane trvat, dlouho jako Bůh.

Ach, Jane, podivný pajda jsem, připadám si, že z pajdáku jsem poutníkem nejpajdavějším, podivné sny jeví se mi, sny co daleko jsem od jejich symbolů. Podivný jsem já, ze země symbiontu, a zdá se mi, že *enom* já vím, co píše a pro jiné, nezvláštní, to musí připadat jako výrony chorého mozku. Jo, Jane z rodu Janů co chodíš po skořepině z druhé strany, ty mi as rozumíš. Cítím tvé šlépěje na svých chodidlech, ty, co díš o kolotočích nezemských, snad mi rozumíš...

Hle, cítí, vřetenem kolotoče se točí a pozemský svět vlaje na sponkách řetízků. Pomněnkový král čeká, že by jej něco mohlo překvapit, něco co by lidský příběh připomínalo.

A tak tady *oajdám*, nevesele a smutně, zoufale a neskutečně. Jane, Janíčku.

BLOUD

Aj, já ubohý věčný Bloud v *krpálkách maledivní* se blondám, já, nepatrná ploška a bezcenný substrát, *echcentr* zbloudilý v čase, já, blouznivá vize netečnosti.

Pár písmen, pár co nikdo nečte, duše *machvatá*, co se jí nedotýká, hle, či zrozené mé či propůjčené je.

Vštípená manipulační smysl ocukrovaná láskou a smrt plná beznaděje, muset žít v bloudivém objetí.

Já, já ubohý Bloud, Bloud sotva slyšitelný jako dech,

já, záznam příběhu, Bloud, kolečko kolotoče s pomýleným dojmem potřeby, podivný slepenec nenáhody.

Já Bloud, neviditelný, šťastný bych byl. Chtěl být hologramem na jeho koruně, možná víc než nic, Bloud jako dech, jako sotva slyšitelný dech.

Aj slyším, dech. Provázek se na větánku pouští a odděluje Vlasatici od plev; a zblblý čas na druhém konci navíjí jej zpátky. Podivné jojo kvete sem a tam.

Tichá a divná je noc maškar a bláznů... a právě oni předou horizonty bytí.

Aj, natočil se já, Bloud po bloudícím světském běhu ke kolotoči bláznů. Pohyboval jsem se od běhu do běhu rádoby v kruhu. Roztahoval jsem se a determinoval v přímku.

A na zdánlivé rovině začínal a zakončil determinant horizontu událostí.

A byl pahorek na tomto místě vytesán do skal ze symbolů.

A kotvil na vrcholu kolotoč světských i pomněnkových.

A z kolotoče bylo vidět i na stranu *dochvilnou* i *odchvilnou* a podivný kužel z každé strany přechodu.

A přiblížil jsem se já Bloud z jedné strany a podivný Bloud, mladý i starý ze strany druhé.

A ozval se hlas z *odchvilné* strany:

„Kdo, kdo tě bude chránit, duše bloudivá, až já budu na druhém břehu uvnitř horizontu.“

A já ubohý Bloud, to i mne trápí a je mi smutno, „kdo tě bude chránit než já, duše bloudivá.“

A slyšel jsem dech a cítil teplo. Já ubohý Bloud, co mám udělat, abych vykřesl naději...

Kdy má naděje otočí se ve strach, že to, co jsem věřil, stane se skutečností, co bude dál. Kdo mi uvěří, když i já jsem pochyboval.

A stane se, dva bloudové Bloudi z obou stran se spojí v jeden, jeden pouhopouhý Bloud, jako těla a duše Velkého a tělo Malého Jan.

A na horizontu gyroskop kolotoče tiše předl.

A ožilo těleso z hibernace i Pomněnkové království se záhy vytěšňovalo ze spícího oparu.

A ubohý Bloud slepenec jakýsi, poutník a žebrák z obou stran, podivný hologram vzpomínek myšlenek a událostí, divný artefakt zapíchnutého času se blíž zrcadlil k němu.

A pod ní i vedle něho zástupy podobných Bloudů zatím fragmentovanými dílčími spirálami s volnými sekvencemi zaplňovali obzory horizontů z prostorů a stran.

A ukláněli se Královně svršků a stužkovanému králi i malíři, co maloval symboly na růžici kolotoče.

A já kumulativní Bloud z obou stran jsem se tiše obrátil na Královnu, jejíž krása nepocházela ze Země Bloudů:

„Já ubohý a pajdavý Bloud spojený z jedné i druhé strany tě pozdravuji, vzácná paní má, má Královno svršků.“

A posléze, po chvilce jsem odzdravil Jana i Pomněnkového krále i Zpovědnici doteků a Malou tanečnici.

Jan promluvil před zástupy:

„Hle, králi kolotočářů a má Královno i služebníci vyšší i padlí, toto je Bloud pošetilých, spojený nemrtvým s neživým, co cesty nenáhody ho přivedly na hranici horizontu.“

Pomněnkový král zastavil kolotoč a z koruny si Pošetilého Blouda prohlížel. Byl zvláštní, v něm cosi neodhadnutelného se propojovalo, paradigma žití z něj vonělo, věčnost, co pocit'ovala sám v sobě.

Věčnost, které se nemohl, možná nechtěl zbavit, věčnost, ale v případě Pošetilého Blouda načichlá člověčinou.

„Kdo jsi a proč jsi?“

„Já, já jsem Ubohý Bloud, sotva slyšitelný dech,

já, záznam jsem v příběhu, Bloud, podobný tvému kolečku kolotoče s pomýleným dojmem potřeby, podivný Slepenc nenáhod.

Já, Pošetilý Bloud, neviditelný, šťastný bych byl hologramem na tvé koruně, možná víc než nic, Bloud jako dech, jako sotva slyšitelný dech, jako naměřená chvíle ticha.

„Proč jsem? Inu otázka zdá se mi prapodivná, snad možná ty mi dáš odpověď, co přetáčíš na řetízkách příběhy zástupu od počátku do konce.“

„Věděl jsem, že přijdeš,“ řekl se samozřejmostí Pomněnkový císař, „ale myslím si, že existuješ zbytečně, ani já nevím odpověď na to, co se chceš zeptat.“

„Víš, Pane pomněnkový, dovol mi vyslovit otázku či přání.“

Při těchto slovech se Ubohý Bloud otočil na Velkého Jana, jako by se chtěl opřít o jeho berlu.

„Tedy, vyslov to své největší přání,“ vyběhla ho Královna svršek.

„Má paní, královno přemoudrá, já na rozhraní stojím a přál bych si sejít na stranu *dochvilnou*. Chtěl bych se dotknout Boha smysly i duší, známými i neznámými, dotknout se živého, a potom přinést svědectví do žití,“ a naklonil hlavu na zástupy Bloudů,

„dotknout se a vidět a slyšet a bát se a cítit a uronit pár šťastných slz jako perel pravdy do rukou na důkaz, abych mohl říct:

„Hle, svědčím, viděl jsem a slyšel, cítil Boha zástupů i Bloudů i Vás, živých a nemrtvých.“

Poklonil se Královně svršků.

„Myslíš, Ubohý Bloude, že kdyby se tak stalo, kdo ti uvěří na návětrné straně? Možná blázen, blázen byl bys sám.“

„To je největší střežené tajemství střežené nevysvětlitelnými symboly, Ubohý Bloude, největší z největších. Je to tajemství větší než život sám.

Na světských, co byli družinou kolotoče, byl cítit podvědomý skutek. I ti, co zde viděli příběhy a rozplétali je vzácnou horlivostí, věděli, že by chtěli i oni, aby největší tajemství nezůstalo tajemstvím.

Malá tanečnice se dívala kamsi za horizont.

„Hle, největší tajemství na horizontě, na kopci mezi životem a smrtí, proč, pane Císaři pomněnkový a Paní ze svršků, proč, Doteku zpovědnice, *proč, Jane* z rodu Janů, co bloudí, a nejbližší v srdci mém, proč a kdo jej střeží, ne-li je to on sám, život, život jako velký Bloud, proč to tajemství je, když není.

„Pověz mi, milá paní a dálná Malá tanečnice, co krajku máš jak sukýnku paličkovanou z galaxie, kde najdu Boha či jeho Boha abych mohl přinést svědectví malověrným?“

Bylo ticho.

Do něho promluvil Dotek zpovědnice:

„Hle, kdo pozná to tajemství, bude Bůh sám. Paradigma a zdání, cesta a směr, ukazatel, možná důvod existence. Kdo ví, jaká realita byly by s poznáním.

Co stalo by se, když uslyší a uvidí, ucítí Boha. Já jsem Bůh.

A stalo se, že z každého nepatrna na pyramidě v říši horizontů prostoru se začala pod mnohými hvězdami viditelnými i neviditelnými vyjadérkovat mlha. Neměřitelná jádérka se dotýkala a smáčela svou čerstvostí prostor.

A byla tak hustá, hustější než smetana, teplá jak sirnatý pramen, byla cítit dotykem hedvábí. Ale nebyla to voda, spíš mlhovina či neproniknutelný bílý opar, co nikdo neznal...

Ač tak se zdálo, že bylo vyjaděrkované světlo. Bylo divné a nemožné rozeznat jestli je světlo nebo tma.

A tak nebylo vidět nic, ani nic slyšet, ani vlastní dech a tlukot srdce, jako by to bylo já, Bloudů králův či králův Bloud, i svět světla vetkaný do koberce horizontů.

Světské odděleno, spíš zůstalo jenom já, podivný artefakt bloudu, chobotnice s chapadly v beztlížném stavu, nezakotvená, čekající na navázání *mašlenek*.

Bylo ticho, takové ticho, o kterém kdysi Pošetilý Bloud lačněl. Ticho bez přívlastku, ticho.

Čas, jako jádérka vypadával z prostoru, nebylo slyšet ani praskání, ani cinknutí, neboť na planině horizontů zem tvořilo ono reprodukční ticho.

Pomněnkové ticho bez pomněnkového větru, nic nebylo pod tlakem. Nezávisle bez chaosu, bez předmětného uspořádání, bez sil a šumu, bez vlnění.

Ubohým Bloudům došlo, že je to právě světský pomníkový kolotoč co rozvěje Pomněnkový vítr, co dává vítr do pohybu událostí.

Tajemství a největší tajemství tu bylo, možná že příkrčené, možná všeobjímající, ale tak nějak jiné a nepochopitelné, s líznutým pocitem, že je tu, v tomhle mlžném oparu, ve vatě, dobře. Kdo ví?

A vnímal Bloud z pošetilých řetězec myšlenky:

Já, ta Vlasatice, co vlasy má jako kořeny dřínu, podložím se ke tvým nohám, abych mohla být u tebe a setrvat s tebou.

Hle, jsou tajemství a smysly mnohé poručnické, tajemství ani vláskem netušené, neprokazatelné a neuchopitelné, Bloudy Bloudům.

A Bloud jeden z pošetilých hledal a otáčel se za zvukem, ale zvuk tu nebyl, podivná mlha. Měl pocit, že v ní se formovaly otázky a odpovědi.

Kde jsi, Vlasatice, je tu někdo?“

Podivná deka mlh utlumila jeho hlas. Dlouhé ticho přerušila navázaná *mašlenka*.

A klíč se s ním snoubí, když neprázdné, nerozměrné světy v duši haraší a ty je slyšíš a slyší je Bloud.

Tam zvuk, co ve světech jader panuje a světlo z jader vypadává, co kolem nich krouží, zvědavé je, co za horizontem panuje, vyhlíží a po něm touží a tam ho zpátky stahuje a přitahuje.

Život je Velký Bloud, vzácná *mašlenka*.

A znenadání čas se zajádrovával v prostoru a světlo tyčkadlami míchanice se decentně vracelo, světlo co nepotřebovalo slunce a měsíce či hvězdy.

A Bloud, jeden z pošetilých společně s ostře řezanými konturami kolotoče mohl obdivovat překrásnou vlasatici, která s majestátností sobě vlastní okupovala prostor pod ním a konkurovala elegancí Královně svršků.

Bylá jiná než přítomní, podobná tváři Bloudů s měsíčním svitem a černými linkami, s modrobílou hřívou vlasatic co překrývala štíhlý pas. Překrásné vlasy jako by proudily vodopádem namodralé pomněnkové mlhy, jako by nesly život a rozplývaly se kdesi daleko pod ní, pod nestárnoucí velvícíjí.

A kolem a Bloud pošetilý nejvíce se na sebe díval zdálky, na svůj dotrhaný oděv a zažraný prach žití, na vydlabané vrásky v kůži i špinavou duši. Najednou si uvědomoval obrovskou vzdálenost mezi jeho existencí a o dotyku Zářivé bledomodré Vlasatice. Sklopil zrak.

Kolotoč ani cirkus se nepřestal točit, cinkrlátka cinkají, blimbají do skutečnosti. A podvědomí říká a našeptává, „ano, je to důležité,

ano je, i když to je beze smyslu. Vždyť chapadla nepatrná v zemi zůstala, jak dlouho však, kdoví.

A do cinkajícího Pomněnkového ticha hluchu Jan zachraňoval situaci:

„Hle, Vlasatice má, to je Pomněnkový král, točí se na kolotoči bláznů a mantinely snu kreslí na korunu hranice z mlhovin.“

Hvězdičko má tichá a uplakaná, odpočinek můj a duše má, snílku můj, ruce a duše *machvatá*, co sláva na mapě, co bohatství a bolest, co láska a šílenost a co minulost a hlubokost, co šum lodního šroubu, Vlasatice má. Co tu pohledáváš?“

Z jadérek času život nesu, zde na hranici a výspě horizontů...

A podivný kolotoč na těle jehle proti všem zákonitostem se spokojeně otáčel.

A Bloud nechápavě na ni zíral.

Pane, Pomněnkový králi, co pohání ten stroj, co je to za sílu co jej točí, řekni, zda alespoň víš jako mocipán pomněnkový, co je ta neviditelná síla.

A zástupy mnohé zpozorněly a zvědavost se nad nimi nesla. A pouze Dotyk zpovědnice nevěnovala pozornost.

A tehdy Pomněnkový král hrdě prohlásil: „Jen se podívej, Bloude nevěřící.“

A Bloud vystoupal do osy kolotoče a nic tam nenašel. Podíval se vzhůru a viděl soustředné světelné kruhy, co byly rotací hvězd přerušované Vlasaticemi. Byl to spíš komín, dalekohled nebo tunel, co za bloudivého života ještě nikdy nespatrił, možná vír. Vše se nepochybně točilo neznámým směrem možná tam a možná zpátky. Světelný kužel nenáhody. Nic nenasvědčovalo tomu, že by to byla síla, co otáčela kolotočem. Otočil se směrem k zástupům a předešel otázku.

„Viděl jsem světlo, jak se točí v kruhu, ale to s kolotočem nehejbá. Co je to, kde motor je ukrytý?“ Otočil se s otázkou na Pomněnkového krále.

Král si s odpovědí dal na čas.

„Je to pomněnkový vítr co korunu nosí a duše Bloudu pere.
Když nefouká, tak není, z jadérek světla tak vyskakuje, je a není,
jako slovo, co zazní a odezní, nikomu to není divné. Vítr co
napíná plachty na oceánu duší, Vítr pomněnkový, točí se, je
a rázem není.

Obrátil se ke kolotočářům a zpátky na Pomněnkového krále:

„Kde že je ten – Pomněnkový vítr?“

POMNĚNKOVÝ VÍTR

A nejmocnější z pomněnkářů mlčel. Nebylo jasné, jestli to ví, nebo to nechce říci. Místo něho odpověděl Jan:

„Já Jan, já ti řeknu, kde já jsem jej našel, kde jsem ho cítil, jak se mne dotýká.

Tehdy v dáli za horizontem, unavený putováním spočinul jsem na louce plné pomněnek, na Pomněnkovém poli, abych si odpočinul. Usnul jsem na Pomněnkovém poli a cítil jsem modř oblohy, co stejná byla jako bejlí kolem sebe na poli.

A cítil jsem tu vůni Pomněnkového větru spočívající pod lísky květů, slyšel jsem váhu jeho hebkosti. Tam je Pomněnkový vítr, když nepluje a nedýchá, když nepracuje a odpočívá před spoustou prací a povinností.

A nad svým údělem nevzlyká a nenaříká, tam je Pomněnkový vítr, tam pod modrým světlem odpočívá.“

A jeden z Bloudů bloudících povídá:

„Pane, Jane z rodu Zachariášů, chtěl bych to pole najít a vítr si pohladit, mít jej ve svých dlaních a umýt si ve větru tvář.“

A Jan odpovídal. Najednou se mu zdálo, že jej nikdo neslyší, že zástupci zírali na jeho pohybující se ústa, nebo slyšeli útržky toho, co jim povídá.

Proto se mu zdála až nesmyslná a pomatená otázka Blouda poštilého, či přání:

„Jane Jane, dej mi trochu toho Pomněnkového větru, chtěl bych ho mít ve svých dlaních, umýt si tvář, nacpat si jej do kapes a schovat do zásoby, až bude nejhůř.“

Nyní zástupy zpozorněly. Teprve teď si kumpanie královských kolotočářů všimla, jak jeden z Bloudů, půl duše a půl těla, se odváží

před dvěma tančícími trojúhelníky spojenými jedním vrcholem předstoupit před císařství.

Jeho poutnická hůl nebyla nikterak vyhlazená, byla vyšší než on, mírně zakřivená, roztřepená, připomínající hůl, na které sedával kohout se svou plechovou kamarádkou. Ta taky měla sukovici s ručně ulámanými větvemi, křívá se zbytky zvrásněné nazelenalé kůry.

Posléze oděv, dá-li se tomu tak říci, byl vlastně natrhané látky s dírou na hlavu, kterou se dala sotva prostrčit. Kusy látek byly dlouhé, jiné kratší, dlouhé až na zem. Vršek byl *vyššovaný*. Oděv byl unošený a zaprášený, lehce hnědé barvy, spíše rezný a pórovitý.

Přesto se zdálo, a možná, že to bylo obnošením, nebo že jej majitel nikdy nesundal, že byl navržen věhlasným módním tvůrcem.

Byl podobný přestárlé vlasatici. I tak nebyl moc poznat obsah pod ním a nebylo patrné, zda je ženské nebo mužské podstaty nebo obojí. I hlas, co z něj vycházel, byl jiný a divný. Hluboký ženský hlas.

Nicméně nevěděly, proč si ho prohlížely. Pravý důvod byl, že neměl žádné kapsy.

A tak davem se nesla podvědomá otázka: „Kde ten ubohý Bloud má kapsy? Mošnu nemá.“ Najednou se jich zmocnil vztek.

Hadry a sukovice a on, či ona Bloudice ubohá by chtěla uzmout kus větru, či ždíbet znárodnit.

Co by bylo na nás, kdo by potom točil? Kolotočovali by se snad sami?

Do šumu vstoupila Královna svršek z obrácené strany trojúhelníka se stříbrem opaličkovanou salátovou mísou, do jehož obsahu bylo vidět pouze z korunoví a z symbolů, které korunu podivného stroje ohraničovaly. Přistoupila blíž před pošetilé Bloudy a řekla té loutce z plástev plátů Bloudů:

„Pojď, předstup a nastav dlaň!“

Bloud, jeden z pošetilých, možná zástupce jejich garnitur zpod lístkových „šátečků“ vytáhl dva pahýly podobné rukám.

Jeden podobný Pahýlům noci, tuhý, tvrdý a popraskaný, mizolnatý prací, kožnatý se zchromlými prsty, které se sotva daly sevřít, aby tvořily miskou k obdarování, druhý pahýl; něžná mladá ruka s dlouhými prsty, jako Baletky Vlasatice, nádherné ruce prohýbající se už pod paprsky dotyků světla.

Byl to protipól té druhé. Ty dva, ruka a pahýl, se spojily navzájem, by miska z nich utvořená zachytila cosi, *podobného* vodu, v představách, že Pomněnkový vítr bude živou vodou *podobného*.

Královna svršků předstoupila ke klečícímu Bloudovi a nabrala cosi ze stříbrné mísy a dala Bloudovi do dlaní. Bylo to ještě lehčí, než Bloudové znali.

A ten, který to měl v dlaních, dýchl. A v tom mžiku začalo sněžit. Do prostoru poletovaly vířily modré, spíš světle modré pomněnkové vločky. Až po dosednutí jemňounkých vloček si mohli šáhnout na to pápěří. Podobalo se to lístečkům z pomněnkových květů v neskutečném množství cloudů, až celý Pomněnkový horizont se oblékl do pomněnkové modře.

Nastalo čisté ticho, bylo příjemné teplo a čerstvo. Na malý okamžik se kolotoč zastavil a s ním i čas.

A žádná z vloček se nepohnula. Pomněnkový vítr, Esenciál, uzavíral smlouvu, smlouvu s podivnou vůní pryskyřice.

Zdálo se, že krajinu osvítily měsíce. No, nebyl to měsíc, byla to stříbrná salátová mísa, kterou Královna svršek zvedla nad hlavu. Byla prázdná. V půlokraji zbylo pár lístečků.

Tu kolotoč se dal do pohybu. Esenciál vítr způsobil, že vločky rozfoukal do prachu mlhovin.

Byl to sen, podivný, pravdivý sen, ve kterém bylo celé toto poutové divadlo, jedna možnost z mnohých.

Bylo modré Pomněnkové ticho.

A posléze se dívali na sebe, že už nejsou zas tak pěkní, zasněžení, modří, a uviděli sebe a ubohého Blouda i jednoho z Pošetilých v omšelém šatě a s kostrbatou sukovicí o málo vyšší než on sám.

A najednou se zrodila touha, touha uchopit alespoň jedinečnou vložku, jeden lísteček a vůni. Miliardy vloček byly pryč v nepolapitelném oparu mlhy

„Dej nám pár lístečků Bloude.“

„Nemá kapsy!“ zazněl děsivý výkřik.

„Nemá mošnu, k čemu je nám Bloud.“ Pošetilý Bloud byl šťastný.

A zloba veliká se obrátila vůči němu, zloba a nenávisť větší než Hoře přehoře, bolesti i smutku. A ti nespočet zástupů Bloudů i mnozí jiní řvali:

„Ty, ty jsi ten, co nás podvedl, ty jsi neschoval to tajemství coby *engine*, co otáčí kolotočem Času věčnosti.

„Má vzácná paní, Královno svršků,“ a otočil se Bloud s prosbou na Královnu svršků, jako by řev zástupů neslyšel nebo nevnímal, dej jim, prosím, pár lístečků a ždíbet Esenciálu větru, prosím; i těm, co touha po věčnosti nepřešla v nenávisť.“

A Královna svršek nasypala pár zbylých pomněnkových lístečků pár Bloudům do dlaní, a po chvilce Pomněnkový vítr je unášel dechem do prostoru, do entého z vesmíru, toho s kolotočem, až nad obzorem rozzářilo se pár hvězdiček, Souhvězdí z pomněnek. Pár z nich se sneslo na královninu korunu.

A hlas Jana z rodu Zachaziášů nic nepohltilo a zazněly věty, které před tím nikdo neslyšel a jiný šum ani ticho je nepřerušilo:

„A cítil jsem tu vůni Pomněnkového větru, co spočinulo pod lísky květů, slyšel jsem tu váhu hebkosti. Tam je Pomněnkový vítr, když nepluje a nedýchá, když nepracuje a odpočívá před spoustou prací a povinností. Nad svým údělem nevzlyká a nenaříká, je Pomněnkový vítr, tam pod modrým světlem odpočívá.“

A pokračoval:

„Hle, vezměte svoje hole a běžte po cestách... až tam, kde stezky světla se spojují ve dvě ruce, ze země vyrůstají v bránu. Najdete Pomněnkový vítr, pole a život plný pomněnek.

A cestou ptejte se toho Prvního i Posledního, zda neviděli, neslyšeli, necítili Pomněnkový vítr, nebo kam chodívá. Brána ze dvou pahýlů vám bude kompasem.“

A bylo ticho.

Do *draivu* (driveru) kolotoče tiše a chlácholivě promluvil Dotek zповědnice.“

„Ach, ty nešťastný Bloude, co jsi pochopil, otevřel jsi svoje smysly a duši a srdce,“ při slovech se otáčela se k měřici Bloudů:

„Ty lístečky s pomněnkami sněhu, to jsou naše duše, Bloudové bloudící, ty předešlí.“

A mocný Esenciál je pozvedl ze země, by prach, by stejné byly jako obrázky vašeho života a pavučinky na Pomněnkovém nebi.

A každý lísteček je život sám. V koloidu lístečků jste to vy, lístečkové ošlehaní paprsky světla.

Vy jste ty lístečkové, co vykvetou z prachu země, vy jste to pole bejlí, co vidět je z horizontu, vy jste tou odpovědí, proč modrá je modrá, vy jste ty květiny, co zdobí Královnu svršků i Vlasatici, baletku labuť, vy jste ta největší atrakce na Pouti událostí.“

Zdáli se ozval hlas, tak trochu nesmělý:

„Kde je to pole?“

Rozpačité, rozpuštěné ticho se rozhostilo kolem. Pomněnkový vítr znovu roztočil kolotoč. Nic se nestalo. Slova se rozfoukaly. Jeden pošetílý Bloud byl štěstný.

A tehdy zloba a nenávisť, proud dříve uzamčený, artefakty spojující zlo se zlem se vrhaly se šíleností na Blouda. Byl jich celý mrak a tvořily magnum černého prachu hysterických šílených kobylek. Zastínily celého Blouda.

Gró z nich nevědělo, co dělají, a podlešlo davovému šílenství. Zdálo se to vypadalo jako černá díra, magnet zla, v touze zničit

kousek štěstí, drobek, drobeček, vír v Pomněnkovém světě. Už dávno nebyla vidět příčina.

A tu se stala podivná věc.

Královna svršek sestoupila z koruny kolotoče a namířila doprostřed Bloudů. Moře před ní se rozevíralo, mračna kolem jejích hvězd na královské koruně se rozpouštěly světlem. Kam dopadalo, nemohli Bloudi přes hranici horizontu světla dosáhnout blíž.

Velký kruh se před ní otevíral a zavíral. Kdo ví, kolikrát se musel ještě kolotoč otočit než „doplula“ k Pošetilému Bloudovi.

Hromádka spadaného pošlapaného listí ležela na dvojrozměrné planině.

A já, hromádka, já Bloud z pošetilých a zatracených cosi mne nutilo, abych otevřel oči.

A viděl jsem nad sebou hvězdy a hvězdičky, co tvořily kruh, a překrásnou oduševnělou tvář Královny svršků, cítil jsem dotyk hedvábí, lehčího než pavučinky pomněnkového bytí žití.

Divný obraz, co tehdy bylo vidět, známá neznámá pieta stávající se Mocností nad Pošetilým Bloudem. Mocnost královny svršků se skláněla nad nemocností, polámaným Bloudem.

A já jsem vztáhl ruce ke Královně svršků z hvězd a položil jsem oba pahýly do-na její pas.

A cítil jsem její objímající teplo, její lehkost. Skláněla se s něžností nade mnou.

A já Bloud, který nebyl nikdy obdarován, nikdy, takovou bezměrnou krásou, který vždy dával a rozdával, byl jako malé dítě, co se chtělo konejšit, utěšovat a vzít za ruku, sát z jejího lehounkého úsměvu. Sklonila se ještě víc nade mnou a já cítil, jak mnou prostupuje. Po chvíli se Královna svršků napřímila a do absolutního ticha zazněla její slova:

„Neboj se a jdi!“

A mne opustila bolest a já vstal. Královna svršek mi podala moji poutnickou hůl, lehce, sotva znatelně pokynula hlavou.

A já z Pošetilých Bloudů jsem se pokorně uklonil a šel, možná trochu belhal.

Užaslé zástupy Bloudů se přede mnou rozestupovaly a uzavíraly, podobně jako před Královnou svršků, jako bych byl podporován její mocí světla. Mířil jsem na horizont, nebo mne tím směrem přitahovalo.

Byla to divná chvíle, i Bloudi se nemohli rozhodnout, zda mají zůstat nebo jít se mnou, nebo se zase rozprchnout, nebo čekat, čekat, až na ně přijde řada na svezení. Královna svršek se vrátila ke kolotoči a usadila se v jeho koruně.

Divný spetakl na této štaci. A myslím si, že se už nikdy neopakoval.

A v linii zbloudilého času, já, jeden z pošetilých, hromádka spadného šustí, ubíral jsem se k horizontu a za mnou zástupy, které se rozhodovaly a otáčely a postupně řídly, otáčely se až nakonec přítomnost světských a poutí zvítězila a navrátily se zpátky.

A tak téměř sám, Bloud jeden z pošetilých mizel jsem za horizontem možná do tuctu svých blízkých a hledal paseku pomněnek, rozesetých po mléčné dráze, abych spočinul v náručí podobné Královně svršků.

Omnium bez rátia bylo stejné a přesto jiné, jako v Pomněnkovém větru. Na větvi zástupů tvořících Bloudy, listí jejich oděvů sem tam vítr nadzvedával a větral, aby se chvílemi ztratil, aby si odpočinul. Stejně, ale jiné, točila se na kolotoči událost, jako by na kolotoči bylo ruské kolo, chvílemi při zemi, kde Bloud pošetilý nastoupil, aby vystoupal až nad horizont a znovu se ponořil zpátky do dění pod horizontem.

Nestalo se, vracela se pouze ta událost, v podobě paradigma minulosti a naděje, naděje, že se vrátí. Zůstal symbol, jeden ze symbolů událostí, součást koruny, součást směru, ukazatel absolutna.

A každý přítomný, včetně Pomněnkového císaře cítil, že právě Královna svršků je nejmocnější v Pomněnkovém světě, mocnější než Pomněnkový král.

NEBOJ SE A JDI

A, já Bloud pošetilý se šesti, co jich zbylo z dalších, překročil jsem hranici horizontů mezi čtyřmi věžemi šachových figurek.

A naposledy jsem se otočil ke kolotoči, ke Královně svršků a celému ansáblu. Nic nebránilo nám jít zpátky, byla to podivná síla, co je přitahovala.

Chvilé váhání.

Podíval jsem se na své brachy soukmenovce Bloudy a uviděl jsem, že kromě jedné bytosti se beze slova otočily a vzdalovaly se zpátky...

Zůstal jsem sám, ba s jedním možná zapomenutým Bloudem. Viděl jsem jej zdálky. Cítil jsem, že to není Bloud, spíš ženská podstata, bludička, která se záhy utvářela v nádhernou bytost.

„Kdo jsi? A proč nejdeš zpátky?“ obořil jsem se na ni bez úmyslu ji urazit.

„Nemohu, jsem královnina svršků Služebnice a ta mi nařídila, abych tě doprovázela,“ a na důkaz poodhrnula šat. Pod vnějšími šaty podobné zástěře jsem na okamžik uviděl překrásné sáří nade-dikované z pomněnkových lístků, které se leskly jako drobnouchké plátečky zlata.

„Já jsem ta, co tě bude vodit po stezkách. Já tě dovedu na Pomněnkové pole, tam kam chodí Pomněnkový vítr spát a do jadérek usínat.“

A tehdy Bloud pošetilý poprvé zaváhal, zda vůbec chce najít to pole, tu matici pomněnek.

Slyšel hlas Královny svršků: „Neboj se a jdi!“

Na planetě horizontů zářilo pasivné, neznámé světlo, podivná namodralá tma, mráz a teplo, divná pomněnková mlhovina je

obklopovala. Nic neviděl a neslyšel, byl nevidomý autista. Cítil část ruky obnaženou ze sáří s pocitem, že je to jediný pevný bod, jinak nic, ruku, co se dotýkala jeho pahýlů, ruku Královny služebnice. Nyní bylo jasné, proč Služebnice královny druhým jménem Tesy Asu, její Spomocnice jej doprovázela, bez ní by se ztratil, zanikl. A možná, že by se ztratilo i jeho vědomí i on sám, já.

Mlha začala opadávat a on viděl obrysy a tvary průhledné i průsvitné. Spíš rozebrané světy v podobě čar a krystalických mřížek ve snaze utvořit prostor. Nepochopitelně to k sobě splývalo. Ve chvíli se vše zastavilo. Služebnice královny povídá:

„Hle, jsme na Planině horizontu. K Pomněnkovému poli, matici plně pomněnek vedou čtyři cesty,“ odmlčela se na chvíli a s vážností dodala: „My jsme uprostřed nich.“

Pokynula jedním směrem a povídá:

„Tam je minulost, tam je budoucnost. Obě cesty se jednou spojí.

Tam je stezka Mocností a tam stezka, která nevím, kam vede, možná k Pomněnkovému poli. Kterou si vybereš, Bloude z pošetilých?“

Bloud byl zmaten. Místo toho, aby odpověděl, se zeptal.

Spíš to znělo jako rozkaz:

„Ty, ty už jsi viděla či jsi byla na Pomněnkovém poli, určitě si chodíš Královně svršků pro pomněnkové lístky!“

Spomocnice královny se neurazila. Bylo ticho na planině horizontů; čtyři cesty před sebou a jedna zpátky.

Spomocnice královny neodpověděla, pustila jeho ruku, tot' na znamení, že rozhodnutí je na něm.

Po dlouhém tichu se jej s citem zeptala:

„Chceš se vrátit, Bloude pošetilý?“

Měl pocit, že se ho ptala sama Královna svršek.

„Hle,“ a ukázala do stezky minulosti, „zde se ti může otevřít panoptikum minulosti, kdy všichni ti, které jsi potkal „na cestě“ jsou zakotveni ve věčnosti a nepotřebují jíst či spát.“

„Hle,“ ukázala na stezku budoucnosti, „zde obrysy světů se zrenderují, stávají se nepropustnými, „hmotnými“, kde jedna síla se dělí na dvě a dvě na čtyři a stejně dobro i zlo, na lásku i protiváhu. Možná, že tam je tvoje Pomněnkové pole, možná, možná...“

A potom netečně pokračovala:

„A stezka pro Mocností je spletitou šedí, nepochopitelná, mimo představ Bloudů, třebaže pošetilých.

Svět pro tebe nepřírozený, svět snů či událostí. Svět, do kterého patří i pouť Pomněnkového císaře, svět, který je možná doménou Mé Královny svršků.“

Bloudovi se při vyslovení jména její paní zachvělo srdce. Královna služebnice si toho moc dobře povšimnula a čekala, až se Bloud znovu zeptá:

„A co tvá čtvrtá cesta?“

„Ta čtvrtá to nevím, pane Bloude, cestu tam a zpátky znají Mocnosti mocných, co symbol mají vetkaný ve svém sáří. Kdo po stezkách Mocných z zBloudilých Bloudů se vydá, ten zpátky do pomněnkové pouti se navrátí, před kolotoč předstoupí a stane se z něj Bloud, divný, Bloud bez tajemství, součást včelího úlu, jeden z řady nepatrných, co stojí v zástupech, Bloud, kterého nikdo neobejme, jeden z patníků u cesty.“

A Bloud, jeden z pošetilých se Služebnicí královny se sám rozhodl vystoupit z planiny horizontů a váhavě nakročil k třetí, či čtvrté cestě.

Zapomněl na myšlenku, která ho měla vést k Pomněnkovému poli. Spíš přemýšlel o cestě, která vedla tajemstvím, či nevědomky se nechal vést Služebnicí královny svršků.

A za hradbou horizontů na jeho planině, která přesahovala za smrt, dal se cestou, spíš stezkou pro Mocnosti mocných.

Spomocnice královny jeho rozhodnutí nekomentovala. Šla první.

Sestupovali po úzké cestě kolem Horyhor až do pásu mlh. Záhy se stezka zúžovala tak, že nebylo možno jít po ní. Bloud se ohlédl za sebe. I za ním se zúžila natolik, že se nešlo vrátit. Skála se proměnila na kolmý hladký a průsvitný, jednotitý nekonečný blok, za který se nedalo chytit. Pod ním byla v tríslech cítit šílená hloubka.

A Bloud, jeden z pošetilých splynul se skálou. Chtěl by být k ní přikovaný, protože se bál, bál o svoje já, co tvořilo jeho „podobu života“, aby neupadl do zapomnění. Pocítil strach a rozpaky když viděl Služebnici královny. Našlapovala jako Malá tanečnice na zužující stezku. Spomocnice královny se na něj ohlédla a on slyšel:

„Neboj se a jdi!“

„Já Služebnice královny svršků povedu tě po stezkách. Pojď dál, ty sis vybral cestu a hle, zpátky, i když budeš chtít, je cesta zametená tvými výčitkami a nedůvěrou. Do jiného se navrátíš.“

Bloud překvapivě rychle zareagoval:

„Nejde to dál!“

„Čeho se bojíš, Bloude pošetilý, bojíš se udělat prostý krůček, kolik kroků už jsi udělal? Vzpomeň si na královnu. K tobě přistoupila.“

Ale Bloud pošetilý neměl tu víru, bál se o život, o své já, přikované ke skále...

Kdoví, jak by to trvalo dlouho. Nikde nikdo. On a ona Služebnice Královny svršků, stěna, nanokrystal hexaedr a mlhovina kolem, opar kol. Bloud z pošetilých se snažil píchat holí do mlhy, v bažínách mlhovin hledal pevný ostrůvek, bod. Tápal...

A Spomocnice královny jej pobídla:

„Neboj se a jdi!“ a po chvilce dodala, „nic se ti nestane, jsem tu s tebou.“

Bloud pošetilý znovu a znovu slyšel Královnu svršků, chtěl jít. Nohy jej neposlouchaly. Služebnice jej obešla. Světelná dlažba, prosvítající žluto černě se při intenzivním dotyku jejích nohou

zнову a znovu zažíhala a zhasínala za ní, s obrovskou pevností a jistotou. Když mýjela pošetilého Blouda, vztáhla na něj ruku a řekla konejšivě:

„Neboj se a pojď zpátky, pojď na cestu Bloudů, půjdu za tebou i před tebou.“

A Bloud pošetílý udělal krok do hlubin. Ucítil pevnou cestu pod sebou. A byl tu sám Bloud a Služebnice královny a kolem nich samota a mlha. Nabýval v chůzi jistotu, cesta před ním a za ním se otvírala a zavírala.

Nebylo vidět vůbec nic, nebylo se podle čeho orientovat. Věřil Služebnici královny, že jej dovede zpátky. Bloud se po ní ohlédl a uvědomil si jak je krásná. Její pomněnkové sárí se vytěšňovalo z mlhy. Namodralá záře osvětlovala cestu.

Cesta pod ní zaplála světle modře na rozdíl od jeho černožlutých stop. Najednou se mu Služebná zdála jiná, půvabná s měkounkou chůzí, na rozdíl od něho, kdy bylo slyšet dupot, spíš kámen co dopadal na kámen, jak jeho pajdavé pahýly se dotýkaly cesty. Nechtěl si připustit, že v té chvíli vidí Královnu svršek; možná i hezcí mocnější nedosažitelný idol. Služebnice královny se malinko, malinkatě usmála. Tvář bez vrásek, kůže napnutá v lících...

Pošeptal pro sebe: „Vždyť proč ty nejsi Královnou, Královnou Bloudů, pošetilou.“

Záhy, když odpočíval a chvíli se zastavil, si všiml, že i její oblečení se změnilo, nebo se mění i v podobě symbolu, který byl velký jako dlaň na okraji sárí. Teprve teď si uvědomil, že i Služebnice královny svršků patří do Mocností mocných...

Sklopil zrak, podíval se na sebe, na své šaty připomínající rezaté lisí, nebo šustí vymláčené kukuřice, podivnou skulpturu opírající se o hůl, která byla větší a těžší, jako on či jeho já, neohrabaná a nemohoucí. Hluboký povzdech přerušil to ticho, ticho klapotu pahýlů.

Mlhovina se rozestoupila a entý pozorovatel ze čtyř Šachových věží horizontů událostí viděl sestupovat návštěvnici, Vlasatici z vyjadérkovaného prostoru planiny horizontů, plné planet a obrysů temné hmoty, malou hvězdičku doprovázenou nepatrným z nepatrných. Po stezkách spravedlivých se začaly trousit Mocnosti a symboly se dotýkaly přítomných.

„Bud’ pozdravena Královnina služebnice, koho to provázíš po našich stezkách spravedlivých?“

Byl to Prodavač světů ze Zastávky u hřbitova, který se poklonil Služebnici královnině, jako svojí rovnocenné Mocnosti. I ona poděkovala, lehce pokynula sárím a tak dala najevo Bloudovi pošetilých, aby udělal totéž.

„Má paní, Královna pomněnkových svršků mne požádala, abych doprovodila zde a ukázala, Blouda z pošetilých na křižovatku planiny horizontu.“

Po odmlice dodala: „On si vybral stezku Mocností nesmrtelných... a vrátil se zpátky.“ Jako by celá její osobnost při posledních slovech poklesla.

Prodavač světů si velmi pozorně a nevěřicně Blouda prohlédl.

„Tak.“

„Ty, Bloude pošetilý, jsi zapomněl, že jsi hledal lísteček na Pomněnkovém poli, a chtěl ses stát Mocností, ty bláhový Bloude, zklamal jsi víru, zklamal jsi Královnu svršků a její důvěru. Vždyť to byla ona, co sestoupila z koruny kolotoče, aby tě chránila.“

Při těch slovech se otáčel zpátky ke Služebnici královny.

Bloud pošetilý se zastyděl. Pravda byla tak syrová, že ji nešlo pozřít či dovedně upozadit. Bylo to, jak by mu vyšli symbol zklamání na jeho rezaté uniformě šustí.

„Jak se jmenuješ, Bloude?“

A jako by to byla její vina, Služebnice královny předběhla jeho rozpaký a řekla:

„Nemá jméno, neboť on dosud se nesvezl na kolotoči Pomněnkového krále. Ještě neodpoutal svoje já od jiných.“

„Rozumím,“ řekl Prodavač světů a prorocky na vysvětlenou Bloudovi pravil:

„Tot', pravím ti, Bloude z pošetilých, dřív než svými prsty učešš Pomněnkové pole, dostaneš jméno podobné těm, odkud jsi vzešel. Necht' vybereš št'astně a nezastane se stín symbolu nedůvěry na cestách spravedlivých.

Pouze Mocnosti mít jméno nemusí, co Mocnost, hle, symbol mocnější jmen. Uslyšíš své jméno, symbolům Mocností neporozumíš.“

Pošetilý kupodivu se zmohl na otázku:

„Kde dostanu své jméno, kde mám ho ke koupi?“

Prodavač světů odpověděl za Služebnici královny:

„Tady Služebnice královny tam jistě tě doprovodí, Bloude pošetilý. V Akropoli skály jsou vytesána jména, která znáš i neznáš, některé nepřeteš.

A i tvé jméno zazáří na okamžik uprostřed omnia, neboť každý živý má své jméno, třebaže o něm neví, neví kdo je.“

A stalo se. Obrisy stezky se stávaly zřetelnějšími. Po obou stranách se zhušťovaly světelné krystaly a tu a tam z nich problikávaly světlušky. Při podrobnějším postřehu si Bloud všimnul, že jsou to spíše písmena, jména či různé znaky a symboly.

A přišly pod obrovskou kopuli a pod ní byly vytesána jména symboly a znaky co předpověděl Prodavač světů. A uprostřed toho systému připomínající vnitřek čipu byl stůl, stůl, jehož vrchní deska tvořila krystal, na něm ležela kniha a vedle bílá tužka a rydlo... Blouda to zarazilo. Jako by v hlubinách podvědomí se jí dotýkal.

„Hle, Bloude pošetilý, najdi si své jméno na oblouku, potom vezmi rydlo a vyryj jej do stolu pod knihu. Od té chvíle tě nebude nikdo ze soukmenovců volat Bloude pošetilý, ale tvým jménem.

Až jej vyryješ, bude tvoje jméno překlopeno do knihy jmen živých a zapečetěno. Tvé jméno se stane pravým jménem.“

A tehdy zdvihl oči Bloud pošetilý; pes na svého pána, díval se do koruny Akropole, která připomínala vířící korunu kolotoče.

Chvěla se a točila, a jako pinprdláka vánočního stromku se jména chaoticky přeskakovala a prolínala ve víru neuspořádaného pohybu, jako kolotoč Pomněnkového krále.

„Není tam žádné moje jméno,“ řekl hořce, zklamaně a smutně ke Služebnici královny svršků.

„Buď trpělivý, Bloude pošetilý, počkej si na své jméno, neboť tvůj čas za horizontem události je vodopád, kde voda, myšlenka, proudí tam a zároveň zpátky nahoru a dolů, přitom se nepotká a zároveň nenavracuje.“

Bloud nechápal. Uchopil svoji hůl oběma rukama. A kdoví jak dlouho, v neměřitelném čase tam stálo sousoší! Bloud a Služebnice královny se sundanou plachetkou.

Na její hlavě zazářily diamanty odrážející mihotavky. A najednou, současně v kopuli na okamžik, padající hvězda zazářila jménem -memo- „JAN“. Užaslý pošetilý vykřikl s neskrývaným úžasem: „Jan, já jsem Jan.“

Pod Akropolí nastalo ticho. Pod ním zaznělo aleluja.

„Ano, ty jsi Jan z rodu Janů a nyní narodilo se i tvé jméno. Od této chvíle ti každý bude říkat Jane z rodu Bloudů pošetilých, neboť tvoje jméno se zrodilo a bylo nejbližší Malému a Velkému Janovi, dalším já. Právě v tuto chvíli. Vem tedy rydlo a vyryj jej do křišťálového stolu.“

Jan se zdráhal. Bylo mu líto poškodit tak krásnou planinu plnou absolutního lesku.

„Vyryj své jméno, nebo tvoje Já JAN se nezapiše do knihy Akropole.“

„Má paní, těch jmen Janů je...?“

„Ach, Bloude nešťastný a pošetilý, každé jméno je jako symbol, hvězda, co nemůžeš ty přečíst, každé z nich má svoji architekturu a krásu svým příběhem.“

„Hle, Jane, tvé jméno z mnohých národů se vyslovuje různě, dohromady tvoří jeden celek, je to skelet vytvořený z oblouku obratlů. I ty jsi skelet, forma obrysu z Bloudů pošetilých, jsi bytost a obsahem tvého jména je Jan.“

„I mnozí z Janů a rodu tohoto jména chodili a budou chodit po stezkách, hledat budou poutníci poutí, hledat budou a naleznou, možná pole věčnosti, možná Akropoli se svým jménem.“

Co budeš dělat ty, Jane, až najdeš, co jsi chtěl najít, až dotkneš se všech svých snů a přání, což zodpovíš si otázky a zastavíš své putování.“

Jan vycítil v jejím hlase marnost a zklamání.

Měl dojem, že Služebnice královna překročila svoji pravomoc touto vyslovenou otázkou v domněnku, že on obratlovec by ji mohl soudit. Vzpomněl si na královninu náruč.

Služebnice královny následně pohladila stůl jako kněžka zpovědnice. V tu chvíli tělo obrovského kolosea pozměnilo se v obrysy, tvary a pruhy a světlo zmizelo a rozplynulo se v pomněnkovém větru.

A v tichu a prázdnotě putovala Služebnice královny prostorem jako Vlasatice a u ní Jan, dříve z pošetilých.

„Hle, Jane, tam a kolem,“ a ukázala směr před sebou, „tam, Jane, je Pomněnková mlhovina, chceš-li Pomněnkový svět, kam chodí Pomněnkový vír, co roztáčí kola kolotoče odpočinout.“

A skutečně, před ním byla obří nádherná mlhovina s namodralým úsvitem tak hlubokým, že se dotýká snu, spíš bezrozdílnosti reality a snu. A on se ocitl na nekonečné planině uprostřed pole, dne bylo plno Milosti pomněnkového kvítí od horizontu k horizontu.

A královna služebnice nad jeho sněním povídá:

„Hle, Jane, Pomněnkové pole, zde vítr jej češe jako vlnky moře, zde čerpá svoji energii. Každá květina nese svoje jméno i tvoje je tady jediná pomněnka co jmenuje se Jan.“

A Janovi z Bloudů pošetilých se zdály, připadaly stejné a zeptal se:

„Která je moje, kde je má květina, milá Služebnice královny, kde je má?“

Královna sošek odpověděla, jako by otázku neslyšela:

„Ano, i já mám svoji na planině horizontů,“ ukázala na jednu z nich a pohladila ji.

Cítil pohlazení, Jan pošetilý, slyšel její jméno, které nemohl vyslovit, neboť znělo samo jako podivné chvění...

I on po vzoru Spomocnice královny pohladil náhodnou květinu a cítil, že je právě jeho. Pošeptal:

„Já, já jsem Jan,“ věděl, že existoval.

„Mohu nasbírat a natrhat pomněnkové lístečky a donést je ostatním Bloudům?“

Očekával zápornou odpověď.

„Natrhej si jich, kolik chceš.“

Oznamovací prostá odpověď Služebnice královny jej překvapila. Zněla stejně, jako když světští lákali na další jízdu na pouti.

Jsou-li lístečky věčnost a na nich napsány odpovědi na otázky, nemohl pochopit, že jsou tak lehce dosažitelné, pouze natáhnout ruku a... tak jednoduše k mání.

Služebnice královny jej lhostejně pozorovala.

Jan začal trhat lístečky. Byly tak drobounké; neodvážil se urvat celou květinu.

A začalo se Pomněnkové pole vlnit jako moře a viděl Pomněnkový vítr, jak jej uklidňuje a konejší.

Natrhal celou hrst a už mu padaly lístečky z dlaní. Zvedl se vítr a padající lísky začaly létat jako sníh všude kolem.

Tolik věčností. Škoda, pomyslel si. Bylo to znamení.

Jan si začal uvědomovat, že všem nemůže věčnost přinést.

„Jak mám přinést věčnost Bloudům zbloudilým, Služebnice královny, když nemohu natrhat květiny celé, neboť bych vykořenil jména života?

A Služebnice královny odpověděla se stejnou oznamovací samozřejmostí:

„Ty jsi chtěl vidět a cítit a usednout v paměťovém Pomněnkovém poli, ne trhat věčnost pro zástupy Bloudů u a před kolotočem.

Ty jsi chtěl a poznal jsi tajemství. Myslíš si, že obyčejné lístky z pomněnek, obyčejně věčné. Třebaže věčné, je to, co Bloudům i ostatním zástupům chybí, po čem nejvíc touží, je to tak, Jene z Janů, Jene z Bloudů pošetilých?

Držet čas v dlani, bát se o něj, aby se nerozfoukal jako hrst papíří ve větru.“

Na důkaz svých slov utrhla pár lístků a položila na hřbet ruky a otočila ruku. Dlaň byla prázdná. Jan viděl její lístečky; tančily a potom je Pomněnkový vítr uchopil do náručí a nesl kamsi do mlhovin, kde rozžehly jádérka hvězdiček.

A teprve tehdy si Jan uvědomil, kde stojí, v mocném Pomněnkovém poli, kde každý lístek se může proměnit v hvězdičku či jiný Pomněnkový svět.

Stál na planině horizontů v Pomněnkovém poli.

Nebýt Služebnice královny, byl by tu sám. Toužil se s někým poradit a vyprávět to, co se mu stalo, jaké milosrdenství se pro něj proměnilo vize ve skutečnost.

Pochopil, jaká je věčnost, krásná nekonečná, melancholická i smutná a tesknivá, kolik barev a zvuků má, věčnost, ukrytá v každém nitru, které nemá kdo obdivovat. Taková věčnost je na nedozírné planině horizontů.

Aniž si to uvědomoval, otevřel dlaně. Kupodivu lístky na jeho dlani zůstaly a on sám do nich lehounce foukl a sevřel svoji poutnickou hůl. Snažil se gestem něco omluvit.

Nad Pomněnkovým polem od horizontů se rozzářilo světlo, tisíc tisíců sluncí a měsíců, viditelných i neviditelných vystoupilo z jadérek Pomněnkového větru pro miliardy životů, ržaly nad Pomněnkovým polem.

Podíval se na Služebnici královny. Vycítil a bylo to zřejmé, že pro ni to nebylo nic nového, že už tuto vyjaděrkovanou pout' viděla. Překrásný okamžik by trval do nekonečna jako ta suma věčnosti na Pomníkovém poli.

A v téže okamžiku Jan z rodů Janů řekl doprovázející Mocnosti:

„Půjďme domů.“

„Kam chceš jít, Jane, tady v Pomněnkovém poli tkví tvoje věčnost, kam chceš jít, tady jsi doma?“

„Nechci ještě slyšet, pouze co mi bude Pomněnkový vítr právě a ozvěny osudů omotávat mysl a na kolotoči císaře je rozmotávat, ještě ne, má Služebnic královny, i Pomněnkový vítr se toulá. Samota je příšerná, já čekal bych tady ve věčnosti, co mi přinese a povypráví.“

Stejně jako ty, co Královně svršků jsi dobrovolnou otrokyní či druhým já, zde místo samoty ještě pro mne není, já slovo, já obratlovec zdání nejsem sto ustát osamění, sbírat věčnost, co druzí po ní touží, nejsem to já, a moje duše zatím připravená není.“

A Jan sklopil svůj plachý zrak a odvrátil se od Služebnice. Možná i pár kapek slané rosy dopadlo na kytičky. Jeho upřímnost dojala Služebnici královny a celá planina se zasypala pikoperlema vody.

„Pane Jane, zpátky už cesta není, na stěně je křižovatka zapomnění, tam dá se dát cestou k Pomněnkovému králi, je to čtvrtá z cest a na ní milník zapomnění. Zapomeneš, jméno tvé ti zůstane a nebudeš vědět, odkud se vzalo a na naši cestu zapomeneš, Jane, i na mne.“

„Chceš-li snad, nikdo tě nezastaví, půjdeš po stezkách dál, co Mocnosti mocných chodívají, možná že dostaneš nový šat a symbol, snad co čte se jako živé duše kandidát zapomnění.

Půjdeš-li po cestě čtvrté, vrátíš se ke kolotoči coby kandidát, do zástupů jako každý jiný, a čas, co jsi držel ve svých dlaních je nenávratně pryč, rozfoukal ti jej Vítr pomněnkový.“

Jan jí skočil do řeči:

„Chtěl bych si ponechat já Jan oděv svých Bloudů, prosím, má paní, služebnice Královny, prosím.“

Služebnice královny jako by to nevnímala.

„Jane z rodu Janonů, dím ti, poslouchej dobře, co ti pravím, než rozhodneš se.

Horizont už nepřekročíš, dokud se na pouti, na Pomněnkovém kolotoči nezatočíš, nebo poslední budeš v zástupů tvého šatu Bloudů, a ne jeden jich i ostatních. A budou tě vnímat jako blázna či hlásnou troubu.

Jene, tvé jméno je vytesáno a symbol jednoduchý na svém šatě budeš mít. Ba chránit tě nebude. Otázkou pro tebe bude, kde se vzal a proč.

Tvé jméno je vytesáno v Akropoli jmen, ale tam na konci zástupu budeš zas Bloud pošetilý, *jen...*

A Královny svršků i mne pak se sotva dotkneš, jak na hvězdičku na nebi na ni pohlédneš, tak vzdálená a nedostižná bude. A ona ti v nekonečném čase, až svezeš se na kolotoči zase, položí ti otázku zase a řekne:

„Vem si svoji hůl, Jane, neboj se a běž, neboť tvé jméno je vytesáno v oblouku nad Pomněnkovým polem, chceš-li, navrat' se zpátky. I kolotoč se točí stále kolkol tam i zpátky, navrat' se zpátky.“ Jan prorocství moc nerozuměl.

Vzal hůl a vykročil první. Co si jej táhlo na křižovatku, na rozcestí. Pod nohama se mu zvolna vyhýbaly stonky s světy a potom se zvolna narovnávaly jako vlasy Vlasatice. Služebnice královny za ním plula v pomněnkové barvě.

Zdálo se mu, že se občas ukláněla, pozdravovala Mocnosti kolem. Jan cítil pouze jejich přítomnost, představoval si je jako živé šachové loutky v nadživotních velikostech zkopírované ve své podstatě z Olympu bez svého šéfa, se svými hodnotami ve formě znaků či symbolů, které představovaly.

Měl dojem, že symboly na okrajích jejich sárí byly mnohem významnější než jejich podoba. Sloužící ke komunikaci. Pochopil, že mezi ně nepatří. Nemohl pochopit, že mezi nimi není vyšší ani nižší stejně tak jak rostlinky v Pomněnkovém poli.

Na tentokrát na další Ypsylonce se za ním ozvala Služebnice královny:

„Co tvé ticho, skleněné království, kde nezurčí potoky. To jsi přece hledal a našel, Jene, úžasné ticho ve věčnosti, to jsi přece hledal a našel, Jane z Bloudů pošetilých.

A znovu zopakovala:

„Hledal jsi přece ticho a samotu, skleněné království... a dotkl ses... jej.“

Jan věděl, že co Služebnice královny říká, je pravda. Styděl se.

„Co řekneš mé paní a co říci jí mám já Služebnice věrná, když splnila jsem tvé přání, dotknout se ticha ve věčnosti, stát se květinou Pomněnkového pole. Co řekneš, až budeš na konci zástupů. Bloudit budeš v myšlenkách, co pravda je a co není?“

A Jan z rodu Bloudů stanul na křižovatce Ypsilon. Spomocnice královny jej potřetí zastavila.

„Zde, Jene, hle, plocha stezek, kterými jsme prošli, se zakřiví jako obrovský nekonečný plech a naváže se dohromady.

A jeho konce přesahu se navzájem spojí v jednu tenkou nekonečnou linii; znak ryby nebude vidět, kde je začátek a kde konec. Setká se slovo se slovem a i to přesáhne se navzájem, setká se čas s časem, teplo s teplem. Setká se i Jan s Janem a přesáhnou se navzájem.

A vytvoří je horizont, nový horizont, jástí, horizont zrcadlení, horizont, který nepřekročí smrt či jiné události, neboť nevidno

kde se spojuje počátek a konec, neboť počátku ani konce není, nelze tam dojít a nahmatat, mnout vítr na Pomněnkovém poli. Chceš ty sám podílet se a darovat své já do nenáhody? Pokud ano, vrátíme se, odkud jsi přišel – všední Bloud pošetilý. Tvé jméno ti zůstane, Jane.“

A Jan v sobě cítil hořkost pelyňku a velkou vinu, jako by to byl zločin jít domů, že to není jeho soukromá věc, že na konec řady nic nepřinese, svoje jméno. Ani jediný lístek z pomněnky, dokaž, že tam byl a dotkl se věčnosti, že co hledal, to opustil, i ticho, po kterém toužil, že nikomu věčnost nepřinesl, poslednímu z Bloudů, že zklame Královnu svršků. Přes to rozdvojení vydal se cestou ke světským.

Cesta byla krátká, žádné čáry. Služebnice královny jej mlčky následovala. Ještě před úrovní horizontu slyšel šum zástupů.

A vystoupili oni dva na horizont a viděli jejich konec. Kupodivu nikdo neubýval ani nepřibýval. Nikdo o nich nevěděl, nikdo o ně nejevil zájem.

A tak sestoupili do Pomněnkového světa, do údolí, kde žádné kytky nerostly. V obrovské dálce točil se Pomníkový císař a jeho pout'ový ansábl.

A Královna svšku byla malou hvězdičkou. Kdoví, jak dlouho putovali, možná to byla honba za fatou morgánou, než se plech hodnot pevně překryl. Jan s časem dorazil na konec zástupů do řady Bloudů.

Zastavil se. Spíš nemohl dál, jak předtím předpověděla Služebnice královny. Lehce pokynula na rozloučení a sama směřovala ke své paní, ke Královně svršků doprostředka dění. Nikdo v zástupch jí nebránil.

Před ní se beze slova roztupovaly jako před samotnou Královnou svršků a zase se za ní zavíraly, aby vytvořily před Janem nepřekonatelnou hradbu. Janovi se zdálo, že to jsou mrtví, co mezi sebou mluví; nemohou vstát, obejmout se, než svezou se na magickém kolotoči.

Služebnice královny svršků dorazila ke své paní.

„Bud' pozdravena, Královno svršků, i ty, Pomněnkový císaři. Já po stezkách zbloudilých došla jsem a splnila úkol, co dostala jsem. Má královno.“

Královna se nad ní sklonila a řekla:

„Děkuji ti, služebnice má nejdražší.“ Otočila se k nejbližším a její zrak spočinul na Janovi Velkém i Malém z rodu Zachariášů.

„Hle, Jane, tvoje já je dvojí a třetí, neboť jedno je na konci zástupů, neboť jeden z Bloudů pošetilých překročil linii horizontů a vrátil se před něj. On vytesal své jméno na stůl Akropole slov. Tím spojil prvního s prvním, jiného s jiným.

Ech, Janové, kde bude vaše vůle.“

An ukázala směrem ke konci zástupů, kde mělo se dělit jejich já. Jedno podobné věčnosti, druhé, co bude hledat ticho a samotu, třetí teplo a lásku. Dohromady chaos a zmatek co vede k šílenosti.

A Dotyk zpovědnice glosoval:

„Ba neopustíš-li mne a kolotoč, Bloud zůstane Bloudem na konci zástupů, ty a já, ve víru kolotoče nikdy nezapomeneme.“

A bylo ticho. Dech Dotyku zpovědnice přidal slovo na vysvětlenou:

„Hle, máš dvě oči, dvě uši, dvě ruce, jedno srdce. I tvoje myšlenky budou vícere, jedna bude, které dáš přednost.

Hle, spojuje se minulost s budoucností v napětí, aby tvoje „žítí“ se mohlo pohybovat tam a zpátky, kde cesta je jediným řešením.“

„Hm, cesta,“ přidal se kdosi ze zástupů, „to je to putování za a na kolotoči. To je jízda, na kterou čekal Jan z pošetilých, aby se mohl navrátit zpátky, jinak by musel stát ve věčnosti, Jan na konci zástupů, neboť jeho jméno jeho je JAN vytesaného do Akropole snů.“

Další kdosi se přidal:

„Kolik já mám a kolik má každý *entic* zástupů. Bloudi z Bloudů, Jan z Janů. Kdo je pravý, kdo je vytesaný?“

A daleko, na konci řad téměř v nedohlednu Jan z rodů Bloudů si povzdechl. Byl poslední. Možná to tak chtěl, možná to tak mělo být.

„Jsem poslední.“

Nedaleko si povšimnul se soukmenovci Mocnosti, která sledovala zástupy. Seděla na jednom z kamenů, které tvořily kruh podobný slunovratu na hranici horizontu.

Byl to Mág barrista. Na sáří měl symbol podobný egyptským hieroglyfům. Jan chtěl být sám, ale neměl kam jít. Byl na konci zástupů a z druhé strany obrys horizontů.

Mág viděl, že se Jan na něj podíval.

„Hej, Jane z Bloudů, pojď, jedna věčnost, jedna je jedna před tebou a jedna za tebou. Hle, čas je to, co se tetelí tobě nad obzorem. Pojď, sedni si, a uřízneme čas.“

Jan poslechl.

Zdálo se mu, že kameny, na kterých seděl, se počaly točit. Skutečnost byla jiná.

Mág položil krabičku a položil ji na kámen coby kamenný stůl, který byl podobný tomu v Akropoli. Nebyl to on.

„Otevři a prohlédni,“ pobídl jej Mág.

Jan otevřel a zjistil, že jejím obsahem jsou karty podobné tarokům.

„Vyndej, rozlož je na stůl, zahrajeme si, naporcujeme čas!“

Byly to jiné karty, spíše okna do prostoru, na nich Elementy a Mocnosti.

A tehdy zeptal se Jan Mága barristy:

„Já takové karty neznám a jsem je nikdy neviděl. Nevím, jak se s nimi hraje.“

„Nevadí, nebudeme hrát o nic, třeba o pár myšlenek, co říkáš,“ a naznačil pohled k moři zástupů.

Jan si povzdechl. Daleko byla Královna svršků, druhé nebo třetí já.

Začal si je prohlížet. Na každé kartě byl symbol, který hrdě nesly Mocnosti na svém sárí, odznak hodnosti či činnosti, ba poslání. Mág barrista vzal před ním každou kartu zvlášť, otočil ji rubem nahoru. Zde nebyl symbol, podle kterého je šlo rozeznat. Na hřbetu karet byl symbol u všech stejný, který nebyl k rozeznání a pojmenování.

„Otoč je,“ pobídl jej Mág.

Jan vzal vrchní kartu a otočil. I viděl Jan oknem do prostoru, kde zářil jeden i více měsíců, různě barevný. A pod ním symbol „Muškátový měsíc“. Aniž se stačil zeptat, co to znamená, mág jej vybědl k další kartě a ty následovaly a pochodovaly jedna za druhou...

Žvejka zelenec, Zastávka u hřbitova, Ta paňáca, Pahýly noci, Plechové lízátko, Malá tanečnice, Zikmund Loggrájen, Prodavač světů, Čarodka Larysa, Královna svršek, Pomněnkový král, Gerátor, Dotek zpovědnice, Pomněnkový vítr, Malý Velký Jan, Horizont událostí, skleněný chrám, marnost nad marností, světlo ze světla, pomněnkový kolotočkotelník s měděným pomněnkovým knoflíkem, Pavoučí panoptikum, Košíkář, Směnárník, Spomocník hvězdáře, smrt či Smrt, Fa, paradox a..., Kouzelník... a pikoperle, Páter noster, poutník a cestář, náhoda a Náhoda.

A stalo se – Mág barrista pozval Jana z Bloudů ke kartám na kamenech podobných kolotoči.

Jan nemohl odtrhnout oči ze symbolů a z jejich krásy a ptal se:

„Jak to, že, Mágu barristo, ti erby vycházejí. Jsi tam a tady, který jsi pravý?“ Zdálo by se, že otázka postrádala souvislost.

„Ach, Jene zbloudilý a pošetilý, i ty máš s Jana druhého, třetího, já v sobě byt' se ti to zdá v nekonečné dálavě, třeba v přízni Královny svršků, zdá se, že Jan Zacharius bude.

Tedy dva z každého jste jeden, jedny touhy a sny, mosty s myšlenkami. Nejsi Jan osamělý, ve vládě horizontu jste 3, Malý Velký Jan, a Jan, Bloud pošetilý, co sedí na kameni a kámen se nehne.

Hle, tři Janové a jeden kámen a skála, co vyčnívá jako koruna, a zbývající zuby kolotoče, předobraz hvězd v koruně Královny svršků.“

Jan nechápal, že tři mohou být jeden a zase tři a jistým způsobem znejistěl.

„Chceš-li, i my budeme tři, vyber si jeden symbol tobě nejbližší, co postoupí svoje já a budeme hrát ve třech.“

„Skutečně?“

Nedůvěřivě se na Mága barristu podíval a znovu nevěřicně zopakoval otázku:

„Skutečně si mohu vybrat jeden symbol?“

Mág demonstrativně pokýval hlavou s hlavou skloněnou až skoro k zemi a dodal:

„Bude to hráč jako každý jiný, bude ti soupeřem.“

„Mohu si vybrat i Mocnosti?“

„Ano, Jane, i Mocnosti, můžeš si vybrat i mne, moje druhé já.“

Skoro to vypadalo, že si to i přeje, a on to potvrdil: „aj dva mágové můžou být v jedné trojici, stejně Jan druhé.“

Jan si znovu prohlížel balíček a zejména Mocnosti. A v tom čase, který se zastavil. Jan se vznášel a kolébal jako vložky bez dopadu v Pomněnkovém větru, jako hvězdy bez řetězů ukotvené na klenbě Akropole, spousty kop času, vložka vířící kolem druhé. V jednom nepatrném čase v jedné té vložce se Jan z nepatrných rozhodoval, koho ze symbolů vezme do děje, vezme do příběhu. A přišla očekávaná otázka:

„Který artefakt, symbol, čas, či karta je nejmocnější, Mágu barristo?“

Mág se usmál jako Mona Lisa.

„Žádná, milý Jane, žádná není větší nebo menší, žádná není mocnější a slabší, jsou si rovny.“

Janovi se to zdálo nepochopitelné a mimoděk řekl s údivem:

„Proč potom hrát, když nikdo nemůže vyhrát?“

„Co bys chtěl vyhrát, Jene?“

„Vyhrát moc nad těmi symboly, nebo dobře se třeba najíst, vyhrát Pomněnkový vítr či Portále do kapsy, či vyhrát Královnu svršků, aby ti sloužila jako Služebnice a byla ti dobrovolným otrokem?“

Co bys chtěl, denáry, měďáky či zlaté talíře, nebo být Mocností či *prachobyčejným* Bloudem, být chudý duchem, co bys chtěl, jiné jméno?“

„A mohu něco prohrát?“

Zdálo se, že Mág barrista byl trochu zaskočen. A odpověděl:

„NIC.“

Divná hra, hraje se a NIC se nevyhraje, pocházela odjinud, stála mimo jeho chápání.

„Proč ji hraješ i ty, Mágu barristo?“

Barrista se lehce pousmál.

„Nechci být sám.“

Jan se rozhlédl kolem. Chtěl se přesvědčit, zda náhodou zastupy nezmizely.

„Nejsi přece sám.“

„Ba, je těžké mít věčnost přicvaknutou na sáří, věčně vyhrávat nebo prohrávat v kartách, tot' marnost nad marnost, je těžké mít věčnost přiškvařenou na sáří, věčně vyhrávat nebo prohrávat v kartách, je těžké zabřednout ve fantazii.

Mít já třetí sen, či sny, které jsou zároveň skutečností a věčně „žít“ s tím, že to, co si přeješ, je beze zbytku splněno, zda vyhraješ nebo prohraješ. To je moc Mocností.

Nejtěžší je být sám, bez času. Je těžké žít, Jane, ve fantazii skutečnosti. Jsem sám a každá další Mocnost je suverénní, samotář-ka.“

A znovu opakoval s povzdechem: „Každá Mocnost je sama, víc než je představitelné.“

„I Královna svršků?“ zeptal se nesměle Jan.

Chvilku bylo ticho.

„ANO.“

Jan tomu nevěřil, nebo nechtěl uvěřit... vždyť přece jeho Královna... její náruč... Má tedy i Královna svršek své druhé já? Třeba Královna Služebnice; tolik je jí podobná.

Jan z Bloudů se podíval na kámen.

Celá hora se pod ním pohnula, sama se roztočila. Bylo mu smutně, část mágovy samoty padla na něj.

Kolotoče myšlenek vířily nezávisle a zdálo by se chaoticky. Měl pocit, že jejich nekonečné množství je v mágově podobě spočítatelné. A zeptal se tehdy sám sebe.

„Kdo jsem?“

Prerušil jej Mág barrista.

„Tak který symbol sis vybral, bude-li další Mocnost hrát sebe sama?“

A Jan sám pro sebe zabrblal: „K čemu hrát, když nelze ani prohrát.“

Mág řekl:

„Tak, je to jako tvůj život, Jene z Bloudů pošetilých, tady jej hraješ a nevyhraješ... neprohraješ. Dokud si něco hledal a pachtil se za... třeba za věčností, a když jsi ji našel, co dál. Honit se za dalšími nepoznanými smysly, za dalšími žvásty, možná.“

„Hra nehra, koho bys pozval sem ty, Mágu barristo?“

Mág místo odpovědi uhnul zrakem.

„Taková karta tu není, třeba karta Zapomnění, taková karta tu není, tedy počet je jich omezený a já tady, na skalisku, hoře sedím, na moře osudů hledím, hledám, který osud je podobný mému, zahrál bych si hru k obrazu svému.“

Bylo ticho.

„Koho pozveš na karban, třeba druhého já, Jana, či Zpovědnici doteků.“

Hle, pozvi si, koho chceš, neboť Pomněnkový svět vejde se do krabičky od zápalek, dal bych třetí místo té nebo tomu, co přijde

po mně,“ a dodal „jsi poslední, co první odešel, aby se první navrátil.“

„Já bych si, Mágu, přál, aby zde usedl všech kolotočů král.“

„Hm ale takový universál tu není, je tu Král pomněnkový, co v koruně kolotoče trčí, točí se a točí. Mocnost jakoukoliv povolat můžeš, třebaže pomněnkový kolotoč se točí a nepřestane, i Pomněnkového krále povolat můžeš.“

A Jan velký malý pošetilý pozval by nejraději královnu svršku, vysněný přenádherný šestý smysl.

Ale zdálo se mu, že skutečnost je pro něj nedosažitelná. Živá karta Mocnosti královniny, dovedné velikosti byla viděna jak hologram s hranami i kulatinami mise zvukem fáze měsíce.

Zdálo se, že zvuk se od ní odrážel, řičel všemi směry.

Ano, kdo jednou zahlédl artefakt Královny svršku, nemusel se více dívat na vysvětlivky. Marnost nad marností. Byla zvláštní Mocností sama o sobě, sama o sobě, sama pro sebe.

A přitom stále dorůstala. Byla to vír napadající každou událost přisávající se panožkami na...

Mág jej pozoroval. Jan cítil, že tuší, možná ví, co má v představách.

„Pozveme královnu svršku?“

Janovi, když řekl – pozveme – se díky množnému číslu ulevilo.

„Ty bys ji chtěl pozvat, mágu?“

Mág chvíli mlčel a díval se mu do očí. Jan sklopil zrak, spíš uzavíral plachý pohled, než zaznělo vysvobožující:

„ANO.“

Mág to řekl s takovou samozřejmostí, že se o tom nedalo pochybovat. Vzal a zamíchal kartami. V tu chvíli zněl zvuk podobný polnici, jako by se svolávali...

Kolotoč se na chvíli zastavil a viděli všichni, že Královna svršek sestoupila z kolotoče a koridorem zástupů, který se před ní opět otvíral a uzavíral nesla se ke horizontu, ke skále s kamennou

korunou jako ve vlasech. Kdo ví, jak dlouho to trvalo, měkounce jako pápěří dosedla na stoličce jako na trůn mezi mága a Jana. Lehce se uklonila na pozdrav i to učinili oba přítomní, nicméně další „trůny“ zůstaly volné.

„Buť pozdravena, královno svršků, i ty, mágu barristo,“ pozdravil Jan. „I ty, Bloude Jane z pošetilých.“

Jan chtěl něco říci, ale ona jej zarazila: „Vím..., od královny služebnice...”

„Díky, že jsi mne pozval, mágu odpovědnému si od osudů kolotočujících. Jan chtěl udělat cokoliv, aby se zalíbil, aby co nejdéle spočinul co nejdéle v její pozornosti.

A tehdy si Jan uvědomil, že nemůže být jenom jeho, na hoře přehoře, na hoře přehoře ze které kouká pár kamenů po obvodu kruhu.

„Má královno,“ povídá Mág, „to i Jan tě pozval k nám.“

A Královna svršek se zřetelně poklonila.

„Děkuji, Jene, znám i tvé druhé či třetí já, Malého i Velkého Jana.“

„Má královno, mám hrát, třebaže hře nerozumím?“

„No, není to hra, milý Bloude, je to cesta bloudícího v kruhu. Naučím tě to. Vezmi tři soudy a potom ještě dva.“

Mág mezitím zamíchal a vybídl Jana k sejmutí karet. Znovu je pak pečlivě urovnal do komínku. A opět se ozvalo:

„Vem tři karty a polož je vedle sebe, všeobecností nahoru.“

„Hle,“ řekla Královna svršek, „první je minulost, druhá budoucnost a třetí přítomnost. Teď vezmu já.“

Teď vzala kartu a položila ji nad prostřední. Beze slova tak učinil i Mág a položil osud pod prostřední.

„Otoč je,“ vybídla je, „ty tři vodorovně.“

Jaké bylo Janovo překvapení, když viděl první, malého Jana, na druhé viděl sám sebe a na třetí byl velký Jan. Mág barrický na těch původních nebyl. A Královna svršek vysvětlovala:

„Vidíš, to je jeden Jan,“ a ukázala na první kartu, „ten se ještě nenarodil, ukázala na druhou a říká, ten je na cestě, a ukázala na třetí, tam za horizontem.

„A život tvůj byl, je a bude.“ V tu chvíli Mág otočil svoji kartu a skutečně tam byl Mág. Spíš by si mysleli, že tam by mohl být, že je tam měděný knoflík, další hlas říkal horizont, dejte tam horizont a další Prodavač světů, Zařikávač, zakotvil tam, dal by Muškátový měsíc, který prohodil.

„Teď ty, Mágu, dej dva symboly nejbližší tobě vedle sebe a neotáčej je. Mág neváhal, vzal Marnost nad marnost a Pahýly noci. Uzavřel spodní linii. Královna svršek měla vedle neotočené karty kohouta s kapkou smrti. Zbytek karet se ocitl nahromadě.

A tehdy jej Mág vyzval: „Jedna karta je tvoje, Jene pošetilý, osm jich je odkryto, ještě jedna tajná. Který symbol si vyzvedneš, který si vezmeš. Staneš se jím a svězt se můžeš s ním v koruně kolotoče. Jan váhal, nechtěl se kolotočovat; a Kohout se smrtí a marnost, Kohout se smrtí se mu vnucoval.

Beze smyslu či nějakého argumentu chtěl otočit neznámou královninu kartu. Královna svršek svoji kartu neotočila. Na nevyřešenou otázku odpověděla.

„To je tajemství, které znáš, obrat' své tři karty.“ Mág seřadil zbylé karty vedle sebe, symboly živé i neživé.

„Přiřaď, Jene, každému z Janů symbol nejvěrnější obsahu jeho.“

A tak Jan ostatních Janů neznalých bezmyšlenkovitě, podvědomě přikovával dvojice k sobě. Nad Malého Jana Malou tanečnici, nad sebe nikoho, protože tam sedělo tajemství. Schválně se podíval, jestli tam v ostatních chybí Královna svršek, ale nechyběla. Snad Velký Jan se zarazil.

A tehdy Jan z Bloudů pošetilých s plachým skromným pohledem provinile otočil tajemství, tedy neznámou královninu kartu-symbol.

Zdálo se, že všechny ty symboly kolem něj nyní seděly na hranici hladové strážní věže, ale pořád to byl vrcholek skály, který vyčníval a kolem zapadaného prachu, zdálo se, že opravdu rostl do výše.

Otočil kartu, ba tam uviděl sebe, Jana z pošetilých oděného coby obyčejného Blouda v oděvu či listů opotřebovaného plátna, coby listů napíchaného na poutnické holi, s rukama na hradbách horizontu, jak se dívá do dále a za ním, na pozadí nepatrný kolotoč, úplně samotinký jako hlavička barevného špendlíku zapíchnutého do plastického obrazu.

Uviděl sám sebe bez ostatních Janů. Zatím co by logicky očekával Královnu svršků, svoji Královnu svršků, a podíval se vedle sebe.

Nevěděl, co to znamená, ale tušil, že to má nějaký hlubší smysl, význam či vyšší kolektivní inteligenci, paradigma zapadající do každého systému, prostoru či času, překračující hranice pomněnkových světů. Jan si všiml, že vidí svoje já, svůj díl, svůj akcent, svůj artefakt, viděl svoji duši.

Uviděl svoji duši a mohl se jí dotknout. Podíval se kolem sebe tím plachým pomněnkovým pohledem a očekával něčí souhlas.

Kruh Mocností na hradbě věže horizontů jej podporoval. Touha zvítězila a on se dotknul svojí duše. Ta se jemně rozzářila a světlo, které bylo uprostřed, vykreslovalo směry, obrysy a tvary viditelné i neviditelné společenství chrámů, podobností citů smyslů příběhů i za hranicemi horizontů.

A Bloud položil ruce či podobné pahýly do toho Světa, ucítil vlídné teplo, něhu a lásku, víze budoucnosti minulosti, ovladače obloukem či nadstavbou slova. Zdálo se, že slyšel hlas:

„Otoč kartu!“

Otočil ji.

Mág opět poskládal karty do komínku a posléze je pečlivě uložil do krabičky.

A byl tu a je Mág barrista a on Jan a Královna svršků. Poslední jmenovaná; Jan vycítil, že se s nimi loučí.

„Divná hra,“ poznamenal kdosi a tentokrát ten kdosi byl Jan sám. Královna vstala a objala jeho hlavu jako kdysi. Pocítil její teplo v duši.

Mágovi barristovi se poklonila i on na oplátku zůstal s bradou na prsou. Královna svršek odcházela. Zmizela v koruně záře špendlíkové hlavičky.

„I já se s tebou rozloučím, Jane, půjdu po stezkách Mocností, neboť toulat se po věčnosti je mým údělem, potkávat ansáby a poutě. Nic pro mne není nové ani staré, divné.

A tak rozdávám karty a čekám na Náhodu.

I já čekám, milý Jane, jako ty.“ Při slovech se napřímil a jeho zrak putoval k zástupům a povzdechl si:

„Hle, koliko soudců, co budou soudit sami sebe. Tolik uplyne času, přitom čas je jeden, nepatrný, věčný.“

Janovi bylo docela smutno, že se s ním Mág loučí.

„Poslyš, mágu, řekni, ty jsi Mocnost z nejmocnějších?“

„Já, Jane, nejsem nejmocnější. My Mocnosti o tom, kdo je nejmocnější, nepřemýšlíme. K čemu moc, když jsme věční. Po proudu času za horizontem událostí se vozíme tam a zpátky, není tedy nového a starého, není k překvapení.

A můžeme být každý s králem, císařem i šustivým Bloudem, co přešlapuje v zástupech a čeká na svezení. I nejposlednější v zástupech může být jednou nejmocnější.“

Jan moc nerozuměl. Podvědomě cítil, že mluví pravdu.

A tehdy Mág neočekávaně jej pohladil. Rozpačitě pokynul hlavou na pozdrav a mizel za horizontem. Jan zůstal sám. Na konec zástupů se mu nechtělo. Zůstal sám v kamenné koruně neviditelné hory na kamenu podobném křeslu. Bylo mu smutně. Už se nechtěl narodit, už nechtěl prožít znovu život, nechtěl nic. Přemýšlel.

Pane můj, já Bloud Jan z pošetilého šustí vezmu tě za ruku.

A vodit chtěl bych tě po cestách zbloudilých a zapomenutých.
Já, věchýtek z obrazu duše, sotvaže viditelný, sotvaže pochopitelný, já lísteček pomněnkový za ruku držet a dotknout bych se tě chtěl.

Hle, věchýtek nepatrný, co obhájit by chtěl život.

A viděl jsem tři tváře v jedné. A jedny oči se mi nepodívaly do očí.

KONKURENCE

Hle, Pomněnkový král, točí se na kolotoči bláznů a mantinely snu kreslí, mantinely hranice v mlhovinách.

A slyšel jsem, jsem Hlas zástupů, jak praví: „Hle, pokorná a skromná, duše *machvatá*, opravdová duše.

Poctivý život nahlídne do sebe, opře se o hladinu, jako nohy zahříváné v mrvě. Nejskromnější *Re* s vírou převyšující lidství, pokorná. *On to ví, a jednou se vrátí.*

A Pomněnkový kolotoč se točí a točí.

„Řekni mi, řekni, koho svezíš, koho zatočíš, kdo se do smutku či radosti halí,

na koho počkáš, komu ujedeš, kdo opodál stojí?“

A Jan z rodu Zachariášů chtěl odejít. Hleděl daleko na konec zástupů. Královna svršek jeho pohled zastavila.

Jene, ať malý nebo velký, povím vám příběh o Janovi z rodu Bloudů, co přijal vaše já.

A tehdy vyprávěla o Janovi a Služebnici a nakonec ukázala směrem k horizontu, kde nepatrná tečka ze šustí byla. A když byl příběh skoro u konce, zdáli na pout'ové loďce přicestovala konkurence, sám Hejtman houpačkový a s ním jeho věrný soupevník Předseda-soudce, zároveň brzdář.

Jeho příjezd způsobil všeobecný rozruch a změnu v zaběhnutém stereotypu, třebaže jedinečné příběhy dušiček byly neopakovatelné.

„Vítám tě, soukmenovče a soupevníku, jsem rád, že vidím jednoho z branže.“ Pomněnkový král při těch slovech se trochu natřásal. Zástupy si nemohly nepovšimnout jeho skryté nadřazenosti, uondané pýchy.

„Aj, tady s Předsedou-soudcem jsme se vydaly na pout' věčnosti, abychom mohli si uvědomit její součásti. Snad nové bude starým a staré zase novým.“

A byla to tedy taková obyčejná otrískaná lodička pout'ová s ošoupaným spodkem od prkna brzdiče, pomalovaná kvítky, některá měla na boku obrovské červené srdce, včetně červeného zábradlíčka.

Na první pohled docela malinká s dvěma sedátky proti sobě.

Na první pohled byla velice malá pro Předsedu-soudce a Houpačkového Hejtmana. Ledabyly si plula vodopádem prostorů, aniž by potřebovala veslo opírající se do Pomněnkového větru, nehledě k tomu, že plachtová neměla. Pozornému pozorovateli ze zástupů neuniklo zavěšení; zvláštní pavučinkové lanová sotva postřehnutelné ztrácející se v nekonečnu.

Zdálo se, že její kyv byl nekonečný a neexistovalo, by se mohla někdy vrátit, možná v jiném prostoru, kdo ví. Vždyť houpačkový Hejtman měl svoje království a svůj ansábl.

„Hle kolego, Hejtmane houpačkový, ustřižni svoje závěsy a ukotvení spoj, udelej na nich uzel, já zavěším je na Kolotoč pomněnkový místo jedné z řetízkových sedaček,“ vyzval Pomněnkový král Houpačkáře v domnění, že bude císařem, když bude mít podřízené krále a bude vozit vedle duší i krále.

„I ne, Pomněnkový králi, děkuji, zatočila by se mi hlava od věčného točení tam a zpátky. Možná že tady, Předseda a soudce by se chtěl svést na tvém řetízkáči. Já naopak nabídl bych tobě, druhým vezdejším pohoupání největší, jako pavoučkovi na listu v potoce, či Malé tanečnici v putování po představách po různých světech.

A stalo se, že Předseda-soudce usedl na sedačku. Celý kolotoč se soustředil na návštěvu, přece na soudce; jeho přítomnost nahlodávala poklid a ospalost přítomných.

„Pane předsedo,“ oslovil jej Jan; soudce mu skočil do řeči:

„Ctihodnosti.“

„Ctihodnosti,“ opravil se Jan, „koho vlastně soudíte?“

„Já jsem tu na návštěvě, Jane, ale chceš-li, odpovím ti. Já soudím živé i mrtvé, Jane z rodu Zachariášů, a soudím ty, kteří si to přejí. Já se houpám na váhách spravedlnosti. Já nejsem vítěz ani poražený, já soudím ty, co sami sebe soudí.“

Do dilema se vmísil Hejtman houpačkář:

„Hola, hola, tak co, milí moji, druzi podruzi i soudruzi pomněnkovi, králové i leníci i farníci a vlastníci, kdo chce své, ansábl houpačkový je připravený, kdo chce proplout mezerníky času, podívat se zdálky na podstavec času. Po vlnkách světla paprsku poplujete a pozpátku se navracujete. A uvidíte, že nejen modrá a bílá v tomhle světě tu je, i světlo z barevných flagránků tu je a modrá a bílá je nepohlčuje. Já i Předseda-soudce.“

A v onen okamžik pout'ového halekání malinká loďka se morfologicky měnila v artefakt podobný liniím šesté knihy Mojžíšovy v Bimbických deskách. Stejný symbol měl Předseda-soudce vyšitý na okraji svého sáří. Byl tedy jednou z Mocností.

A Dotek zpovědnice...

„Soudce-předsedo, chceš přece patřit do pomněnkového ansáblu, abys věděl, že jsi?“

Hejtmanovi houpačkovému to moc po chuti nebylo, ale nic na poznámku směřovanou jeho podřízenému neříkal.

„Tak kdo, kdo se chce konejšit na lodi snů, nebojte se, kyv vás zpátky navrátí a já Předsedu-soudce vyzvednu zpátky. Podíval se do koruny Mocností a na Jana zpátky. A Hejtman houpačkový se vypnul a díval se do horizontů.“

„Hle, Jane z rodu Zachariášů, podívej se, kolik jest zde abonentů, vyber si jednoho z příběhů a dočkáš se vděčnosti.“

Podivný šum zavládl nad oceánem zástupů a tam, kdesi v dálce čeřily se vlnky.

Byl klid. Houpačkář, když viděl, že ze strany Mocností není o jeho vozbu zájem, zvedl hlas k roji zástupů.

„Hle, čekáte na svezení na kolotoči Pomněnkového krále? Já houpačkový nechám vám Předsedu-soudce a na jeho místo usednout může každý z vás.

Bylo ticho.

Nikdo se neozval z tohoto Pomněnkového světa, spíše to vypadalo tak, že je chce někdo zkoušet, ne-li soudit. Pouze Svršek Královna se dívala kamsi na konec zástupů. Král houpaček se podíval na Pomněnkového krále s nevyslovenou otázkou. Z koruny kolotoče se ozvala netečná odpověď:

„Divné.“

Možná, na plakátovém obličejí byl sotva znatelný, neměnný, nepatrný, sotva postřehnutelný úsměv. Král houpaček se nedal odbýt... „Tady Předseda a soudce pán potvrdí, že já, Houpačkový Hejtman, držím minulost i budoucnost, sem a tam, tam a sem.“

„Hle,“ a ukázal na loďku, která se nedočkavě sama od sebe houpala, „já mohu vás zhoupnout do minulosti a budoucnosti, ne jako ve spirále času jako tady, na Pomněnkovém kolotoči. Kdo z vás by nechtěl opřít žebrík do nebes a prohlédnout si kolečkový kolotočový ansábl z výšky i s mým Předsedou-soudcem, co je mým brzdičem, z dálky, z budoucnosti a minulosti. Nemusíte nic brát, nic dát, všechno je zadarmo.“ Byla zde chvilka napětí. Kdosi v davu zašeptal: „jo co je v kapitalismu zadarmo, to většinou stojí za hovno.“

A neznámý Mád dodal: „Jo, je to sen, není to pravý život, život bez opravdového života.“

Kolotoč se točil sám dál v podivném splínu. Beznaděj zavládla nad světskými i Mocnostmi. Jako by to byl obraz, předloha pro malíře nové hlídky s motivem; stojící král Hejtman houpačkový jako kazatel na jezeře, na své loďce u Pomněnkového kolotoče co zástupům nabízí svezení zdarma s otázkou z motivu vyplývající.

„Co vlastně chtějí, na co čekají?“ A z toho vyplývající název projektu.

„Divné.“

Hejtman i Pomněnkář si pomyslel:

Copak v moři oceánu se nenajde ni jeden lumen, ni jedna kapka z rosy, artefakt duše, co by se chtěla houpat se v nekonečné matici času, prostoru, liberujících rovin, nacházet plachtovní z hedvábí a pavučinní a nabírat do dlaní třebaže Pomněnkový vítr?

A tehdy pod právě jednou z liberujících hladin roje zástupů se pod povrchovým napětím začal zdvíhat nepatrný výstupek jak oplozený artefakt a pomalinku se hýbal. Lod' Mojžíšova a Hejtmanova houpačkáře a začal kroužit kolem něj. Byla v té nekonečné dálavě přitahována živou silou, voda, co na poušti přitahuje poutníky, jako by chtěla pomoci jedné z duší nesčetných penetrovat závojem povrchového napětí.

Penetrující clona dostávala zřetelnější obrysy. Možná, že pod touto penetrující plachetkou objímající prostor bylo něco neviditelného a rozmělněného, možná, že ta plachetka měla dokázat, že cosi jako duše je rozměrná a neviditelná, že právě ta plachetka podobná koruně Královně svršků nesla světlo hvězd, což ji činilo neviditelnou, ale existující, rozdílnou od *pápěří třebas* pošetělého Blouda. A to neviditelné živé se zdvíhalo jako Hoře přehoře a pomalu se mělo snahu oddělit jako pučící kvasinka od mateří roje zástupů. Pořád zůstávalo připoutáno nepatrnou částí k ní, imaginární tečí připomínající mateřskou šňůru.

Hejtman houpačkář zíral s údivem na zrození, divadlo co ještě v žádném ansáblu neviděl.

„Kdo jsi? Jsi-li Mocnost, co děláš a skrýváš se mezi zástupy pomněnkových duší?“

„Nejsem cosi, jak vidíš, neviditelné já jsem podstaty, však jsem já jeden, jedna z mnohých, z celé řady zástupů.

„Máš jméno?“

„Já, Hejtmane houpačkový či pomněnkový, já jsem n-skromná Skeptig Stinger.“

A tehdy cítil Houpačkový Hejtman pocit radosti a štěstí, jako by se díval na malé dítě, které se svou bezprostředností usmívalo na něj a vztahovalo k němu obě ruce, naději, že jej pochová. No nebylo to malé dítě, byla to nonšalantní krása, duše čistá s možností uchopit každý i letmý cit a uplést z nich košilku viditelnosti.

„Ty chceš plout se mnou, tedy koupat se ve věčnosti, skromná Stinger?“

„Ty jsi to řekl, vladaři, je to tvé přání; já jsem povstala z tvého přání, nyní hmatatelná jsem, neviditelná, slyšitelná já jsem...“

„Nuže je mi ctí, pojď a následuj mne.“ vyzval ji Hejtman.

„Já, já jsem, Hejtmane houpačkový, já jsem ta rosa v moři, kapka pozpátky se navrácuje a moře nepřepřlňuje. Já díím, že se zpátky navrátím, stejně jako tvá, zpátky se navrátím, i když vzhůru nohama jako kolotoč pluje. *Já víím, že se vrátím.*“

A Hejtman nato: „Hle, mé houpačky, krásná Skeptig, na vrcholu se nepřevracují, zpátky, z jedné i druhé strany do věčnosti se navrácují, ne jak na obrtlíku ve spirále se do umoření točí. To tady a zde, Pomněnkový král dokola kolečko si točí, po šroubovici zpátky se nenavracuje.“

Pojď a představím tě a vyžádám tě od Pomněnkového krále. Nebot' Soudce a předsedu půjčím mu za tě. A usedneme spolu, skromná Stinger skeptig, a Mojžíšova loď ponese nás před pomněnkového krále.“

Provazce pavučinek ukotvených na žebríku opřeném o oblohu je nesly nad planinami zástupů před Pomněnkového krále. Před ním Pomněnkový vítr zvedl její sárí a pod ním nebylo nic. Potom plachetka zůstala srovnaná na zábradlí a před krále předstoupil sám Král houpačkář.

„Co si přeješ, Hejtmane; a ta společnice tvoje neviditelná je, je tady nebo není, jsi tady nebo to bylo moje poblouznění?“

„Ano jsem tu na Hejtmanovo přání, jeho společnice a cestující, jeho paní, Pane králi pomněnkový, za Předsedu a soudce mě vymění, dáš-li to svolení, králi plakátový.“

Bylo divné, že Hejtman houpačkář se nepodivil, ani nechtěl, aby se skromná Stinger skeptig zahalila a své tvary obnovila. On ji vnitřně viděl. Modré průsvitné cosi, éterická součást, kdo ví.

„Hle, Králi pomněnkový, prosím, nech mi kratičký okamžik, dej mi krásnou Stinger paní, co před tebou je a přízni svou. Ona ze zástupů vzešla, abych tobě a houpačkáři slávu přinesla.“

A všechny šarže i dešarže v tomto království zíraly na koráb, aby uviděli gesta Hejtmanova.

„Soukmenovče, nevím, zda ti vyhovím,“ a otočil se na Dotek zpovědnice, „máme-li my tady na plakátě artefakt s takovým divným jménem zaučtovaný v knize zástupů.“ Ta se lehce uklonila a přitakala:

„Ano, máme, Pomněnkový králi.“

„Budiž, ukaž mi, kde je to jméno?“

Místo odpovědi drobným posunkem obrátila pomněnkovou pozornost k houpačce. Všichni viděli šťastného krále příbuzného v oboru, s otázkou, respektive, jak je s odpovědí spokojen.

A kolotočář pomněnka otráveně řekl:

„Nuže, skromná Stiger skeptig, chce-li, bude Hejtmanovou společnicí, za Soudce-předsedu.

Pane Jane ze Zachariášů, zavolejte skromnou Stinger skeptig.“

„Není třeba, je zde přítomna.“

A zástupy včetně Pomněnkového krále znovu znervózněly, protože nic neviděly. A tehdy vzal Hejtman kapitán plachetku z podivného hedvábí a neobratně ji roztahoval, až mu s ní musel pomoci Pomněnkový vítr. Byla tak velká, že ji musel zvednout oběma rukama nad hlavu. Stejně neobratně ji přehodil před sebe ve snaze cosi zakrýt; imaginární statue. K úžasu *soetábilis* přítomných se před jejich očima přímo zrodila a modelovala překrásná postava z nejjemnější kůže Pomněnkové záře. Byla barvy modrobílé včetně jejich milionů odstínů, a tak se zdálo, že v tomto spektru byla víc než barevná. *Modlaré* světlo vyvěralo jako svatozář z celého objektu.

„Já jsem skromná Stinger skeptig, už jsem tě já už jednou oslovila, Pomněnkový králi, já jsem to přání houpačkového Hejtmana, to mne si našel sám Houpačkář, já po boku mu budu ráda společnicí.“

Nastalo ticho v pomněnkách a přítomní žasli. Královna svršek se na ni pousmála, stejně jako kdysi na Janovu Služebnici. A skromná Stinger skeptig se vznášela. Oblaka pomněnkovou modří vyplňovala jeho i zbytek nebe na horizontu.

Na Pomněnkovém králi byla vidět žárlivost.

„No nevím, nevím, kdo tu rozhoduje, já jsem to přece a vážně nevím,“ ošíval se král, „zda dovolit ti mám odejít v dál a povolení dát.“

Králi, Králi pomněnkový, vždyť ty jsi nevěděl, kdo je skromná Stinger skeptig, jak vypadá. Ty máš Královnu svršek a podivné to není, Hejtman houpačkový žádného ze svršků nemá.“

A Předseda-soudce pokračoval: „Ona se přec vrátí a moje místo vyváží,“ a po chvilce dodal možná ze škodolibosti „kdo ví, Králi pomněnkový, vrátí se či nevrátí.“

A Hejtman houpačkář se rozhlížel kolem sebe, jako by si chtěl svým pohledem koupit souhlas plebsu. Jeho zrak se srazil s Janem.

„Jane, Jane, proč zrovna ty, poutníčku kolem věků, proč ty, zrovna ty v rozpacích pohledům mým se vyhýbáš?“

„Divné, divné je mi, Hejtmane houpačkový, že divnou společnici a právě tu sis vybral, skromnou Stinger skeptig. Ona je či není, je, když oděná je coby duše ztracená v oděv perlet'ový; když povezeš ji tam a zase zpátky.

Co ti, Hejtmane houpačkový, co obě může nabídnout, duše ta neviditelná, duše machvatá?

Čím oděješ ji ty, duši machvatou, neb obrazem je tvého přání, jménem skromná Stinger skeptig; divné jméno pro společnici po stezkách houpačkových...

Je divné, že ve vlnoví zástupů stála, neviditelná šum ostatních poslouchala, světská ani nebyla, neviditelná, přitom životem se chlubila.

Divné, divné je k mému úžasu tvoje přání, Hejtmane houpačkový. Sic tvoje loď plavidlo úžasné je a překrásné tvary má, přec krása její siluetu umocňuje a dává jí plachtoví.

A co cestou zpátky jí ukázat chceš, když vidět ji zase nebudeš a v *ženti* světu ve světlo oděná, neuvidíš.

Divné, divné je mi, že mlhovině rojů duší pomněnkových nesčetných povstala právě solo jedna, ta tvá, duše houpačková pomněnková zároveň, skromná Skeptig stinger, duše pomněnková, duše neviditelná, byla pro tvoje *tebě* přeurčená, *jadna z tvojaho* já, Hejtmanova *duša* v esenci houpaček namočená. Proč by to dělala.

„A ty, ty, Jane, kde ty svou duši máš, do čeho ji oblíkáš?“

Jan sklopil oči, a jeho plachá, možná stydlivá, možná něžná a skromná duše udělala to samé.

Jan: „Oh, pane králi, zdali víš, kolik má tu podobných, skromných Stiger skeptig zdá se rovných, viditelných i neviditelných. Víš ty dobře, co jich máš, nebo je schválně ukrýváš, zdá se. Řekni jim, Králi pomněnkový, ať vyraší a vystoupí nad zástupy, ať odějí se v listí pouhý jako Bloudi tam na konci zástupů.“

Král mu s naprostým klidem odpověděl:

„Já jsem Král pomněnkový povýšený světský u kolotoče věčnosti, já nejsem zástupům nadřízený, možná, že i moje jedno z já v zástupech dlí a snoubí a volá: jsem tu jsem tu a ty mne neslyšíš.

Jsou ti, co vidí neviditelné, ale pomněnkový svět to není, myslím, myslím ten svět pomněnkový. Zavolej, zavolej si i ty, Jane, možná něžná Stinger skeptig je tu, tu je. A ještě něco: Jen blbec nepochybuje.

„Jaké, jak volat mají, můj pane pomněnkový, moji duši, když jméno její nevím, neznáš-li ty její jméno, nebo ty, Královno svršků či Předsedo-soudce... Či vy, zástupové, kdo zná jméno,... mé duše, chtěl bych ji zavolat?“

Předseda-soudce váhal.

„Kdo ví, Jane, kdo ví, malý velký, pošetílý, nestojí-li vedle tebe, k tobě nakročená, nebo za horizonty vzdálená a toulavá, kdo ví, jaké jméno má a zdali je toulavá, neviditelná.

Zeptej se jí, příteli a poutníků pane, pane pajdavý, zeptej se skromné Skeptig stinger, odkud je a odkud pochází, či sama je, či k někomu náleží, či je zástupů, či překáží a proč sama na cestu se nevydá s Hejtmanem houpačkovým, proč sama se hlásí.

Zeptej se hnedle, Jane z Janů, než do korábu mojžíšového a jeho upnutí pavučinkového opře se část větru pomněnkového, její tajemství s Hejtmanem ti uletí a z věčnosti se navrátí!

A Jan na to: „Kolotoč se točí, točí, řekni mi, řekni, koho svezes na kolotoči.

I poutník je tu, co na kolotoč se nehodí, má dlouhou hůl a už skoro ne, malé dítě, co se na kolotoči povozí a duch si mu sedne do klína, peřina, co veze si s sebou stařena, řekni mi, řekni, komu se svět zatočí a kdo ho-jej proklíná, řekni mi, řekni, nesvětský-cikánský kolotoči. Já jsem tou holí.“

Kolotoč se točil dál jako by se nemetlo. Nic nikoho nezajímalo, ta otázka tu byla už kolikrát.

Jan byl ten, co ji položil:

„Kdo jsi?

Kdo jsi, skromná Stinger, živá a neviditelná, proč ty a tady dlíš, řekni, co jsi a odkud pocházíš?“

A majestátný klenot mu odpověděl:

„Divné, divné, že zrovna ty, Jane z Janů, ptáš se na věci neviditelné a viditelné, vždyť víš jak rozdíl je nepatrný, jak malá a úzká je štěrbinka kterou „vidíš“.

Mne vidí i slepí, co mne cítí a nahmatají lepší než vidoucí. Není rozdílu mezi viditelným a neviditelným, záleží, kdo se dívá, kdo se ptá.“

Při těch slovech skromná Stinger skeptig sundala závoj a na můstku stál Hejtman houpačkář sám. Nikdo se neodvážil pohnout,

pod pravdou holou a absolutní, že se nedalo k ní vyjádřit. A cokoliv namítnout. A tehdy ozval se z neviditelná její hlas a pravil:

„Hle, díím, co je pravda a co mi bylo dáno, neboť jako bylo před současností, co do kyvu pozval mne Hejtman houpačkový.

Hle, Jane, mnozí zástupové zástupců, králové i ty, Hejtmáne houpačkový, svá oční víčka před oči naskládejte a clonu z nich udělejte. Hle, vidíte a přitom nevidíte. Skloňte svoji hlavu do klína a ruce si dejte na oči.“

V tu chvíli celý kolotoč pohasl, lampiony a girlandy ozdob se ponořily do tmy nesčetných zavřených očí.

A nebyl nikdo a nic v tomhle Pomněnkovém světě, ani pomněnkový vítr, co by nemělo zavřené oči.

A tma byla a nebyla a bylo ticho. Tu najednou každý nevidoucí pomněnkový viděl před sebou skutečně hmotný hologram, obrovský kmen či obrovskou kašnu s kořeny živého kamene michelagelovy piety a z ní na místě koruny vyvěralo světlo jako živé sklo prýstící a kašnu nenaplňovalo. Vyplňovalo celý prostor od východu na západ a dlouhými paprsky vytvářely nekonečný diamant s nesčetnými odrazy. To tvořilo jeden živý celek, který se otáčel a vnímal všechny hranice horizontů.

Zvláštní přirozenost tvůrce měl tento artefakt v sobě v každém dílu i okamžiku, jako síla mezi dítětem a matkou, jako touha sdílení doplnku, podivná touha sdílet věčnost a děkovat za přítomnost. Přitom byla cítit jednota a sounáležitost.

Divné, divné dění, divné snění. Nikomu se nechtělo vrátit se z něho zpátky, protože zapomněli, že svět pomněnkový existuje dál.

Vidění se pomalu začalo rozplývat a zůstávala tma. Matice nesčetných očí viděla víčka a slyšela zdálky hlad skromné Stinger skeptig.

„Odkryjte si tvář a otevřete oči.“ Poslechli a mžourali. A viděli plachetku s Hejtmanem houpačkovým a Pomněnkový vítr co oblékal skromnou Stinger skeptig do pomněnkového vábí.

„Hle, Jane, viděl jsi neviditelné, jsi spokojenější, moudřejší?
Jan se nezmohl na slovo a po chvílce sám pro sebe zašeptal:

„Kdo jsi?“

Zdálo se, že skromná Stinger se pousmála a přitiskla se k Hejtmánovi. Okamžik mu záviděli.

„Já jsem sen, sen ze skleněného království, kde paprsky světla zurčí potoky a tma neexistuje.“

„Kdo jsi?“ Opakoval Jan nevěřicně.

„Já jsem jedna duše, vzdálená, tam z kraje horizontů, duše jednoho z Bloudů vlastněná, já jsem z pošetilých stvořená, možná v kartách prohraných. Můj Bloud a svršek můj, oděv z plátků podobného listí, u něj zůstává.

Já, nevěrnice ta, Hejtmánova služebnice, od něj se na čas odpoutám, neboť on nevidí mne vedle sebe více, když jak královna služebná jsem byla oděná. Než z věčnosti ke kolotoči se propíží, aby zatočila se mu na něm hlava, aby pochopil, jak jsem o něj stála a stojím.

A ty, Jene, jedna z jeho třetí, chápeš oč jde a o co běží.“

Podivná hudba byla v jejím hlase.

A kolotoč valil dál a dál. Žíně co upoutávaly pout'ovou lodičku se začínaly napínat a sošný pár z profilu obrazu faraónů se začal vzdalovat. Objal ji Hejtmán houpačkář a unášel ji, kdo ví, jestli do minulosti nebo budoucnosti. Nepatrná hvězdička, možná kometa se vzdalovala, aby se zpátky zas navrátila.

U kolotoče bylo pusto a prázdno. Omnium spělo k jednoduchosti. Královna svršek se trochu letmo usmívala. A z koruny pomněnkového kolotoče byl slyšet Hlas pomněnkového krále:

„Hle, Jene, Jene, berlo má a příteli můj, naše i, duše odplouvá, kdy vrátí se nám zpátky; za věčnost tot' otázka ošidná, neviditelná a přitom překrásná a nám zbývá čas na snění. Ech, kdo tu byl a kdo tu není; k tobě, k něžnému a plachému srdci básníkovu zpátky se navrátí. Potom tady Předseda a soudce ji zapečetí.“

A Předseda to potvrdil:

„Já soudce papírový jsem a z titulu jména budu, slova krále zapečetím a návrat garantuji.“

A kolotoč se točil dál a osudy – pomněnkové lístky točily se ve věčnosti, dokolečka nastupovaly a vystupovaly, dokolečka dokola...

Bylo zde přece cosi, co množinu zástupů znervózňovalo, byla to přítomnost Předsedy-soudce. Byl to pro korunu i plebs rušící element, jako cizorodá látka v organismu živého pomněnkového kolotoče. Byl to migrant jiný druh, z jiné soustavy, vetřelec, který narušoval zavedenou sešlost a soustavu pomněnkového stroje, narušující podstatu poutové atrakce.

Předseda-soudce byl úplně v klidu. Usadil se na sesl vedle Dotyky zpovědnice a Jana z rodu Zachariášů. Pohoda a vyváženost soudce z něj přímo vyřazovala.

Cizí element a po předchozí zkušenosti se skromnou Stinger se sami sebe ptali:

„Kde on, Předseda-soudce, má svůj neviditelný stín.“

Na základě obrazů a vjemů a pocitů jeden článek ze zástupů se vynořil nad ostatní a oslovil jej.

„Haló, pomozte mi, Předsedo-soudce, tady jsem.“

Pozornost zástupů se přelévала a hustota se kumulovala na mračno kobylek.

„Co si přeješ,“ řekl soudce netečně, aby dal najevo, že je zde pouze zástup za Stinger, a ne, že by měl něco dělat.

„Kdo jsi?“

„Já jsem Protektor pán a čekám, čekám na svezení a točení na hamletovském přiblblém kolotoči udeptaného Pomněnkového krále.

„Hm,“ řekl Předseda-soudce, jako by to vnímal. „Jak si přeješ, Protektore,“ a po chvilce dodal, „pane. Co máš za problém?“

„No přece, že čekám, čekám a čekám.

Ale já nechci čekat,“ řekl slupka protektor, „já jsem bohatý a byl jsem *bohat* mocný mocipán, pan, Protektor pan.“

A soudce na to:

„Jsi-li tak mocný, neptej se nikoho, běž a nečekej, jsi-li tak bohatý, zaplat' si lístek, vstupenku a pospíchej.“

„Dávno bych to tak udělal a učinil, jenže stánek na prodej lístků tu není, lístky tu nejsou k zakoupení, divná Zpovědnice tu je a stojí a už dotknout se jí bojím.

Já chci být o malý stupínek výš než plebs a žebrota tu kolem, já chci být mocipánem zvolen, moc nad ostatními zástupy mít, jako král či císař podobnou korunu si nasadit.

A z pomněnkového kvítí podložku pod nohy si udělat, a ostatní řadu si zotročit.“

Ač nerad, Předseda-soudce se nechal zatáhnout do diskuze.

„Proč, proč by se měly zástupy nechat zotročit a tobě se klanět a sloužit?“

„Protože jsou hloupí a omezení, jsou k tomu předurčení, otroci od narození.

Hle, tu mám peníze, ne jako Bloudi z kukuřičného šustí.“

Konečně si i Předseda-soudce všimnul, že Protektor pan měl oděv pošítou samou kapsou, vlastně to byla jedna obrovská kapsa jako péřová bunda naditá penězi papírovými možných měn a stá-tů, certifikáty a dluhopisy zemí a světů.

A Protektor pan dodal:

„I tebe si koupím, všichni jsou ke koupí nebo na prodej,“ a při těch slovech mu podal balíček bankovek, které předtím pohladil a úzkostlivě srovnal.

Předseda-soudce si vzal jednu z nich. Asi se chtěl přesvědčit, jestli je pravá. Udělal si z ní spořič ve své dýmce a zapálil. A stejně nečekaně, možná obložen vůní tabáku se opět podíval na Protektora pana a zopakoval otázku:

„Kdo jsi?“

Protektorova zloba kulminovala, že si málem prokousnul ret. Se sebevědomím a nadřazeností odsekl:

„Já jsem Protektor pán a ty mi budeš sloužit, Předsedo-soudce!“

Soudce to nevytočilo. Výraz při jeho slovech se nezměnil. Akorát potáhl z dýmky a vypustil obláček dýmu. Do hovoru se vmísil Pomněnkový král:

„Protektore pane, soudce Předseda je náš host. Chcete-li, vylezte do koruny úplně nahoru, a točte se tam, chcete-li, budete nejvýše nad zástupy.“

„Co je to za blbost, já tady věčnost čekám a teď v koruně nejvyšší točit se mám?“

A učinil tak, možná proto, že to bylo zadarmo. Zdálo se, že se držel stězně jako klíště, jenže ten se otáčel. Zástupové viděli, že protektor pan je nejvýše. Kdo ví, jak dlouho se točil. Nastal okamžik, že padal jako hruška.

No a možná jej to nebolelo, protože kapsáře se rozvinuly jako padák a pro samé kapsy nabitě papírkami náraz na podestu kolo-toče nebyl silný.

„Kurva,“ zaklel Protektor a překvapil osazenstvo, neboť toto slovo bylo zde vyslovováno vzácně, „byl jsem na šapitó nejvýše, výš než váš ansábl včetně pomněnkové šaška, a výš než ta jeho pizda. Ba nenašel jsem tam svoji bývalou moc, kdy býval jsem nejvyšší a nejbohatší.“

Nikdo nereagoval, akorát Jan, který mluvil směrem k Doteku zpovědnice.

„Myslíš, že i Protektor pan má i svoji Stinger skromnou neviditelnou?“

„Ano, Jane, myslím si, že ano, že je podobně krásná, jemu hrozně vzdálená. Možná, že je určitě v zástupech nesčetných ukrytá. Kdo ví, zda ji někdy ucítí a bude moci se jí dotknout. A následovala její prorocká slova:

„Nikdy se jí nedotkne, dokud svůj kabát z kapes neodloží a nezbude z něj víc než dým z bramborové natě. Jednoduchá věc to je, Jane.“

„Bla, bla, bla, blábol, blábol je to,“ohradil se Protektor pan, „to je pouhopouhá závist, závidíte bohatství. Já mohu dělat si, co chci, koupit si každého z vás, koupit si i to blbé místo v první řadě, koupím si i Stinger, koupím si i lístek pomněnkový, abych se mohl vrátit zpátky.“

„Tam,“ ukázal za horizont, „tam se mi klaní, bohatství je nade vše. Vy, vy nevíte, kdo jsem. Já jsem Protektor pan, já vám to jednou spočítám. Já tady přece nebudu hledat Stinger neviditelnou, k čemu mi bude, já chci zpátky můj dobrý čas, nebo ho koupím. Třeba blbec ze zástupů mi ho prodá, zpátky se navrátím a užívat si budu užívání.“

A obrátil se k zástupům:

„Kdo z vás mi prodá ždibec času, dobře zaplatím.“

Při těch slovech se poplácával po kapsách.

Bylo ticho.

A kupodivu v rozpacích Protektor dodal: „Já vám přidám, dám vám, co mám, potom můžete se nad zástupy vytahovat, vylézt třeba i na stožár.“

Nikdo neslyšel, zdáli bylo slyšet kohoutí zakokrhání a klapot. Přítomné Mocnosti věděly, že se blíží shrbená postava s kohoutem na rameni, co osm jedů má ve svém zobáku.

„Ale ale, Panáčku, o promiňte, pane protektor, já, já jsem ta panenka, co ti vyjde vstříc, co s kšeftem umí, můžeš pochodit, já jsem ta pravomoc, co pár okamžiků ti prodat může, co dáš, můj mazánku za pouhou chvilku...“

Dáš mi kabát, miláčku, zahřeju ony skřehle,

kapsy, ty mám ráda;

kapsy kohouta do nich strčím,

hrbit se pod ním už nemusím,

z papírků spořič do fajfek si udělám,

ještě na tom majlant vydělám.

Při těch slovech se ušklíbla na pana Předsedu-soudce.

Když já ti panský kabát dám, co mi zbyde,
bez ocasu holá řít', to myslíš, že mi bude líp?

„Ajajaj, parníčku pane,
čásku jako kvásku se ti dostane,
neb rozhlídni se kolem.

Kdo by nechtěl, kdo by za to co dal,
za pouhou vteřinu i král
s holou řítí, velký pán.

A poslyš ještě, pane, páníčku,
dej mi k tomu ještě Stinger skromnou dušičku,
neviditelnou bez příchutě.

Já, chudinka, žádnou nemám,
pomazlím se s ní a pochovám,
do jedné kapsy vedle kohouta ji dám a uchovám.

K čemu by ti, tobě, panáčku pane, byla,
mně by se tuze hodila.

A protektor pan v rámci hamižnosti nazlobeně vyhrkl:

„Tak řekni, ty kohoutí plechovko, k čemu ti doopravdy bude?“

„Ó Protektore pane, já z ní trošku, ždibíček pár, pár paprsků
odlomím, umyju se ve vlnkách světla jejích a potom krásnější budu
než nevěsta či ženich, nebo tamta osoba či Mocnost přehezká.“

Ukázala na Královnu svršek a slova chvály nemohla překousnout a strávit. „Nic, *beb* tě, to nebude stát, ani vidět to nemusíš, nemusíš se omlouvat, o to zajímat.“

Jestli se měl kohout někdy smát, tak to bylo právě teď. Natočil svůj kokrhel, že se zdálo, že otáčí hlavu kolem osy stále dokola. Nemohl smích, spíše křek, v sobě udusit, a tak vyhrkl ze *sebe* směs skřeků a klapotů.

„Přec nebudeš se v zástupech drápat a tápat. Místo toho k pár okamžikům bohatství a moc přidám, než moji návštěvou znovu poctěn budeš a pokochán.“ A kohout znovu zaskřehotal.

MÝLIL JSEM SE

A kolotoč se točil dál, dál jako živá panenka se otáčel na špičkách blikající jako dvojhvězda a ohraničující „svůj horizont.“

Dílo se točilo podle kazatelova stigmatu, status quo. Vířily vzpomínky, co nezapomene žádná smrtka kokrhel, vířily v koruně a dozrávaly jako plody. A v nic neříkajícím bezčase v závorkách věčnosti a Královna svršek na Jana z rodu Zachariášů.

„Jane, cítím tvoji duši, jak se chvěje, co se děje, proč odíváš se smutkem a beznadějí. Ač konejší mne Pomněnkový vítr, má krásná paní, usínám, přec nevím, co mi je a čím se holedbám. Můj šat to není, možná to je sen, okouzlení, co naleznout mám.“

„A co, Jane, co by sis přál, řekni a zeptej se svojí duše.“

„Já, má drahá paní, já běh její a šelestí jí pokorně naslouchám a její hoře přehoře ve svých slzách jak kameny mám.“

Vmísila se Dotek zpovědnice:

„Jane, co ti povídá, čím stezkou by ses dal, komu bys nášlap záviděl, čím život za svůj bys bez pochyb záviděl, čím příběh z miliard skutků ze závitů by jsi chtěl, čím život by jsi prožít chtěl, co by jsi mi na to odpověděl?“

Bylo to známé, stohované ticho, ticho s monotoniím šumem planetového generátoru. Možná, že i Pomněnkový vítr se na chvílenku zastavil. V entitě živých natočených příběhů vybrat jeden, to skutečně byla otázka, co probudila ospalé zástupy. V ten okamžik si pokládali ji dohromady, čím příběh by chtěli žít, když svůj vlastní, koho by chtěli o něj oloupit.

A Jan se opřel o Dotek zpovědnice a klesl na kolena před celým ansámblem, až byl nejnižší z celého horizontu.

Jan, Malá tanečnice a Královna svršek naráz, jedinou větou se jej téměř současně zeptali, s úzkostí a nesmírným soucitem.

„Co ti je, Jane, drahý Jane?“

Celý kolotoč a celý představení ztichlo i diváci i *všemo* sémě a *všemo* druhu, rodu.

Poprvé viděli, jak Velký Jan, malý Jan pláče. No nebylo to tak, že by vzlykal; slzy mu tekly, prýštily jako vodopád. Jan mluvil ke Královně svršků a jeho hlas zněl bouří a zároveň dojemností a něžností hladil každého ze zástupů. Celý horizont v něm rezo-
noval, kolem celého pomněnkového společenství.

„Já Jan, já chodil jsem po stezkách živých i mrtvých a hledal jsem věčnost. Já jsem pochopil, že jsem namyšlený byl, hledal jsem a myslil jsem si, že jsem podobný svému jménu.“

No, pochopil jsem, já ubohý jsem a klečím tady i sám před sebou, neboť malicherný a pyšný byl jsem a možná budu, jsem ten, co nerovná se poslednímu Bloudovi na konci zástupů, ni prachu, co víří Pomněnkový vítr na obzoru horizontů.“

„Jane, jsi dobrý,“ řekla Malá tanečnice, „já to vím, já jsem tě doprovázela po stezkách, když jsi hledal spravedlivé, příteli.“

„Nemusíš mne utěšovat, já vím, já díval jsem se kolem sebe; no nenašel jsem svět, kde by bylo toliko utrpení a bolesti no ne-spravedlnosti podle mých ubohých měřítek, jako v mlze vzpomínek nad těmito zástupy. Kdo ví, kdo uchopí provincionální žití a sváže počátek a konec musí plakat a nebýt.“

„Jane Janičku, vzpomeň na lásku, copak nestojí za příběh, za jeho prožití?“

„Má královno, já nevím, opravdu nevím, jestli to tak všechno má být, nevím, možná Mose to věděl, možná měl možnost volby, já ji nemám, nevím, jaké byly jeho váhy, kdo stanoví závažíčka a jejich Mocnosti na obou stranách na nesčíslných rozměrech.“

Bylo ticho.

Jan dál plakal pohroužen do Dotyku zpovědnice, bylo ticho. Po dojetí zavládl nad zástupy smutek.

Jan, kterého vnímaly zástupové jako naději, hledače pravdy, teď byl na konci jejich zástupů za oslámkováným Bloudem.

A podivná vážná hudba se vznášela nad soukmenovci.

Kdoví, jak dlouho to trvalo. Jan trochu vždy zvedal hlavu a plakal. Zdálky bylo vidět, jak kolotoč si plní své povinnosti. Zpovědnice zůstala u něj.

„Já,“ a Jan se obrátil ke Dotyku zpovědnice, „já nevím, jak bych byl nejmenší z pošetilých, byl míň než prach nebo zrnka písku, nepatrnost z nepatrna.“

Prostě tu byl, Jan, byl tu sen, sen, který se chtěl napít ze života a prostě mu to nevyšlo, takový divný žízňivý sen, artefakt oblečený do mého já, divný to sen, jako je divný Pomněnkový kolotoč, vzpomínka.

A Jan si povídal sám pro sebe:

„Já jsem, milá Zpovědnice má, já jsem ten, co se mýlil. Já hledal jsem světy, stezky věčnosti, chodil jsem a hledal, hledal jsem, svého Boha nenašel, mýlil jsem se, mýlil, a konečně; vím, že je tu mezi námi v podivné slupce se jménem život.

Mýlil jsem se, mýlil a hledal jsem a snažil se najít, a musel jsem pochodit světy od nekonečna k nekonečnu, abych pochopil, že je tu tak blízko, blízko uvnitř, uvnitř bez konstrukce, je, zcela nepochopitelný. A já, vzdálený jsem od života, jako bych se na ně díval z povzdálí a jsem smutný. Tesknivý je život, co celý život hledal sám sebe.

Mýlil jsem se, mýlil, a hledal jsem, abych nenašel. A jsem z toho smutný, zpovědnice má, daleko v představách jsem a bojím se, abych se znovu nenarodil. A jako Temp vydrápl bych se z celku, nepatrný jsem, má Královno zpovědnice. A nechce se mi stavět dům z myšlenek. A skepse divností je nad horizontem a vítá mne všude. A složitost...

Já, má paní, Dotyku zpovědnice, já jsem se mýlil. S hlubokou pokorou, hledal jsem skleněné království, ptačí hnízdo, žhavé sklo,

co zurčí potoky, abych z nich postavil chrám, Skleněný chrám co oblouky věčnosti horizontů se bude dotýkat.

Chrám z myšlenek a z obrazů, artefaktů vlásečnic a pavoučích závěsů ozdobených girlandami rosy, chrám podobný duši. A možná, možná že se mi to podařilo v rozměru svých představ.

Byl a možná je a bude překrásný, přechýlající horizont událostí, podobný tomu, co jsem už někde, kdysi dávno, v onde světě viděl.

No, Zpovědnice má, není v něm život, byl jako živý, ale život v něm nebyl, mýlil jsem se.

Okovy lidství, okován lidstvím, divným to průčelím, divnou branou pod troposférou zvuku, v divném klání života a běsů, bídy mnohých, tam život nebyl.

Mýlil jsem se, Zpovědnice má, a já dobrovolně ponížít se chci za zástupy mnohých, za pouhým šustím, které já stvořit neumím. Jsem duše, co na kolotoči se točí a neví, jestli je ráno nebo večer.

Tvůj můj je svět, či jsou moje touhy a přání, mýlil jsem se, Zpovědnice má, plochá a nezvratná je marnost má.

Já pořád *enem* já, ploché a nezvratné moje já, vyšumí do ticha bláznů. A přece se bojím, bojím se a nevím, zda lepší je samota nebo temp neexistence, bojím se žít znovu.

Ech, já a můj smutný svět, světlo a tma, plochý bez rozměru postrkovaný časem, očekávaný žvancem, zabalenou superlaskou, následností a událostí, nepochopitelný a neuchopitelný svět spějící k zániku. Hle, marnost plochá bez rozměru tomu tak náleží, mýlil jsem se, má Zpovědnice, můj dotyku, mně nenáležíš.

K čemu, duše machvatá, s náručí doširoka otevřená, naděje má a ticho mé, k čemu cykly a falešné mámení, k čemu rozměr a k čemu utrpení, k čemu, dotek k tobě, Zpovědnice má, a zrcadlo naděje, co víc je než spravedlnost k tobě existující s tebou zmačkanou do věčnosti s paprskem sama v sobě sama pro sebe neobdivující se jako skromná Stinger.

Hle, nesčíslné světy, ve kterých jevstvujem spolu, nesčíslné množství bohů vyšších i nižších, lidí podlidí i nadlidí různého druhu, baňky křehké jako na vánočním stromečku, světy bláznů, snů i děsů, lepších i horších, hle, marnost plochá je to a zdánlivá, neboť skutečný je tvůj dotyk, Zpovědnice má dřevěná, já mýlil jsem se a nepatrný z nepatrných jsem.

Tak bylo mi dobře s poutnickou holí a kameny spícími pod mou hlavou, hle, touhu měl jsem neutuchající a hledal jsem, motor v sobě měl a šťastný byl. A vidím sebe na horizontu pouští a vidím nepatrnou tečnu v bílé knize, kterou chtěl bych být. No mýlil jsem se, já, Zpovědnice má, snad díky za tvoji existenci.

Já marnost a světýlko v ní ukryté, já, já duše machvatá, já poslední ze zástupů nesu jméno Jan, mýlil jsem se, neb nepatrný jsem a sotva jsem něčemu prospěl.“

Při těch slovech spojil ruce do misky a možná se zdálo, že se jeho oči pousmály. Byl to tak nepatrný, těžce postřehnutelný, plachý okamžik. Zadíval se upřeně do dlaní jako do zrcadla a tiše povídal:

„Hle, větve a větvyky života, *přeslab* do mých dlaní vytesané. Čas s dlátem věčně přiostrěným vytesal je a kolem nich. I větve vrásek, holiny i doliny, kopce i revíry. Hle, dlaně co tvoří obraz živého horizontu.

A ve větvích věchýtkách i větvičkách, ve vráskách života zůstal mi Pomněnkový vítr, moje utkané pápěři vzpomínek. Dotýká se mne, cítím ho, konejší a hebká mé vzpomínky a hladí mi po životě.

Eh, vzpomínky moje pomněnkové, střípky co žijí a víří se dokola. Na chvilku sen je zastaví, aby si odpočinuly a proplete je v milníky událostí.

Hle, praporečníci času, kolik praporků ještě zbývá na vážkách spravedlnosti.

Ech, zpovědnice má, mýlil jsem se a stydím se. Můj vítr pomněnkový zůstal mi věren vždy a stále, vítr, co chladí mi moji duši,

když se přehřívá a hřeje nebo se mění se v ledovce, zpovědnice má. Vnímá jak je rozdílný od ploché marnosti, kterou vlnkami omývá.

Hle, má duše tvé se dotýká, dotýká se, Zpovědnice má, rozesetí spojily se.

Hle, co je víc než duše spojená, víc než Dotyk zpovědnice, víra nekonečná, Zpovědnice má, má laskavá. Moje je duše pokoutná, já a pomněnkový svět na konci zástupů. A v něm pouze Pomněnkový vítr ukrytý ve větvičkách života má dočasný azyl.

SOUDCE-PŘEDSEDA

A do smutku se vložil Pomněnkový král:

Jene, tady soudce, co tu na návštěvě dlí, řeknu mu, ať tě rozsoudí, na váhách tvojí spravedlnosti ať tě posoudí.

A soudce, jakoby nepřítomně zvedl hlavu a netečně se rozhlížel kolem sebe jako by se jej nic netýkalo. Po chvilce řekl:

Pomněnkový králi pane, nač soudit Jana praporečníka, k čemu, žádný trest tu není ani vinen ničím není, proč soudit jej za mýlení.

On spotřeboval svůj svět, jako každý jiný, vzal si z prostoru a do prostoru zas vrátí, jako všichni a každý sám do horizontu svého bytí se vrátí. On nemusí se již blaze točit na kolotoči, tichem se odrážet, on pouze je v přesvědčení, že jeho život měl mít někdo jiný, někdo zdá mu se užitečnější.

Ale Král pomněnkový se nedal odbýt:

„Pane Předsedo-soudce, vaše excelence, povolej Jana z konce zástupů a řekni, zda žití jeho za potřeby jest, kdo ví, pomůže-li mu to... Podivný šum rezonoval jako ozvěna či generátor proudu.

A tak se stalo. Nad obrovskou planinou horizontů v náruči zástupů nesla se zvěst, spíš vzkaz či rozkaz: „Jene, Jene tří Janů na konci zástupů, předstup před kolotoč Pomněnkového krále a Předsedu-soudce nestranného na návštěvě propůjčeného!“

Jako vlna na moři se nesla tato zpráva a vymývala galvanicky i ty nejskrytější zákoutí. Nešlo se jí vyhnout.

A tak se stalo:

Z koruny kolotoče bylo vidět, jak se moře zástupu (stáda) rozestupuje a ze tří stran se prameny spájely v jeden cop, který končil

před pódiem s pokladnou ansáblu. Před Předsedou-soudcem stá-
nuli tři Janové. První Jan Zachariáš, druhý Malý Velký Jan, a třetí
Jan z mocí Bloudů ztracených či zatracených.

Za všechny promluvil Velký Jan:

„Pane Předsedo-soudce, my tři nosíme stejné jméno, co je
zapsáno v knize a vytesáno na oblouku ve stezkách Mocností.
Jsme jeden Jan. Neb artefakty a chapadla srostlé jsou a spoje ty
silnější jsou než osud náš, ni čas je nerozpojí ani nerozetne, z tří
matek jsme; jeden rod náš. Do horizontu našeho bytí vpleteni
jsme jako žilky listů. Jeden z nás je budoucnost a druhý minulost
a třetí, ten nepatrný, v přítomnosti pomněnkového větru sotva
se chvěje a plápolá, já jeden z Janů, ten větší, sotva vnímám uni-
tární to děje.

Předseda-soudce:

„Proč, když tři jste bohatí v myšlenkách, a věčnost v kruhu
vašem přebývá, proč jeden z vás nařiká,

mýlil jsem se, mýlil,“ u Dotyku zповědnice pláče, vinu nemá,
řekni, Jene, jako *unoho* z tvého, proč nařiká. Nikdo jej nemučí, že
život mu uniká!

Hle, příběhy mnohem smutnější a bolestnější, kolotoč je vy-
práví, příběhy, kde spravedlnost tiše uniká, aby zpátky opět a znovu
se navracela, aby kolotočem otáčet pomáhala, dokud se neo-
čistí.

Malý Jan jej přerušil a tiše povídá:

„Já jsem, pane Excelence předsedo, já jsem ten, co se mýlil. Já
hledal jsem světy, stezky věčnosti, chodil jsem a hledal, hledal jsem
svého Boha, nenašel, mýlil jsem se, mýlil, a konečně; vím, že je tu
mezi námi v podivné slupce se jménem život.

Mýlil jsem se, mýlil a hledal jsem a snažil se najít.

A musel jsem pochodit světy od nekonečna k nekonečnu,
abych pochopil, že je tu tak blízko, blízko uvnitř, uvnitř bez kon-
strukce, je, zcela nepochopitelný a neuchopitelný.

A mé já, tak vzdálený jsem od života, jako bych se na ně díval z povzdálí a jsem smutný, tesknivý.

A je, a hoře Janům vytesaným přináším. Já jsem ta spirála, co jeden i druhý konec nemá, neboť tři jsme jeden, v ložiskách pomněnkového horizontu.

Kvásek v kapse, lumen Zacharius, předzvěst a posléze i pověst, úsměv a žal, paradigma v podobenství, otrok a láska. Snad jedno ze srdcí chapadel duše světlo nezastíní. Já, Malý Jan, mylil jsem se, Předsedo-soudce, a zklamal jsem, nekvašený svět.“

A soudce Předseda pravil:

„Hle, zatmívá se z tebe, malý Jane, celý Pomněnkový svět, jakás beznaděj nakažlivá čpí z ní, planety v temnotě míchají je (se) do zákrytu.

Hle, zatmívá se nebe i utichá vítr pomněnkový a světlo se schovává před tebou do nejhlubší sloje v hloubi jeskyně a tam se zapečetí.

Na co potom pout' a příběhy propírané k očištění, hle, plochá tvoje marnost nad tebou vítězí.

Hle, utichne srdce básníkovy. Kdo ti pomůže, snad Bloud Jan pošetílý.

Hle, podívej se, Jane, a ukázal na nekonečné množství zástupů, podívej se, má-li jeden každý ne-li jednu duši, nebo má jich víc o kterých neví, jako ty, máš tři ve svém podvědomí.

Jako plamen svíčky, hoří a je skutečný, nevytrvá věčně, však převtělit světlem se může na jinou.

A světlo a teplo dál tvořit může, tvořit světlo, děj *uto* unitární, jednou daný, solitér, děj, co nikdy *nepozhasne*. Já nechci soudit *Tebě* Jane z Janů, net' praporečnickem jsi každý, každý z nás, co doprovází *Tebě* lásku.

„Mylil jsem se, Předsedo-soudce, vím, že dva z Janů mne podporají, no nechci jim být věčnou zátěží, jako stará, chci být nová přirozenost, život před životem, nikolivěk až cupitat za ním.

Předseda-soudce na to nic neodpověděl. Jan se rozhlédl kolem. Ačkoliv se nic nedělo, měl divný pocit.

Cítil, že se svěští se chystají k odjezdu a aby se pout' stěhovala za dalším ritem.

Současně v něm rezonovala chvějící se myšlenka:

Vždyť to přece nejde, nejde vymazat celý tenhle obrovský, úžasný a pravý, živý Pomněnkový svět plný myšlenek, plný zastupů a hierarchií, viditelný i neviditelný, ukrytý v horizontu událostí. Vždyť to přece nejde; skutečnost, ech skutečnost, zmizela by v absolutním nic, ač jedno jestli v chaosu či rovnováze.

A Slovo se ztratilo a byla tma a prázdno a nic, co by se opakovalo nebo zopakovalo.

A zůstal jen Já, jeden z Janů a můj Bůh, potom jenom můj Bůh a potom Bůh a ztracené Slovo a potom Slovo, co bylo u Boha a potom na konci nebyl konec... bylo ticho, co zmačkalo... věčnost do ticha. Kdo ví, zda jsem se mýlil?

A VIDĚL JSEM

Aj já, jeden z Janů, co by se chtěl dotknout toho největšího, já Jan chtěl jsem trochu zviditelnit plechové ticho i hlas zvonu ve vakuu a nebýt tím nepotřebným losem, co nevyhraje.

Chtěl jsem být jedním z dobrovolných burláků, co táhne loď, co táhne slovo, klíč, který otvírá pole na kraji horizontů, kde zrcadlí se paralelně informace o žití v rozměrném prostoru a kříží se vzorce paradigmat, světlo, co konejší a stlačí hoře přehoře do hlavíčky černého špendlíku. A šílenství unavených světů přetavit v pomněnkový úsměv dětské duše.

Kdo ví, zda jsem se mýlil?

A tak jako v cirkuse vidím Malého Jana, jak šlape a pajdá, t'apá po zemi tak malé jako medvěd v cirkusovém čísle. Pajdá a t'apá, sotva se drží a udržuje rovnováhu, beze smyslu a bez cíle a glóbus se pod ním otáčí. Jako by mělo ložisko zakuté ve středu, bez závěsu v prostoru a povrch z horizontu událostí. Jako by tím pajdáním poháněl *cosi*, *cosi* co mu nedávalo smysl, *cosi* podobného času, *cosi*, aby se to točilo a fungovalo, *cosi* jako pohyb koruny kolotoče *pateré*.

Zdálo se mu, že šlapal na pedály varhan, *cosi* jako závazek a službu zástupům aby se na něm mohly zatočit ve svých příbězích.

A viděl sebe a postavy upletené ze symbolů, viděl plakáty myšlenek plavající a ukotvené v koruně horizontů, viděl sám sebe jako medvěda co t'apá a otáčí glóblem a ptal se:

„Jaký to má smysl?

A viděl, jak informace tančí kolem sebe a prostory co se vstřebávaly do dvě D, viděl galerii vzorů světů a funkcí a ptal se:

„Kde je ten Velký Jan, malíř, právě tady a právě teď.“

A slyšel vzdálenou odpověď či spíše otázku:

„Proč se nezastavíš?“

„Hm, Malíř,“ zafilosofoval Pomněnkový král, „Malíř, co mne namaloval, tady na korunu Pomněnkového kolotoče, možná Mocnost, možná větší než já sám. Měl bych mu asi být vděčný, asi, že se můžu vozit zadarmo a točit a poslouchat *vo* věčnosti a zase zpátky, já ná-stěnka na pokraji horizontů, podivný slepenec s Mocností ne zrovna nahodilou.

A taky mne nebaví poslouchat, co bylo slyšeno, nic nového co bych už neslyšel, to věčné klapání datačertu a mletí uší *jeda* přes druhou. Ty Jane, ty sdílíš mne jako *entice*, jako jablka na jedné větvi jsme, jako světlo vícero svíček co překlápí se do jednoho.“

A z Jednoho se množí mnoho, mnoho pluje proti sobě propletených prohnutých sítí myšlenek coby plakátů obdobných mne. Jako jablka na větvi vedle mne tak stojí i smysl vedle mne; duše machvatá, divný to obraz, skutečný a pravý, namalovaný zrozený či stvořený?

Aj, sám si neodpovím, ni Mocnost mi radu nedá.

A viděl jsem já, Jan, jak ze země vytryskal pramen, spíš fontána či gejzír, trs pomněnek, které tvořily ohňostroj modrých či bledě-modrých lístků.

A mohutná nadrozměrná kytice vyrostla v ohromný strom. Jeho stonky se lehounce chvěly ve větru. Až dosahovaly velikosti kolotoče. Také on se začal otáčet, ale stonky se nepřekrcovaly. Nepřeberné množství kvítků tvořilo duhovku s vodopády nevšedních rozměrů.

A ozval se Malíř a vysvětlil překvapenému Janovi.

„Hle, nový, překrásný Pomněnkový svět.“

„*Vem* barvy z prachu cest a namaluj mu korunu. Není to hologram, je živý a pravý, ze světla stvořený, do tvých představ utkaný, je překrásný a bez chyby chyboucí.“

Ale Jan odpověděl:

„Já vezmu si pár kvítí, lístečků spadlých, a nemusím jich mít hrsti.

A donesu je tam, „domů“ za obzor a Královně svršků radost udělám, na její korunu je dám. A zbytek; já nemám chuť mít a vlastnit, krásu a vůni sám pro sebe obdivovat, dyť zásluhu na tom nemám.

Vždyť za obzor je ze sna unesu, i Bloudům různým pošetilým je dám a rozdám, neb lísteček je... pomněnkový.

Já Jan, jeden z Janů, *kyší* člověk jsem z podstaty, za něj se pokládám divnou náhodou, bez zásluhy, k nepatrné myslí, k pomněnkovým světům jsem pozván, abych zaznamenal trošku, co psáno a zapsáno je na každém pomněnkovém lísku.

Já jsem lístek pro radost těch druhých.

A podivný vzkaz buď k radosti, tot' lísteček z největšího smyslu, proč jsem a budu a byl, jako součást stromu květin, Velkého Malíře.

Ty, co mnou procházíš do budoucnosti a zpět řídíš moje kroky nechť šlechtí tě i tento vjem, že mnou jsi byl, tvůj zdejší cíl. Jsem člověk, jeden z Janů, jeden ze zástupů, vpředu i vzadu na konci zástupů, jsem člověk na pár okamžiků i na pár chvil.

Roach a šwá ohýbají prostor a prostupují horizontem. A rozhraní to holedbá se a já jako nitka součásti, jako nitka vpletená do předlohy, jako rub a líc černé hmoty vymezující simulovaný prostor.

Já prostor, ukřikovaný a zřetězený doháčkují se k počátkům stejně jako kolotoč po jedné otáčce.

Já *pneumatikos*, vůle s mantinely budoucnosti prohlídnu si vyšší tou vyříhanou dečku jako (engine) pohon plachetnice co pohání Pomněnkový vítr.

I z jedné a druhé strany plachta vítr bere, věčnost do věčnosti, jako letokruhy se navracuje. A nit v ní barvy mění, do spirál se šroubuje.

Do takových obrazců zabalit bych chtěl pár, *němnožko* pomněnkových lístků a donést je zástupům, co oděni jsou do pomněnkového šustí pro něhu a potěšení a říci jim:

Hle, byl jsem na druhé straně v plachtovi a za obor na stožáru šapitó jsem zřel a viděl, co ostatní nevidí (daleko za horizontem, tam, kde nit vykreslí se, tam kde v našem už není).

Tam malíř ledabyly skicou lehce se zájmem maluje a člověk vzory do dečky sotva látá, otáčí se kolem sluce, s tím automaticky počítá.

A proto každý spánku sen jako koudel do provázku strádám a navazuji, sen, abych si zvykl, že jsem a nejsem, že možná existuji...

Jednou, právě teď a právě tady, sen bude skutečnost a žití na druhé straně vyšívání šátku snem. Sen do mřížkoví tvořeného, permeabilní membrány propleteného, mého já, mé duše. A ozdobím výšivku pomněnkové proměnné a sám posypu si hlavu popelem. A v dáli Pomněnkový kolotoč se točí a já na atrakci připlouvám k němu; plachtovi jako člověk; ze železa mám.

Možná, že mi chtěl někdo něco říci a já stejně jako mnozí to nepochopil, netoliko je mi drahé moje já.

A tak Janové, velcí a malí, bohatí i chudí, zdá se mi, že žijete mimo mě, a já vás pozoruji a sleduji vaši pout'. Každý jste jedno já a tvoříte jeden celek, jako člověk co má dvě oči, dvě ruce ale jedno srdce. Já sleduji vaši pout'.

Každý jste svůj v pouti času. Zvláštní máte pohled, jako byste se na mne nedívali, dívali skrze mne, plachý pohled jako dítě, co něco provedlo, skromný a tichý, obroušený a trn a hran, chytající se bezprostřednosti naděje. Jako by Váš mozek byl mým mozkiem, vaše oči mojimi a vaše srdce mojí pohrouženým do myšlenek.

Ach Jankové spolku jste, jako koruna planet plná drahého kamení, kolkol zlatého kruhu *obsedám* náruči. Já vás točím ve svých myšlenkách v koruně kolotoče.

Vy jste ti praví spomocníci, ochránci a soudci, s vámi se já dělím o radosti a pokušení,

Vy, Janové Velcí i Malí pomocníci, otroci světů, co pomáhají mi nést tesknotu i zármutek, nevyplněné přání.

Vy jste posly z budoucnosti dobrého mého za horizontem žití, vy pozdravujte duše nejbližších, než cestou vaší.

Hle, poutnickou hůl už mám od jednoho z vás a s duší zástupů svezu se na Pomněnkovém kolotoči a pak půjdu jako budoucnost do minulosti.

Ach Janové, Velcí i Malí v brokátu z *mašlenek* i kukuřičného šustí, hle, koruna má dere se jako prstenec na nový svět.

A já zcela a úplně nepatrný a zanedbatelný rozkvetu v pomněnkové kvítí.

A budu tam, kde měsíce nikdy nezapadnou se slunci dohromady a vzájemně si nezávidí.

A sny jako skutečnost.

A s letným časem si Pomněnkový vítr bude hrát na schovku.

A skála bude uprostřed toho času a na ní vytesáno pouze jedno slovo ze tří písmen JAN, jako lešení.

A pod slovem v té skále se kamenné dveře otvírají a kamenný stůl uprostřed světa ční.

A na něm mnoho svícňů a modrý plamen a světlo, co tryskalo z nich jako z fontány.

A pod nimi tryskala voda pro ty, kdo chtěl duši ovlažít.

A dobrá voda omývala celou skálu i jméno JAN-šwá. ŠWÁ

A slyšel jsem sám sebe, jak hlas ve mně pochybností je. Ach, Janové, zdá se mi, že jsem se spíš narodil navíc a místo mne stačilo by zrcadlo.

A ani myšlenkou bych nebyl, aby posbírala částice z mlhoviny okrajů cest, a splácala je vodou dohromady.

A ani v paměti vody bych nebyl, ani Pomněnkový kolotoč by neexistoval, ani ve snech, ani Mocnosti či nepatrní pápěři; Jan na

konci zástupů. Možná jiný Jan by snažil se zachytit pár snů, na jiného Jana by se usmálo štěstí prozřetelnosti, že bude či byl.

Nic by se nestalo, nebýt já, a nic by Pomněnkového větru *ani-onů* nebylo.

Ech, Janové a Janíčkové, je to velké umění nebýt, a větší smířit se s tím. Za horizontem žití pozdravujte, Janové milí, pár slov a pár vět, a pohlazení od očí plachých možná i nepotřebných.

NA STOLE

A na kamenném stole, co je nad pramenem vod, leží bílá kniha.

A bílá tužka s bílou knihou u ní.

A Janové, velcí i malí, hříšní i spravedliví stojí jako obruč kol kol a kropí kámen vodou, i knihu, která se nesmočila.

A divná vlna kolem nich byla, spíš mlhovina utkaná ze všech možných představ; i nemožných.

A snů jejich.

A slyšel jsem jak jeden z nich, jeden povídá:

„Hle, strany jsou v ní na pohled čisté, než popíšou symboly a znaky jejich.“

A já Jan nepatrného, já jsem tomu nerozuměl. Akorát srdce jsem slyšel, jak buší v uších. Slyšel moji nevyřčenou otázku a slyšel Velkého Jana, co řekl:

„Hle, kniha knih, není nic, co v ní bylo a co bude vyryto do ní. Co list to vesmírný svět.

Aj, začneš listovat a nedolistoval by ses. I počet je konečný, jako každý, kdo v ní listovat začal, to nechápe.

Co list to svět událostí tvých v knize a přece konečný Počet jejich leží na sobě, dotýkající se dvěma stranami jeden druhého, druhý třetího; n-tého.

Aj, tak jsou vázané i provázané, tvořící jeden celek. Co list, to víc než universum. Není nic, co by bylo nebo zapíše se do listu paralelně, současně se na sebe sváže a existuje zároveň.

Hle, kolik světů, tolik myšlenek a obráceně, toliko dějů a snů, co v představách máš a každá z nich na Pomněnkovém lístku tkví.

A tam, Jane zbloudilý, i ty i každý z nás, máš tu knihu otevřenou a zapisuješ na list. I existují i listy, kdy ty na nich neexistuješ.

A koliko listů, toliko světů, toliko životů, tolik konstrukcí ve stejném čase. I ty můžeš psát, vytečkovat svoje žití na každé z nich. Je to tvoje svobodná vůle.

Aj ne koliko světů a na každém matice životů, ba koliko jednoživotů, toliko světů.“

A Jan se ptal dál:

„Vy, Janové z Janů, ukažte mi listy nejmilejší, co jsou vám za horizontem žití nejbližší?“

A slyšel jsem, jak jiný z Janů mi odpovídá:

„Hle, když dopíšeš svoji stránku bílou tuhou, tehdy kniha se ti otevře a ty si můžeš přečíst i svůj popsaný list. Ty pak jsi tou tuhou.

A otevrou se ti čisté stránky, nový svět, který byl a bude, byl i předtím, jako jiné listy se ho budou dotýkat.

A přejdeš ty na horizontu bytí na jinou, může být i před i za tvou stránkou.“

„Aj, Janové milí, vyberte mi stránku vy, stránku, kde moji blízcí a dobří ze světů si vybrali a všechny ostatní, kde zlo a nenávisť vyvažují, dobro spalte bez náhrady.“

A ozval se jeden, hlas potřetí:

„Ech, Jane, jsi jeden z nás. Musíš dopsat svoji stat', abys mohl z nových stránek vybírat. Necht' sen tvůj promění se v přání, co paralelní světy na tobě i před tebou budou ležet a tebe objímat. Pochopíš, že nic není náhoda, ni ty, ni Pomněnkový svět.“

„A tak, Janové milí, všechno mi splývá. Až jednou budu s vámi u kamenného stolu a před sebou budu mít knihu, pokropím ji vodou a uchopím bílou tužku, napíšu:

A kdosi, co píše, šel kolem, rozhlížel se kolem, ničeho si nevšiml, pár z *kdosí* řekl nebo si pomyslel: byl tam Jan a už není.“

Hle, to ticho a šum, jako jeden ze stromů, co roste a obepíná horizont událostí mimo naši představu.

I čas *kakostroj*, roste zevnitř; ale stromů je nekonečně a jejich větve se i mezi sebou proplétají a vzdávají úctu. Pokud jsi pozorně poslouchal... „A viděl nové nebe a novou zemi, neboť první nebe a první země pominuly a moře již nebylo...“

A položím ji na stůl.

A pak, tak já Jan nepatrný a zanedbatelný budu tam pajdat.

A v poutnické holi pronesu si potajmu ty pomněnkové lístky, co jsem měl rád, abych v novém světě, ze světů podal svědectví, a bylo líp, Bloudům zanedbaným, zchátralým i nepatrným i těm, co neumí číst a psát, dodal naději, že i nepatrní... mohou být.

A nevím, proč viděl Jan Pomněnkový svět a v něm obraz holubice, jak krouží nad Pomněnkovým kolotočem a zástupy i svěští včetně Pomněnkového krále zírali na ni. V zobáku měla kartu se svrškem.

Jako by se mu ozvala Královna svršek, naznačovala a zaříkala; pohlazení, dotknoucí se duše, až ostatní Janové se rozechvěli.

Jan se rozhlédl kolem, aby ji našel. Uviděl kolem Dotek zpovědnice, Fa a Tsadeho, Čadovy, drobné osudy, vůně nádražního bufetu, konzervační olej konkord na zbraně a tupou žiletku se štetkou v kelímkovém mýdlu, koření v továrně na maso, celý muškátový měsíc i svět se svými neblížšími a nejmilejšími a další světy složené, existující, poskládané vedle sebe v rovině celostního horizontu. Přesto se mu jeho Královna svršek ukrývala. Zdálo se mu, že mu napovídala: „Všimni si, co tu chybí?“

Nemohl pochopit, že tady za horizontem událostí by u kameného stolu bylo něco, co není zapsáno v listech světů a osudů. Jeho srdce bylo jako radar co vysílá signály kolkol v naději, že se někdo ozve, že mu někdo napoví, protože cítil, že něco chybí, když existovala tato otázka.

A tak řekl nahlas do přerušného ticha:

„Pokud jsi tu, Královno svršků, a Pomněnkový králi, co vyslechli jste překlady duší, co tu je a co není? Ech, Janové moji

milí, strůjci a ochránci moji, co mi schází z nepředstavitelného dění?

A on uslyšel hlas jako kakofonii, který ho soucitně směřoval k myšlenkám.

ČAS

Pochopil.

Tak jako více Janů tvoří jednoho celostního, tak tady nebyl jeden čas, který se mohl rozdělit na spousty času.

Díval se, možná zděšeně, kolem. Nebyly tu žádné hodiny, nic tak nepevného, nekonstantního, podle čeho by se dal čas odpočítávat, nebyl tu žádný počátek ani začátek času, tedy nemohl ani končit. Nebylo podle čeho měřit.

Uvědomil si, že právě proto mohly existovat paralelní listy současně, kde magnum myšlenky a skutky mohly ležet vedle sebe jako v nekonečné knihovně, představitelné i nepředstavitelné scénáře. Třeba, že i Pomněnkový kolotoč mohl být i tím, co udávalo pohyb času, tam i zpátky, a tvořilo děj i události. Proč ale vozil Pomněnkový král zástupy, to i v tenhle mžik nepochopil, stálo mimo něj – uchopitelný čas.

A kolem kamenného stolu shromažďovaly se Mocnosti. Každá v ruce pozdvihovala vyšitý symbol své moci a tiskla ji ke svému srdci. Bylo jich tolik co zástupů.

A jeden z kruhu, možná spolu s Mocností nepatrnosti řekl:

„Jene, Jene veliký i malý, dívej se:

Hle, otočím svoje sáří, na lícu je čas a na rubu je věčnost, po-dívej se,“ a pokračoval:

„A čas ve snu není a věčnost je sen, který nekončí. Druhá strana mince je i druhý břeh. Jsi-li na jedné straně, toužíš po druhé, ale pokud jej neotočíš, tak ji nespatříš a neucítíš. Stejná mince je to, jedné mince jsou ty, jeden z Janů, jsi Jan.

V tom je smysl a hledání, odpověď na sumu otázek.“

A tehdy on uviděl Královnu svršků, jak se uklání a vztahuje k němu ruce a říká:

„Vem, prosím, knihu, a otevři svůj list a napiš a zapiš, co jsi slyšel, přestože je psáno a napsáno:

Tři písmena má tvé jméno, přesto jsi jeden. Věčnost před životem, život před věčností a život za ní. Čas to je nutné tykadlo a kvedlačka, co mlhu míchá nad horizontem událostí.“

Jan psal a cítil, že kruh Mocností se rozchází.

A možná, že začal čas, aby otevřel novou stránku. No nebyly tu žádné hodiny, neslyšel jejich tikot, pomyslel si:

A je a bude nový Jan, Jan, který otevře zapečetěnou knihu, možná ne nepatrný a zanedbatelný jako já.

Aj, listy z knihy jako životy světů zálohovaných ponechaných k přečtení na ploše nikoliv v dalších rozměrech, neboť je to zdání a konstrukce.

A slyšel jsem, jak Janové či jeden z nich, možná Jan Bloud pošetilý, mi šeptal:

„Hle, Jane z Janů, vezmi ostří a vyřízni do popsaného listu otvor.“

Janovi od Pomněnkového kolotoče se do toho moc nechtělo. Vždyť to všechno, co napsal, svoje já, svoje namyšlené velké Já najednou by pozbylo, nebo pozbude historii, pozbude jsoucno.

S neexistencí před horizontem události, která se rovnala zániku těla, byl smířen, ale tohle nemohl překousnout, že by nebyl nic, že by nebyl nikdo, že stejné nic před životem se rovnalo i to po životě popsaném, alespoň nepatrně prášku by nezbylo, ani sekvence myšlenek.

Jako by si trochu povzdechl a vzpomněl na Kazatelova slova s pochybností nad svou existencí; marnost nad marností, kdy význam nic nebyl vázán s prostorem bez času. Divné, divné, divné, když víra jej opouští, což bylo divné. Směřoval k něčemu, a toho dosáhl, jako když se dítěti omrzí hračky druhý den po vánocích.

A znovu se ozval jeden z Janů, jeden z jeho Součástí, jeden z jeho Já:

„Hle, Jane z Janů, vezmi ostří a vyřízni z popsaného listu otvor.“

Znovu zaváhal. Nevěřicně se podíval kolem sebe. Ozval se hlas či spíše pocit, který zažil, když umíral.

Tak už je to tady, to je ta chvíle, okamžik kdy najednou, na předěl okamžiku je všechno pryč, kdy se mu zdálo, co by měl ještě udělat a jak se rozloučit, okamžik, kdy překročil hranici události, nevratně a zapečetitelně, ve strachu z neznáma a absolutna dané okamžikem, že neví, jaké to bylo před tím, než se narodil, a jaké to bylo, až zemřel.

Proč ta snaha popisovat list událostmi, když teď, ve stohované .dll knihovně času by měl část listů z mapy světů vyříznout a nastolit tajemství, hledání a doplňování případnému dalšímu čitateli, co asi tam bylo napsáno, co či jaký dějství bylo mezi počátkem a koncem. Stín pochybností mu říkal: Je to vůbec důležité?

Ano, Stín pochybností se mu jevila jako jedna z Mocností, ba dokonce v síťové vzpomínce měl jakýsi imaginární obraz této Mocnosti stínu pochybností.

Nemohl si vybavit symbol, který představovala, ba zdálo se mu, že tato Mocnost žádný symbol nemá. Přesto jej na každém kroku doprovázela a přiřazovala na váhu pravda, nepravda vždy na druhou stranu.

„Hle, Jane z Janů, vezmi ostří a vyřízni z popsaného listu otvor.“

Jeden z Janů mu naznačil pohledem, aby nezapomněl. Na začátku stolu ležela jehlice či ukazovátka s rukojetí podobnou pazourku. Nebyla jiná cesta. Pochopil, že tento, možná rituál, byl a je a možná bude součástí Mocností.

Podíval se na list. Nesčíslné množství znaků a symbolů přeložených programů, jazyků, obrazů, dějů a událostí kumulované do plochy, konstrukce sítě a vazby informace spirálních tendencí,

citů, nadějí, přitažlivostí praporečnicků či koridorů mantinelů, to vše, nepřekračující okraj listu. Mapa událostí položená před ním.

Byla mu tak vzácná, že poničit ji by se zdálo, že se propadne do prázdna. Zdálo se mu, že tím poničí i obsah celé knihy. Zároveň si uvědomil, že onen list doplní otvor z druhého, přilehlého listu.

„Hle, Jane z Janů, vezmi ostří a vyřízni z popsaného listu otvor.“

Bylo to až netypické, protože to bylo počtvrté, co jej Janové napomínali. Podřídil se. Vzal podivný skalpel a vyřízl ve stránce kontinent, kontinent stejný či podobný svému srdci.

A objevila se díra. Vystřižené srdce s okraji horizontu událostí, díra a prázdnota, kterou bylo možno procházet sem a tam.

A Jan viděl; jeho srdce nalepeno bylo v koruně kolotoče vedle Pomněnkového krále a Královny svršků. Viděl kolotoč v nekonečném prostoru nad kamenným stolem. Byl na horizontu a blikal coby maják nad průchodem v listě papíru.

A ozval se hlas uprostřed zástupů:

„Hle, nový Jan, co rodí se na stezkách Mocností. A on uvidí maják na horizontu událostí a srdce světů, co bude pulzovat na něm. No nebude to maják, ale Kolotoč pomněnkový. Srdce Janů mu řekne něžným tichým hlasem:

Vítám tě, Jane, hle, takoví jsme, chceš-li, dotkni se nás.“

A Jan se zeptal:

„Co se stane s knihou?“

A jeden z Janů místo odpovědi ukázal na stůl. Uviděl. List s černou dírou začal splývat s následujícím, okraje událostí se začaly prolínat s následujícím listem, jako kořínky symbolů a dějů začaly splývat s jinou stránkou.

A zase tu byly dvě stránky jedna originální spodní, jiná pozměněná, možná jiná. A část jejích dějů a událostí bylo přichystáno pro

nového Jana v srdci na Pomněnkovém kolotoči, aby mu zablikala na cestu, na možnost popsat čistý list papíru.

A potom viděl knihu ležící na stole opatřenou několika pečetěmi Mocností.

A Jan se zeptal:

Kdo ji rozpečetí?

Bylo Ticho. Kolotoč se točil dál, no, možná naprázdno. Pod rouškou tajemství skrývala odpověď Mocnosti Stínu pochybností.

VRÁTÍ SE

A podivné nutkání v něm uspívalo. Jít dál a vydat se za horizont, ale kolotoč jej jakoby držel, síla magických Bloudů jej táhla ke svět-skému, otlučenému kolotoči. Probrodil se zástupem Bloudů.

„Královno,“ a mimoděk pokynul Pomněnkovému králi.

„Chyběl jsi nám, Jene.“

„Patříš nám, sem do ansáblu.“

Jan jej přerušil:

„Hle, Pane, Pomněnkový císaři, přišel jsem, abych se zatočil tam a třeba zpátky!

Nastalo ticho.

Nečekané, masturbované, překvapivé ticho, ticho kdy i šustí Bloudů ztracených nebylo slyšet a neexistoval čas.

Jan pokračoval:

V lavinách protiproudů břehů stran a vodopádů, já, moje ubohé já vydá se na cestu zase za horizont. A Moje já se rozplyne jako mlžný opar ve dne a zůstane jméno složené z Janů.

Královna svršek se jej zeptala:

„Nebojíš se, Jene, nebojíš se, nevěda co čeká tvoji pout' za horizonem, nebojíš se stezek zchátralých, nevíš, kde sesedneš, nebo se budeš točit ve věčnosti zapomnění. Třeba tvá existence bude mít dovolenou a vzpomínky na tebe přenecháš zástupům a ty zaniknou v šumu řetízků.

Jan řekl:

Vracím se domů.

Dotek zpovědnice řekl:

Tady jsi doma, Jane.“

Jan na ni smutně pohlédl:

Nebyl jsem, jsem, abych nebyl, z myšlenky jsem povstal, abych se do ní navrátil.“

Konstrukce kolotoče se zachvěla.

Jako by se zdálo, že Jan se začal ztrácet v moři zástupů, jako vlnka na pomněnkovém moři, kterou česal pomněnkový vítr.

Bylo ticho.

Kolotoč jako živá bytost se roztočil.

A kdosi řekl v zástupech:

On se vrátí.

A někdo přesvědčivě a sebevědomě dodal:

„Určitě se vrátí!“

A další klidným hlasem dodal:

On se už vůbec nevrátí:

Zástupy Bloudů ztuhly. Začaly hledat toho, kdo si to dovolil říct, kdo jim kradl naději.

A znovu se ozval stejný hlas:

Nevrátí se, proč by se měl vracet?

A dotyk zpovědnice je přerušila:

Má rád kolotoč; je jako žena se štíhlým pasem, co podestu má na zemi a korunu v oblacích, jako baletka co se točí kolem své osy podobně jako celá země, celý svět. Jeho jméno patří k nám. Znovu se vrátí, stejně jako před tím, je jeho součástíkou, bez které nejde vytvořit žádný sen a rozesmát každé dítě, každou duši.

Do hovoru se vmísila Malá tanečnice:

„Já Jana znám, vrátí se. On se vrátí jako každý ze zástupů, a zase bude.

I když půjde i po cestách Bloudů pošetilých a ztracených, navrátí se zpátky, zase bude.

I když unaven ulehne na hromadách kamenů měsíců nebezpečných, zase bude.

I navrátí se zpátky.

Buďte pozorní, překročí-li horizont, může být mezi vámi.

Projde kolem Pomněnkového kolotoče nebo připluje se skromnou Stinger a Houpačkovým králem, možná, že pozdraví a půjde dál a nikdo jej nepoznáme, možná se zeptá na cestu, možná že jsme jej už potkali, možná spí u cesty, co tady za tu dobu mluvím, nebo ho potkáme každou chvíli, nebo za miliardy času který bude se drápat proti sobě. Možná že je tady a právě teď mne poslouchá, jeden ze zástupů minulých i budoucích, možná na platině nich podobné pomněnkovému nekonečnému poli moří zvedne se jako malá vlnka, jako třeba skromná Stinger, možná, že bude jako já, jako Královna svršků, možná jiná Mocnost ještě nepojmenovaná, nebo sedět bude jako nepatrný Bloud ze starého šustí v zapomnění na konci zástupů.

I navrátí se zpátky, jako všichni ti, co odešli před ním i za ním, zase bude.

Možná sbalí celý Pomněnkový svět do kapsy, aby mohl existovat jiný. Vráti se Jan i mnozí ze zástupů, kdo jde, ten se navrácuje.

A mnozí jej hledat budou a vydají se na cestu za ním.

A nenajdou jej, do doby než pochopí, že jde s nimi a uvnitř nich. Až to pochopí, navrátí se s ním. Kapka vody po dlouhé cestě se po práci navrácuje, aby se v moři osvěžila a odpočinula si.

A nad tím Pomněnkovým světem zvedl se hlas Pomněnkového větru jako by dal nahlédnout zaznamenané nesené útržky:

„Ach, ach jo...!!!“ Broukal si hlas a komentoval... a broukal refrén:

„A tak si tak *pajdlám* po *tambletom* světě, po cestě k domovu a od domova, *pajdlám* a nevím, jak dlouho *pajdat* budu. Jsem starej *pajda*,“ komentoval pod fousy:

„A kolem mne, pod silnicí i nad ní panoptikum, co si mne prohlíží, blízcí i vzdálení, ti, kteří už jsou za hranicemi cest a *ježegodno* si mne prohlížejí. Prohlížejí tak, jako by mne nikdy neviděli a přitom vím, že mne znali, dívali se hluboko dovnitř. Cítil jsem to,

nebyl to obdiv ani výčitka, jako to by potratilo paměť nebo co; pohled jsem neviděl.“

„A tak si tady *pajdám*, na křižovatce cest, kdesi v nekonečnu po nekonečnu, po dodrbaném asfaltu či prašné cestě a nikdo nikde. Alej vzpomínek a koukám.

Světští drkotají se přede mnou v dáli se sbaleným kolotočem. Jako bych ten ansábl už někdy viděl. Vezmu hůl a zkusím je dopajdat, třeba mne kousek svezou.

Hm, jdou na mne moc rychle, spíš tady přenocuji, posbírám pár kamenů pod hlavou. Stejně nevím, kam mám jít, a tak třeba počkám, třeba pojedou z pouti tudy zase zpátky. Třeba mi poradí, kudy vede cesta. “

Vrátím se zpátky domů.

DODATEK

... vidím před sebou Jana, plachého, bezbranného. Slyším, co mi říká: Já jsem tady, dětská duše na světském kolotoči, jsem tady... A s nejistotou a plachostí dodává: I já mám tu na sedačce zamluvené místo... Zaplatil jsem, tady v ruce mám lístek... Srdce... Těším se, že se zatočím... tady jsem... vrátím se domů...

OBSAH

Jan a Malý Jan /	9
Co bdíš a díš? /	13
Šum řetízku /	18
Noc maškar /	21
Majtán solid /	32
Machvatá /	37
Slovo na flešce /	42
Pomněnkový cisár /	48
Vlašťovka /	52
Dotek zpovědnice /	55
Polednice /	61
Srdce b@sníkovo /	66
Ta paňáca /	72
Královna svršku /	79
Já jsem /	92
Tenká linie /	101
Tricátá šestá mocnost poprvé /	121
Mocnost tricátá šestá podruhé /	124
Pastýř Pan /	131
Zápalkář /	141
Vlasatice /	149
Ketter /	153
Jan /	155
Ušíplesk /	162
Andělskej invalida /	168
Žalmy a vize /	175

Bloud / 179
Pomněnkový vítr / 188
Neboj se a jdi / 195
Konkurence / 223
Mýlil jsem se / 241
Soudce-předseda / 247
A viděl jsem / 251
Na stole / 258
Vrátí se / 266

Dodatek / 271

POMNĚNKOVÝ VÍTR

Áron Hyrsch

Vydal a vytiskl Tribun EU, s. r. o. (knihovnicka.cz)

Cejl 892/32, 602 00 Brno

V Tribunu EU vydání první

Brno 2015

ISBN 978-80-263-0435-7

www.knihovnicka.cz